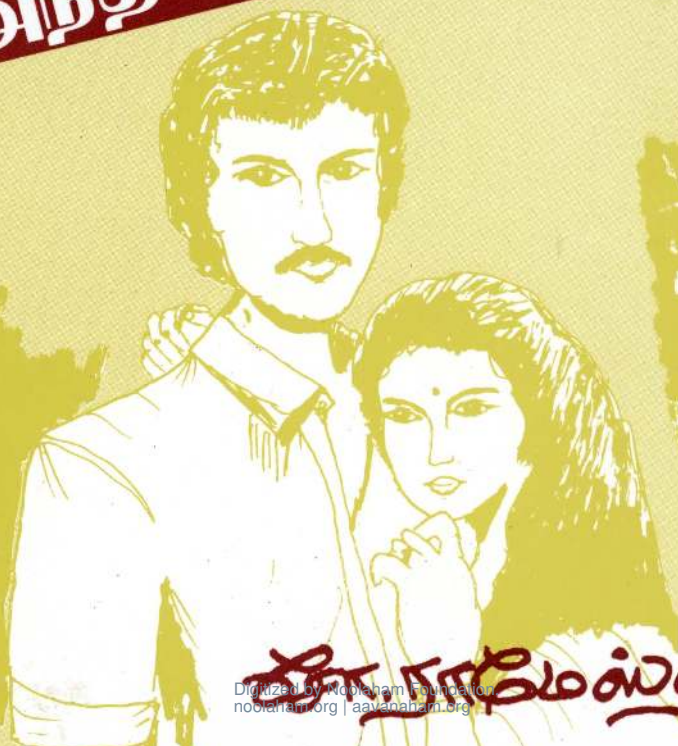

இந்த நாடகம்
அந்த மேடையில்....

சா. நா. சி. ம. ஸ்ரீராம்

இந்த நாடகம்
அந்த மேடையில்.....
(சமூக நாவல்)

சே. ராமேஸ்வரன்

515256

©1997 by S. Rameswaran

இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்.....

(சமூக நாடகம்)

☐	சோ. ராமேஸ்வரன்	:	
☐	வெளியீடு	:	திருமதி செ. ராமேஸ்வரன் 41/2, சித்ரா ஒழுங்கை, கொழும்பு - 05.
☐	முதலாம் பதிப்பு	:	ஆகஸ்ட், 1997
☐	அச்சுப் பதிப்பு	:	தரஞ்சி பிரிண்ட்ஸ் நாவின்ன மஹரகம
☐	அட்டைப் படம்	:	பூபாலசிங்கம் திபாகரன்
☐	விலை	:	ரூபா 75/-

Intha Nadagam Antha Medaiel.....

(Social Novel)

☐	S. Rameswaran	:	
☐	Publisher	:	Mrs. S. Rameswaran 41/2, Chitra Lane, Columbo - 05
☐	First Edition	:	August, 1997
☐	Printed at	:	Tharanjee Prints Nawinna Maharagama
☐	Cover	:	Poobalasingham Thibakaran
☐	Price	:	Rs. 75/=

ஆசிரியர் உரை

திருமணம் என்ற பந்தத்துக்குள் நுழைந்து விட்டால், பண்டைய காலத்தில் இருந்து கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற கலாசாரம், பழக்கவழக்கம், பண்பாடு, ஒழுக்கம், கற்பு என்று பல்லுக்கு பாரம்பரியங்களை அனுசரித்து வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எமது தமிழ் சமூகத்தினுள் திணிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை ஆண்களுக்கும் பொருந்தும், பெண்களுக்கும் பொருந்தும், எனினும், பெரும்பாலான தமிழ் பெண்களினால் இவை உயர் நிலையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதால், பெண்ணின் பெருமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். இதைத் தான் வள்ளுவப் பெருந்தகை இல் வாழ்க்கையில் 'கற்பு எனும் உறுதிநிலை இருக்கப் பெற்றால், பெண்ணைவிடப் பெருமையுடையவை வேறு என்ன இருக்கின்றன என்பதை "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் கற்பென்னும் திண்மையுண்டாகப் பெறின" என்ற குறள் மூலம் அழகாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால், இவற்றுக்கு மாறாக வாழும் சில பெண்களும் நமது சமூகத்தினில் உலாவுகிறார்கள்.

எமது சமூக விழுமியங்களினால் சமூகத்தில் ஆழமாகப் பதிக்கப்பட்டுள்ள கலாசாரம், பழக்கவழக்கம், பண்பாடு, ஒழுக்கம், கற்பு என்ற வரம்பெல்லாம் ஒரு கயகட்டுப்பாட்டை நிலைநிறுத்தத்தான் முன் வைக்கப்பட்டனவே அன்றி, அவையே வாழ்க்கையின் நியதியல்ல என்ற முடிவில், அவ் வரையறைகளின் எல்லையை தாமே விஸ்தரித்து, அதற்குள் தமது சுதந்திரத்தைப் பேணி வாழ்பவர்களும் உள்ளனர். தமது இச் செயலை இவர்கள் நியாயப்படுத்துவதாக இருந்தாலும், சமூகத்தின் பார்வையில், அநாகரீகம், வெறுப்பு, எரிச்சல், சந்தேகம் போன்ற உணர்ச்சிகள் வெளிப்படுவது தவிர்க்கமுடியாதவையாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதுவே ஒரு நியதியாக உறுதியடைந்துள்ளதுடன், காலம் காலமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுவதற்கு உந்து சக்தியாகவும் விளங்குகின்றது.

ஆண்களைப் பொறுத்தளவில் அவர்களும் சமூகத்தின் இந்த 'கலாசார, ஒழுக்க, பண்பாட்டு, கற்பு வரம்புகுள்' உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், அவர்களின் மீறல்கள் சமூகத்தின் பார்வையில் 'ஆண்மைக்கு சாட்சியாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவை மனித இயல்பே என்ற காரணத்திற்குள் - உணர்ச்சிகளின் வடிகால்களாக போர்த்தப்பட்டுவிடும்.

இந்த மீறல்களின் சார்பாளர்களாக, நன்மையப்போர்களாக விளங்கும் இரு சாராரும் தவறுகள் புரிகிறார்கள், அல்லது அவர்களது மீறல்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவையா, அல்லது தவறானவையா என்பதை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாலும், அவர்களைப் பொறுத்தளவில் அது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒரு முடிவாகத் தான் விளங்கும். தவறு என்று வாதிடும் போதும், அத் தவறுக்கு தண்டனை வழங்குவது சமூகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செயலாக விளங்குகின்ற போதிலும் தவறை இழைத்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். அது செயற்கையாகவும் இடம்பெறலாம். இயற்கையாகவும் இடம்பெறலாம்.

இதே வேளை, திருமண பந்தத்தை - அதன் விளைவுகளையும், நடை முறையையும் ஒட்டி தேவையற்ற போது முறிக்கவும், பிரிக்கவும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு என்று சட்டமும் சொல்கிறது. சமூகம் அனுமதிக்கத் தயங்கினாலும்

சட்டம் என்றுமே தயங்காது. ஆனால், சட்டத்திற்கும் ஒரு வரையறை இருக்கிறது. அந்த வரையறையை மீற சட்டம் அனுமதிக்காது.

தமது தீர்மானத்தைச் சமூகத்தினர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், அவர்கள் எங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தலையிட யார் என்ற வினாவைத் தொடுத்து, தமது திருமண வாழ்வில் தொலைந்ததை மீட்கும் நிலைக்கு இரு சாராருமே தம்மை உட்படுத்துகின்றார்கள். இவர்கள் சமூகத்தின் வரையறைக்குள் - உணர்ச்சிகளை மழுங்கடித்த நிலையில் வாழ்வதைவிட, அந்த வரையறையைத்தாண்டி, தம் மனதுக்கு பிடித்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, அதைச் செழிப்பாக்குகின்றார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியுள்ளது. நிம்மதியும் உள்ளது. அர்த்தமும் உள்ளது. இக் கூற்று மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

குடும்பம் என்ற பதத்திற்குள் புகுந்த பின், அந்தக் கட்டுக்கோப்பினுள் கட்டுப்பட்டு, தமது உணர்ச்சிகளை மழுங்கடித்து, நடைப்பிணமாக வாழ்வதை விட, கட்டுக்கோப்பை மீறுவது தவறா? இதற்கு தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டுமா? குடும்பம் என்று வந்து விட்டால், உணர்ச்சிகளை அடக்கி, பெட்டிப்பாம்பாக வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதா? இதையிட்டு ஆராய்ந்தால் எண்ணற்ற கேள்விகள் பிறக்கும். பதில்களும் பிறக்கும். ஆனால், எது சரி, எது தவறு என்று ஒரு தீர்மானத்தை இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களோ அல்லது அவர்களின் வரையறையான சமூகமோ எடுக்க முடிவதில்லை என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

எனது இந் நாவலில் இவ்விதமான சூழ்நிலைகளில் தவித்து, தத்தளித்து, அதற்கு மாற்று வழியைத் தேட முற்படும் கதாமாந்தர்கள் உலா வருகின்றார்கள். வாசகர்களாகிய உங்களது நோக்கில் அவர்களது முடிவுகள் சரியாகவும் இருக்கலாம். தவறாகவும் இருக்கலாம். இது இந் நாவலை வாசிக்கும் வாசகர்களின் மனப் போக்கினைப் பொறுத்ததாகும். ஆகவே, இதில் எனது கருத்தினை மேலும் வலியுறுத்த நான் விரும்பவில்லை: உங்களிடமே விட்டு விடுகின்றேன்.

"இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்....." என்ற இந் நாவல் தொடர்கதையாக இதே தலைப்பில் "வீரகேசரி வார வெளியீட்டில்" 1995 இல் வெளியானது. "வாசகர்களை" யில் வெளியிடப்பட்ட சில கடிதங்களில் இத் தொடர்கதைக்கு வரவேற்பு இருந்ததை உணர்ந்ததினால், இரு வருடங்கள் கழித்து நூலுருவாக்கியுள்ளேன். ஆனால், நூலாக்கும் போது சில அத்தியாயங்களை மீள மெருகூட்டியுள்ளேன்.

வழமை போல் எனது அலுவலக நண்பன் மு. ஸ்ரீகௌரிசங்கர் சில ஆக்க பூர்வமான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். எனது மகனின் நண்பனான பூபாலசிங்கம் தியாகரன் முன் அட்டைப்பட்டத்தைக் கீறியுள்ளார். கணனியில் ஒளியச்சுக் கோர்வையை சொற்ப நாடகங்களுக்குள் திரு.வே. சடகோபன் முடித்துத் தந்தார். இம் மூவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது எல்லா படைப்புக்களுக்கும் உறுதுணையாக விளங்கி, ஒப்பு நோக்கலை சரிவர மேற்கொள்ளும் எனது மனைவிக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சோ. ராமேஸ்வரன்

4 1/2 சித்ரா ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 5

முதிர்ந்த மாலைப் பொழுது கருக முற்பட, குளிர்காற்று பிரசவமாகத் துடித்தது.

'கோல்பேஸ்' சந்தியில் ஒரு சிறிய விபத்து! வெவ்வேறு திசைகளில் இருந்து வந்த கார், 'வேன்', 'ஸ்கூட்டர்' என்று மூன்று வகையான வாகனங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிவிட்டன. 'ஸ்கூட்டரின்' பின்புறம் அமர்ந்திருந்த பெண் கீழே விழுந்து விட்டாள். 'வேனை' ஓட்டி வந்தவனின் நெற்றி, பக்கக் கண்ணாடியில் மோதி, இரத்தத்தை வழித்தது. காரின் முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண் 'டமாரெனக்' கதவு திறக்க, கீழே சுருண்டு விழுந்து விட்டாள்.

சில கணங்களுக்குள் பெருவாரியான சனம் வாகன நெருக்கடிமிக்க வீதியை மொய்க்க.... வீதியின் ஒரு புறத்தில் வாகன ஓட்டம் ஸ்தம்பித்தது. மறுபுறம், ஒரே நெரிசல். வெவ்வேறு வித 'ஹோர்ன்கள்' காதைப் பிளக்குமாப் போல அலறின.

'ஸ்கூட்டர்' காரன் வாலிபன். அவன் மூக்குக் கண்ணாடி கீழே விழுந்து நொருங்கி விட்டது. அவனுக்கு ஆத்திரம் நிரம்ப வர.... 'கார்' காரனை நோக்கி வாயில் வந்ததை எல்லாம் உபயோகித்து ஏசி....

பொலிஸ்காரன் ஒருவன் தொப்பி இல்லாமல், வழுக்கைத் தலையுடன் ஓடிவந்து, முழியைப் பிரட்டிப் போக்குவரத்தை ஒழுங்குபடுத்த பிரயத்தனம் எடுத்தான். விபத்து எப்படி நடந்திருக்கும் என இரு கிழவர்கள் சின்னதொரு தர்க்கரீதியான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார்கள்.

விபத்து நடந்த இடத்தில் இருந்து சற்றுத் தொலைவில், நட்சத்திர 'ஹொட்டேல்' ஒன்று தூசியை, புழுதியை வரவழைக்காமல் - கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நின்றது. அதன் நாலாவது மாடியில் இருந்த அறை ஒன்றின் முன்பாக இரு சாய்மனைக் கதிரைகளில் இருவர் அமர்ந்திருந்தனர். இருவரும் இளம் வயதினர். முகங்களில் செல்வச் செழிப்பு இழையோடியது. தம் கண் முன்னால் - ஒரு ஐம்பது மீட்டர் தூரத்தில் நடந்த விபத்துப் பற்றி அறியும் ஆவல், ஆர்வம் இன்றி, தம்பாட்டில் அளவளாவியபடி அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் சுரேஷ், நிருபா.....

நுரைகளைக் கக்கும் அலைகளை அணைத்தபடி, வீச்சுடன் பறந்து வந்த காற்று அவள் கேசங்களை அலைகளாக்கி, அவன் முகத்தில் தாளமிட வைக்க, அதில் ஒரு ஸ்பரிசத்தை அனுபவிக்கிறான். மெல்ல, மெல்ல அந்த மெல்லிய உணர்வு அகல, அவன் அவளை விடைபெறுமாப் போல நோக்கினான். அவள் பார்வை வெகு தூரத்தில் - அஸ்தமனமாகும் சூரியனில் குவிந்திருந்தது. அவள் கண்களில், கன்னங்களில் மகிழ்ச்சி கொப்பளித்தது.

சுரேஷ் அவள் முன்னால் வந்து நின்று அவள் பார்வையை மடக்க, அவள் விழிகளை உயர்த்தி அவனை நோக்க, அவன் அவள் முன்பாக குந்தினான். அவள் கரங்களைப் பற்றினான்.

"நிரூபா, நேரமாகிட்டுது. போவமா?"

"எங்க போறது?"

"வீட்டுக்குத் தான்."

"வீட்டுக்கு?"

"'யெஸ்', நீர் உம்மட வீட்டுக்கு..... நான் என்ர வீட்டுக்கு...."

"சுரேஷ், என்ன அவசரம்? இப்பத் தானே ஆறு மணி?"

"தெரியும். எப்படியும் வீட்டுக்கு போகத்தானே வேணும்?"

"எட்டு மணிக்கு போவமே. வீட்டை போய்த் தான் என்ன செய்யறது?"

சுரேஷ் நெடு மூச்செறிந்தான் "சரி எட்டு மணிக்கு போவம்." அவன் எழுந்தான். பல்கனியில் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்தான். பின் தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். யோசனைக்குள் தனது மனதைச் செருகினான்.

"சுரேஷ்...."

"ஊம்...."

"என்ன யோசிக்கிறீங்க?"

அவன் பற்கள் தெரியச் சிரித்தான்.

"ஏன் சிரிக்கிறீங்க?"

"எங்கட விளையாட்டை நினைச்சன். சிரிப்பு வந்திட்டுது."

"விளையாட்டு?"

"'யெஸ்', இந்த 'ஹோட்டேலுக்கு' மட்டும் நாங்கள் எத்தனை தரம் வந்திருப்பம்?"

"ஓ! அதுவா விளையாட்டு....?" நிரூபா கண்மணிகளை உருட்டினாள். கை விரல்களை எண்ணினாள். "ஒன்பது, பத்துத் தரம்.... சரியா?"

"சரியாக இருக்கும். இப்படி சந்திக்கிறதுக்காக நாங்கள் ரண்டு பேரும் எத்தனை பொய் சொல்றம்? எத்தனை தரம் திருட்டு முழியுடன் இஞ்ச வாறம்?"

அவன் மந்தகாசப் புன்னகை ஒன்றைத் தாமதத்துடன் வெளியிட்டான். "எல்லாமே ஒரு 'தீரில்' அனுபவம் தான்."

"இண்டைக்கு உம்மட 'ஹஸ்பண்டுக்கு' என்ன பொய் சொல்லிப் போட்டு இஞ்ச வந்தீர்?"

"எனக்கு நிறைய 'ஃபிரெண்ட்ஸ்' இருக்கிறாங்க. இண்டைக்கு ரீட்டாவினர் பெயரை 'யூஸ்' பண்ணினன்." நிரூபா திரும்பி, சுரேஷின் கை விரல்களுக்குள் தன் கை விரல்களைப் பிரவேசித்தாள். அவன் மோதிரத்தை உருட்டினாள்.

"ஒரு நாளைக்கு நீர் என்னோட இருக்கக்கிள்ளை ரீட்டா உம்மட வீட்டை போனால், 'புரொபஸர்' உம்மை சந்தேகப்படத் துவங்கி விடுவார். அதுக்கு பிறகு உம்மை 'ஃபலோ' பண்ணத்

துடங்க.... கடைசியில ரண்டு பேரும் அகப்பட்டு விடுவம்."

"ஸோ ரா.....?"

"அப்படி அகப்பட்டால்.....?"

"ஐ லவ் சுரேஷ். ஐ டோன்ட் லவ் யூ' எண்டு உண்மையைச் சொல்லுவன்."

"அந்தத் தைரியம் உமக்கு இருக்குதா?"

நிரூபா சத்தத்துடன் சிரித்தாள். "இருக்கிறதால தானே உங்களை 'லவ்' பண்ணுறான்? உங்களைத் தேடி வாறன். அவருக்கு பச்சைப் பொய்யை சிவப்பு உண்மையாகச் சொல்றன்." சிரிப்புக்குள் வார்த்தைகளைத் தெளிவாக அடுக்கினாள்.

அவன் முகம் சிறுத்தது. "உமக்கு தைரியம் நிறைய இருக்குது."

சிரிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டவள், "உங்களுக்கு?" எனக் கேட்டு விட்டு, அவனை ஆவலுடன் நோக்கினாள்.

"குறைவு எண்டுதான் சொல்லுவன்."

"'ஷேம்.' நான் பொம்பளை.... நீங்க....."

"ஆம்பிளை தான்."

"ஆனால், ஆனால்....." மீதி வார்த்தைகளை நெஞ்சுக்குள் செருகி வைத்து விட்டாள்.

நிரூபா எழுந்தாள். பல்கனியின் முன் புறத்திற்குச் சென்றாள். வாகன விபத்தை அதிசயமாகப் பார்த்தவள், அவனிடம் வந்தாள்.

"சுரேஷ், உங்கட 'வைஃப்'புக்கு...."

"'ஷீ இஸ்' ஷீலா..."

"'ஐ நோ'..... ஷீலாவுக்கு துரோகம் செய்யுறதைப் பற்றி நினைச்சு துக்கப்படுறதில்லையா?"

சுரேஷ் உடனடியாக பதில் அளிக்கவில்லை. நிரூபாவின் இரு விழிகளையும் தன் விழிகளால் மொய்த்தான். அவனிடம் இருந்து இன்னொரு பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

"நிரூபா, உமக்கு உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் ஷீலாவை ஏமாத்திறதை நினைச்சு நான் துக்கப்படுறன். 'ஷீ இஸ் இனஸன்ற', கனவிலை கூட எனக்கு துரோகம் செய்ய விரும்ப மாட்டாள். என்னில உயிரே வைச்சிருக்கிறாள். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தரம் 'சுரேஷ்', 'சுரேஷ்' எண்டு கூப்பிடுறான்? நான் அவளுக்கு ஒரு குழந்தை மாதிரி. 'பட்', நான் அவளுக்கு பச்சைத் துரோகம் செய்யுறன். அவளை ஏமாத்துறன். நான் செய்யுறது பிழை எண்டு எனக்குத் தெரியும். ஆனால்..."

"சொல்லுங்க."

"உம்மைக் காணக்கிள்ளை, உம்மை நினைக்கக்கிள்ளை ஷீலாவை அப்படியே முழுசாக மறந்திடுறன்."

"சுரேஷ், நீங்க ஏன் என்னை விரும்புறிங்க?"

சுரேஷின் மனதினுள் ஷீலா தட்டுத் தடுமாறி

பிரவேசிக்கிறாள். அவள் முழுமையாக அவன் மனதை ஆக்கிரமிக்கும் போது, அவனுள் ஓர் எரிச்சல் உணர்வு ஊடுருவுகின்றது.

சுரேஷின் உணர்வின் துடிப்பினை அடக்க முடியாத நிலையில் ஷீலா செயல்பட்ட நாட்கள்.... இதை சுரேஷ் என்றுமே மறக்க மாட்டான். எத்தனை இரவுகளை வீணாக்கி, அவனைச் சினத்தில் ஆழ்த்தி இருக்கிறாள்? அவளை அவன் நெருங்கும் போதெல்லாம், அவள் விலகினாள். அவனைத் தள்ளினாள். சினுங்கினாள். 'வேண்டாம்' என்று வாய்விட்டுச் சொன்னாள். 'நானைக்கு பார்ப்பம்' என்று அவன் பொறுமையைச் சோதித்தாள்.

மனதை அடக்கினான். உணர்ச்சி வெள்ளத்துக்கு கடிவாளம் போட்டான். ஆனால், ஒரு நாள் பொறுமையை இழந்த போது, காரணத்தைக் கேட்டான், பச்சையாக....

"சுரேஷ், 'பிளீஸ்' என்னை மன்னிச்சப் போடுங்க. உங்கட ஆசையை என்னால அடக்க ஏலாமல் இருக்குது" என்றாள் அவள்.

"ஏன்? என்ன காரணம்?"

"அதில எனக்கு அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை."

"விருப்பமில்லை? அப்படி எண்டால் ஏன் என்னை கலியாணம் முடிச்சீர்?"

ஷீலா பதில் கூறாமல், மனதினால் பொருத்தமான வார்த்தைகளைப் பொறுக்க முற்பட்டாள்.

"சொல்லும்." அவன் கத்தினான்.

"சுரேஷ் கத்தாதீங்க.. என்னோட கோபிக்காதேங்கோ. அதுக்கான காரணத்தை உங்களுக்கு எப்படிச் சொல்லுறது எண்டு தெரிய இல்லை."

"பரவாயில்லை சொல்லும். நான் உம்மட புருஷன். எனக்குச் சொல்ல வெட்கப்படத் தேவை இல்லை."

ஷீலா மூக்கை உறிஞ்சினாள். "சுரேஷ், பலவந்தப் படுத்தாதீங்க. அதை எப்படி உங்களுக்கு விளக்கிறது எண்டு தெரிய இல்லை."

"தெரிய இல்லை?" அவன் அட்டகாசமாகச் சிரிக்க, அவள் அழுதாள்.

"அந்த காரணத்தை சொன்னால் தான் உம்மை படுக்க விடுவன்." சுரேஷ் மிரட்ட, அவள் முகத்தை தலையணைக்குள் புகுத்தி, குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவன் அதன் மேல் அவளை வற்புறுத்தவில்லை. விளக்கை அணைத்துவிட்டு படுத்துவிட்டான். பல தடவைகள் பலத்து கொட்டாவிடிகள் விட்டான்.

மீண்டும் இதே பிரச்சனை, வேறு சில கோணங்களில் கிளம்பியது. ஷீலா தனது இயலாமையை, ஆழமற்ற காரணத்துடன், துண்டு துண்டாக வெளிப்படுத்தினாள். அவளது விளக்கத்தில் முழுமை இல்லை. வெறுமை நிறைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு

சந்தர்ப்பத்திலும் அவளை ஏசி தன் மனதைச் சாந்தப்படுத்தினான்.

சுரேஷ் தன் உணர்ச்சிகளுக்கு விரைவிலேயே சமாதிகட்ட விரும்பவில்லை. ஷீலாவின் எண்ணத்தை, தீர்மானத்தை மாற்றியமைத்து, தன்னுள் அடங்கியிருந்த உடல் பசியை நிறைவேற்றத் துடித்தான். பெரும்பாலும் தோல்விதான் அவன் மனதில் தொக்கியது. அவனுள் மன உளைச்சல் பெருகியது. அவமானம் அரவணைத்தது. ஆனால், தன் கோப உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி ஷீலாவை வார்த்தைகளால் அர்ச்சிக்கவில்லை. மனதினுள் பிரவகித்த உணர்ச்சி வேகத்தைத் தணித்து, மனதைத் தணலாக்கிய நிலையில் இரவுகளை வெறுமையாக்கினான்.

நாட்கள் கழிய, எத்தனை எதிர்கால நாட்களுக்கு மரக்கட்டையான நிலையில் வாழ்வது என்று கேட்டுத் தன் உள்ளத்தைத் தானே அரித்தான். ஷீலா தனது மனதை மாற்றப் போவதில்லை, எவ்விதத்திலும் அனுசரித்து நடக்கப் போவதில்லை என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அந்த எண்ணமே அவனுள் ஒரு வித புகைச்சல் உணர்ச்சியையும், வேறு வித ஆவேசத்தையும் உட்தள்ளியது.

ஷீலாவைப் பழிக்குப்பழி வாங்க வேண்டும் என்ற தவறான எண்ணமொன்று மனதினுள் முளைத்து, படிப்படியாக வளர்ந்தது. அதன் தாற்பரியம் தனது உணர்ச்சியை அடக்குவதற்கு வடிகாலை வேறு எங்காவது தேடி, அதன் மூலம் அவளைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு மனதைப் பக்குவப்படுத்தினான்.

அவன் தேடலில் நிரூபா சிக்கினாள். அவளும் அவன் நிலையிலேயே 'ஏமாற்றப்பட்ட பல இரவுகளின் கதாநாயகி'. திருமண வாழ்வில் கசப்புணர்ச்சியை நிறைய சுவீகரித்து நூல் அறுந்த பட்டமாக அல்லல்பட்ட போது, சுரேஷின் தூண்டலில் சிக்கி விட்டாள்.

சுரேஷிடம் தனது 'அனாதைத்தன்' நிலையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டினாள்.

"சுரேஷ், அவருக்கு கலியாண வாழ்க்கை எண்டால் என்னெண்டே தெரியாது" என்று இரண்டாவது சந்திப்பின்போது நிரூபா சொல்லி, சுரேஷுக்கும் தனக்கும் இடையில் ஒரு நெருக்கத்தை, அந்நியோன்னியத்தை, தகாத உறவுக்கான ஒரு தூண்டுதலை உருவாக்கி விட்டாள்.

மூன்றாவது, நான்காவது சந்திப்புக்களின் போது அம்மியை, அருந்ததியை மறந்து, தமது நட்புறவைக் களங்கப் படுத்தும் விதங்களில் பேசினார்கள், பழகினார்கள்.

அதன்பின் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தமது ஏமாற்றப்பட்ட வாழ்க்கையை மறந்து - புதியதொரு வாழ்க்கைக்கு வடிகால் அமைத்து, சந்தோஷத்தை அரவணைத்தனர். இருவரும் கணவன் - மனைவி போல் தமது உறவைப் பலப்படுத்தினார்கள்.

தனது ஆசைகள், உணர்ச்சிகள் நிரூபாவினால்

அடக்கப்பட, சுரேஷ் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ஷீலாவை மறக்கத் தொடங்கினான். அவளுடன் போலி வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்தான். அவள் மீது தொடுசல் அற்ற அன்பினைச் சொரிந்தான். அரைகுறை அன்பை அளவுக்கு மீறிச் சொரிவது போலக் காட்டி, அவளை மகிழ்ச்சியில் திகழவைத்தான். அவனது பசப்பு வார்த்தைகளை, போலி அன்பினை உண்மை என நினைத்து அவள் செயல்பட, அவன் தனது திருட்டு நோக்கத்தை, கபட நாடகத்தை இலகுவில் மேடையேற்றினான்.

சுரேஷ்டன் தொடர்பை ஏற்படுத்திய பின், தனது வாழ்வில் அதீத ஒளி ஏற்பட்டுவிட்ட உணர்வை நிரூபா அடிக்கடி பெற்றாள். 'பைத்தியக்கார' நிலையில் - ஏக்கத்துடன், ஏமாற்றத்துடன், ஏகாந்தமாக நாட்களைக் கடத்தியவளுக்கு, வாழ்வில் பற்றுதல் ஏற்பட்டது. உற்சாகம் ஊடுருவியது. இதன் தாற்பரியம் சுரேஷின் ஆசையை தனது ஆசைக்குள் பிணைத்து சமூக விழுமியங்களை, கலாசாரத்தை, மரபுகளை, பாரம்பரியத்தை என்று யாவற்றையும் மறந்து நிறைவேற்றினான்.

நிரூபாவையே சுரேஷ் பார்த்தபடி - தன் நிலை மறந்தவனாக இருந்தான்.

"சொல்லுங்க சுரேஷ். நீங்க ஏன் என்னை விரும்புறீங்க?"

"ஏன்? அதை நான் சொல்ல வேணுமா? எத்தனையோ தரம் சொல்லிட்டன்."

"இன்னொருக்கால் சொன்னால் ஏதும் குறைஞ்சு போகுமா?"

"ஷீலா காட்டாத அன்பை நீர் காட்டுறீர். என்ற எண்ணப்படி நடக்கிறீர். அவளிடை கிடைக்காத இன்பத்தை இனிப்புடன் தாறீர். புத்திக் கூர்மையுடன் கதைக்கிறீர். நீர் ஒரு நல்ல 'கொம்பானியன்'."

"'கொம்பானியன்' மட்டுமா?"

"இல்லை, அதுக்கு மேல. நிரூபா, உம்மை கண்டிருக்காட்டால் நான் விசரணாகி இருப்பன்."

"ஆ... அப்படியா?" எனக் கேட்டவள், மீண்டும் சத்தத்துடன் சிரித்தாள்.

நிரூபாவின் சிரிப்பில் அரைகுறையாகப் பங்கெடுத்த சுரேஷ், "நிரூபா, எண்டோ ஒரு நாள் நாங்கள் அகப்படத்தான் போறம். அப்படி அகப்பட்டால் நீர் எந்த மாதிரியான முடிவை எடுப்பீர்?" என்று வினாவினான்.

"சுரேஷ், நான் உங்களை விரும்புறன். 'யெஸ் ஐ லவ் யூ'. உங்களை நான் இழக்க விரும்ப இல்லை. நீங்கள் இல்லாமல் வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றதாகத் தான் இருக்கும். எண்டோ ஒரு நாள் அவரை விட்டிட்டு உங்களிடையே வருவன். அப்ப நீங்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுவீங்களா?"

சுரேஷ் உடனடியாகப் பதில் அளிக்கவில்லை. நாடியைத் தடவியபடி, சில வினாடிகளை நகர்த்தினான்.

"சொல்லுங்க சுரேஷ்..."

"சொல்றன், அதுக்கு முந்தி ஒரு விசயத்தை நான் அறிய வேணும்."

"என்ன விசயம்?"

"எங்கட தொடர்புக்கு பெயர் காதலா, இல்லாட்டால் காமமா?"

"காமம்? இல்லை. அர்த்தமுள்ள, அவசரமில்லாத காதல். காமத்திற்கு இஞ்ச இடமில்லை."

சுரேஷின் முகத்தில் நகைச்சுவை உணர்வு நெளிந்து வளைந்தது. "தெய்வீகக் காதலா?"

"அப்படியும் சொல்லலாம். ஆனால், ஒரே ஒரு முட்டுக்கட்டை தான் எங்கட காதலுக்கு குறுக்கே நிக்குது."

"என்ன?"

"நாங்கள் ரண்டு பேரும் கலியாணம் முடிச்சனாங்கள். காதலைப் பற்றி நினைக்கக் கூடி அருகதை இல்லாதனாங்கள். ஆனால், காதலிக்கிறம்..... சுரேஷ், உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் எங்கட காதல் புனிதமானது." நிரூபா பிதற்றினாள்.

"காதலுக்காக உம்மட 'ஹஸ்பண்டை' இழக்கவும் நீர் தயாராக இருக்கிறீரா?"

"ஊம்...."

"அவரை இப்ப கைவிடுறது பாவம் எண்டு, பிழை எண்டு நீர் நினைக்க இல்லையா?"

"அந்த நிலையை நான் எப்பவோ கடந்திட்டன்."

"இப்ப நீர் கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்றன். நானும் உம்மைப் போல அந்த நிலைக்கு வந்திட்டன். ஷீலாவிட்டை இருந்து எப்ப, எப்படி விடுதலை கிடைக்கும் எண்டு ஒவ்வொரு நாளா எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறன். எத்தனை நாளைக்குத் தான் நாங்கள் இப்படி கள்ளத்தனமாக சந்திக்கிறது..... கதைக்கிறது...? எல்லாத்துக்கும் ஒரு முடிவைக் காண வேணும்."

"உண்மை தான்" என்றபடி சுரேஷின் கையை நிரூபா பற்றினாள்.

இருள் அவர்களை மூட பிரயத்தனம் எடுத்தது.

02

கொள்ளுப்பிட்டியில் - வாழ்க்கையின் மேல் மட்டத்தில் அங்கம் வகிப்பவர்கள் வதியும் விசாலமான வீதியில், இரண்டு மாடி வீடு ஒன்றில் இறக்குமதியான மின்சாரப் பொருத்திகள் நிறைந்திருந்த படுக்கை அறையில் மட்டும் மின் வெளிச்சம் பரவி இருந்தது.

அந்த இராப் பொழுதை அமைதி விழுங்கியிருந்தது. இடையிடையே மட்டுமே வாகனத்தின் ஓட்டத்தினால் எழுந்த ஒலி

அமைதியைத் தட்டியது.

வெளிர் சிவப்பு நிறத்திலான 'நைட்டி' ஷீலாவை கௌரவமாகப் போர்த்தி இருக்க, கட்டிலில் குப்புற கிடந்தபடி 'ஹரோல்ட் ரொபின்ஸனின்' பழையதொரு பதிப்பில் கவனத்தைச் செலுத்தி இருந்தாள். கட்டிலின் மேற்புறத்தில் 'பைஸா கோபுரத்தின்' அருகில் இருந்த 'டேப் ரெக்கோர்டரில்' கதிரி கோபால் நாத்தின் 'சக்ஸஃபோன்' மென்மையாகத் தவழ்ந்து வந்தது.

ஷீலா..... முப்பத்திரண்டு வயதை அடைந்து சில நாட்களையே தள்ளியிருந்தாள். சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவள். திருமணத்தின் பின் நிறைய சொத்துக்குள் மூழ்கிவிட்டாள். அதிர்ஷ்டம் உச்சஸ்தானத்தில் இருந்தபோது, சுரேஷுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். சுரேஷின் அந்தஸ்துக்கும், ஷீலாவின் அந்தஸ்துக்கும் இடையில் நீண்ட இடைவெளி. அவள் அழகு அந்த இடைவெளியை நிரப்பிவிட்டது.

ஒரு திருமணத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு வந்திருந்த ஷீலாவை அதே திருமணத்தில் கலந்து கொண்ட சுரேஷ் காண, அவனுள் காதல் உணர்வு தொற்றிவிடுகின்றது. அவள் சிற்றுண்டியைப் பரிமாற வந்த போது - மிக அருகில் காண - அவள் அழகில் அவன் மனதைத் தவிக்க விட்டு விடுகிறான். அவளில் தெரிந்த கவர்ச்சி, வசீகரம் அவளை ஈர்த்தெடுக்க, திருட்டுப் பார்வையை அவன் மீது வீசுகிறான். இருவர் பார்வையும் ஒரு தடவை மோத, அவள் சிரித்து விட்டாள். அச் சிரிப்பை இரவு படுக்கையில் கிடந்தபடி மனதில் இருத்தி அதில் இன்பம் கண்டவன், காலையில் தொலைபேசியின் உதவியின் மூலம் அவள் பற்றிய விபரத்தை மனனம் செய்து விடுகிறான். யார் யாரோ மூலம் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க. அந்த யார் யாரோ அவளை நாடி, அவன் விருப்பத்தை முன் வைக்க, அவள் சம்மதித்து விடுகிறான். ஒருவர் பற்றி இன்னொருவர் ஆழமாக ஆராயவே இல்லை. ஓர் அவசரப் போக்கில், அரைகுறை நிலையில் ஒரு வாரத்துக்குள் திருமணம் நடக்கின்றது. அதன் பின்னரே அது பற்றி அவள் பெற்றோருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

திருமணமான புதிதில் சுரேஷின் அன்பான உபசரிப்பு, காதல் மொழிகள், 'கலகல'ப்பான பேச்சுக்கள் ஆகியவற்றால் கவரப்பட்டு, திக்குமுக்காடி சுகபோக வாழ்க்கையில் ஊறிய ஷீலா, திருமண வாழ்க்கையின் உன்மத்தங்களை அளவுக்கு அதிகம் அனுபவித்தாள்.

அவளுக்கு அவன் அளவுக்கு அதிக சௌகரியங்களை வழங்கி, அவளைச் சந்தோஷத்தில் மிதக்க விட்டான். 'நான் உண்மையிலேயே பாக்கியசாலி தான்' என்று நாளும், பொழுதும் ஒரு தடவையாவது அவள் எண்ணத் தவறுவதில்லை.

நாட்கள் நகர்ந்து, வருடங்கள் மறைந்தன. எல்லா செல்வமும் இருந்த போதும், மழலைச் செல்வம் அவளை

அணைக்கத் தவறியது. அது அவள் அடி மனதினில் ஓர் ஏக்கத்தை நன்றாக அடைய வைத்துவிட்டது. அது அவளுள் இயந்திரத் தன்மையான உணர்ச்சிக்கு அடித்தளமிட்டது.

சுரேஷ் வேலைக்குப் போன பின், அந்தப் பிரமாண்டமான மாளிகை போன்ற வீட்டில், தனித்திருந்தவளுக்கு நேரத்தைத் துரத்த மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் புத்தகங்களை வாசித்து, பாடல்களைக் கேட்டு, 'டெக்'கில் படம் பார்த்து பொழுதைப் போக்கிறது? அந்நியோன்யமாக, அன்பாக, ஆறுதலாக, ஆசையாக பேசிப் பொழுதைப் போக்குவதற்கு சுரேஷ் வீட்டில் இருந்த நேரம் அரிதாகவே இருந்தது. சனி, ஞாயிறு தினங்களிலும் அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். எந்நேரமும் 'தனிமை' என்ற பதத்துக்குள்ளேயே அடங்கி, மனத் தவிப்பினால் வருந்தினான், வாட்டமுற்றான்.

நாட்கள் நகர்ந்த போது, இதுவே ஒரு பிரச்சனையாக அவளை வாட்டி வதைத்தது. மாலை வேளைகளில் சுரேஷின் வரவை நிரம்பிய ஆசையுடன் எதிர்பார்த்த போதெல்லாம் அவன் நேரம் கடந்தே வீடு வந்தான். வீட்டுக்குள்ளேயே தனிமையாக முடங்கிக் கிடக்க வேண்டிய ஒரு நிலையில் நின்று தவித்தான். தத்தளித்தான். தனது தனிமையைப் பற்றி அவள் மறைமுகமாகவும், நேரடியாகவும் சொல்லியும், அவன் சிரத்தையான நடவடிக்கை எதையும் எடுக்கவில்லை. வீட்டில் இருக்கும் சொற்ப நேரத்தில் மட்டும் அவளைச் சந்தோஷத்தில் மிதக்க வைக்கும் விதத்தில் அவன் செயல்பட்டான். அந்த ஐக்கியம் அவளுக்குப் போதவில்லை.

நாளடைவில் ஷீலாவுக்கு மனம் களைத்தது. உடலினுள் கிடந்த உணர்ச்சி நாளங்கள் மடிந்தன. ஆழச் சிந்திக்கும் சக்தி விலகியது. சுரேஷுடன் வாழ்க்கையை சரிவர பங்கு போடுவதில் ஆர்வம் காட்ட முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். அவன் மீது அன்பைச் சொரிய, ஆசையாகப் பழக, பாசத்தைக் கொட்ட, காதலைப் பகிர முடியவே முடியவில்லை.

சில வேளைகளில் மனதினுள் வெறுப்பு, எரிச்சல், சினம், கோபம், வேதனை என்று பல உணர்ச்சிகள் படிமமாகின. அவை விரிவடைந்து, அவள் ஆர்வங்களைப் பல விடயங்களில் தணித்தன. சுரேஷின் உள்ளார்ந்த ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூட மனம் ஒத்துழைக்க மறுத்தது. இதன் தாற்பரியம் சுரேஷின் வெறுப்புக்கு, உதாசீனத்திற்கு, அங்கலாய்ப்புக்கு, வசைக்கு, 'முணுமுணுப்புக்கு', ஏச்சுக்கு, சினத்திற்கு ஆளானான். உணர்வுகள் மடிந்த நிலையில் அவன் உணர்ச்சிகளை மதித்து தன்னைத் திருத்தும் வகையில் அவன் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாமல் தவித்து, தத்தளித்து, தன் வாழ்க்கையில் அக்குதொக்காகப் படித்திருந்த துயரத்தை, துன்பத்தை பன்மடங்காக்கினான்.

தனது உணர்ச்சித் துடிப்பினைத் தணிப்பதற்கு உதவாமல், உறுதுணை புரியாமல், உதவாக்கரையான நிலையில் ஷீலா

செயல்படவே, அவளை நாடி தனது தாபத்தினை அடக்குவதில் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்த சுரேஷ், அவளிடம் இருந்து விலகியே வாழ்ந்தான்.

சமீப நாட்களாக நிருபாவின் இணைப்பு இறுகியதனால் வீட்டை, ஷீலாவை, ஷீலா மூலம் ஏற்படும் நெருக்கத்தை சுரேஷ் தவிர்த்தான். மாலைப் பொழுதில் ஆர்வத்துடன், ஆசையுடன் வீட்டுக்கு வருபவன், நிருபாவுடன் நிறைய நேரத்தைச் செலவளித்து விட்டு, இரவு பாதி உறங்கிய பின், இயந்திரத்தன்மை ஒட்டிய நிலையில் வீடு வந்தான்.

இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்த பின், ஷீலாவுடன் அன்னியோன்னியமற்ற வகையில் சில வார்த்தைகளைப் பரிமாறி விட்டு நித்திரையில் ஆழ்ந்து விடுவான். அவன் வந்த பின் ஷீலாவின் மனம் ஓரளவு சுறுசுறுப்படைந்து ஆவல், ஆசை என்று சில உணர்ச்சிகள் துளிர்விடும். ஆனால், அவளில் ஒட்டியுள்ள 'அனாதைத்தன உளப் போக்கு' அவளின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஆசைகளைக்கூட நிறைவேற்ற விடாமல் தடுத்துவிட, அவன் ஏமாற்றத்துடன் உறங்கி விடுவான். ஆனால், விதி விலக்கான விதத்திலும் அவர்களுக்கிடையில் சில சந்தர்ப்பங்களில் உறவு மெய்த்துவிடும். அப்பொழுதெல்லாம் தன் மனதில் இருந்து நிருபாவைத் தள்ளிவிட சுரேஷ் நினைத்தாலும், அடுத்த பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஷீலா அவளிடம் இருந்து தூர விலகி விடுவதனால், அவன் தன் முடிவை மாற்றப் பிரயத்தனம் எடுக்கமாட்டான். இதன் தாற்பரியம் நிருபா மறக்க முடியாத நிலையில் சுரேஷின் வாழ்க்கையில் பரிணமித்தாள். ஷீலா உதாசீனப்படுத்தப்பட்டாள்.

நேரம் பதினொன்றைத் தள்ளியபடி முன்னேறியது. கடினாரத்தை அண்ணாந்து பார்த்த ஷீலா அறையை ஒரு புதுமை நோக்குடன் பார்வையால் அலசினாள். அது அது அந்தந்தப்படியே இருக்க, நாவலில் மீண்டும் மூழ்கினாள்.

நிமிஷங்கள் கரைய ஷீலாவின் கண்கள் எரிந்தன. கண்களைக் கசக்கி விட்டாள். நாவலைக் கீழே வைக்க அவள் விரும்பவில்லை. இன்னும் பத்துப் பக்கங்களை வாசித்தால் நாவலை 'புக்ஷெல்பில்' செருகிவிடலாம். கண் எரிவைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்தும் வாசித்தாள்.

கடைசிப் பக்கத்தில் கவனம் லயித்திருக்கும் போது, சுரேஷின் கார் 'கராணை' நோக்கிச் செல்லும் சத்தம் கேட்க, நாவலை அப்படியே வைத்துவிட்டு, கீழே சென்று முன் கதவைத் திறந்தாள்.

சுரேஷ் சோர்வுடன், தலைமயிர்களைக் கைகளால் கோதியபடி வந்தான். வாசலின் அருகில் நின்ற 'செக்கியுரிட்டி கார்ட்' "குட் ஈவினிங் சேர்" என்று சொல்ல "குட் ஈவினிங் அன்ட் குட் நைட்" என்றபடி வீட்டினுள் பிரவேசித்தான். ஷீலா வாசலின் அருகில் நிற்க, ஒலி எழுப்பியபடி கொட்டாவி விட்டாள்.

"சுரேஷ், இப்ப 'ரைம்' என்ன தெரியுமா? பதினொண்டு. நீங்கள் இப்ப கொஞ்ச நாளா ஒவ்வொரு நாளும் 'லேட்டாக' வாறீங்க. கேட்டால் வேலை, வேலை எண்டு சொல்லுறீங்க. அப்படி என்ன வேலை?" என ஷீலா கேட்டாள். கேள்வியில் அக்கறை இருந்தாலும், ஆர்வம் இருக்கவில்லை.

"வேலை எண்டால் வேலை தான். 'ஜெனரல் மனேஜர்' சிங்கப்பூருக்கு போனாப் போல, அவரின்ர வேலையையும் நான் தான் செய்ய வேண்டி இருக்குது. 'ஓஃபிஸ்' முடிஞ்சாப் பிறகு எத்தனை இடத்துக்கு போக வேண்டி இருக்குது? உமக்கு 'ஃபோன்' பண்ணி கதைக்கக்கூட நேரம் இல்லை எண்டால் பார்த்துக் கொள்ளுமன்." சுரேஷ் பொய்யை வெகு நேர்த்தியாக, உண்மை போல் சொன்னான்.

எட்டு மணி அளவில் 'கோல்ஃபேஸில்' இருந்து நிரூபாவுடன் கறுவாக்காட்டுக்குச் சென்று அங்கு அவளை இறக்கி விட்டு, 'செவன் ஸ்டார் ஹோட்டேலில் பியர்' குடித்தான். அதன் பின்னரே வீடு திரும்பி இருந்தான்.

"வேலை, வேலை எண்டு உடம்பைப் கெடுத்துக் கொள்ளாதீங்க" என்ற ஷீலா, அவன் இடையில் கையைப் போட்டாள்.

"உமக்கு என்ற உடம்பில சரியான அக்கறை..."

"ஓ..... ஓ....."

"ஆனால், என்ற உள்ளத்தில், உணர்ச்சியில அக்கறை இல்லை."

சுரேஷ் இப்படி சொன்னதும் ஷீலா அவன் இடையில் இருந்து கையை எடுத்தாள். அவள் முகம் சுருங்கியது. மனதினில் பொங்கி இருந்த உற்சாகம் தளர்ந்தது.

இருவரும் அருகருகாக நடந்தனர். சில நிமிடங்கள் வரை ஒன்றும் பேசவில்லை. மாடிப்படி ஏறி தமது படுக்கை அறையை அடைந்தனர். 'ட்ரெஸிங் டேபிளில்' கிடந்த கடிதங்களைச் சுரேஷ் தட்டிப் பார்த்தான். அவன் பெயருக்கு ஒரு கடிதமும் இல்லை என்பதை அறிந்தவன், தனது 'டையை' கழற்றினான். அதற்குள் அங்கு வந்த ஷீலா, அவன் செயலைத் தடுத்து தானே 'டையை' கழற்றி விட்டாள். அப்பொழுது அவன் கழுத்தில் பதிந்திருந்த சிவப்பு நிற இதழ் அடையாளத்தை கண்டு துணுக்குற்றாள்.

"சுரேஷ், இதென்ன 'லிப்ஸ்டிக்' அடையாளம். ஆர் உங்களை 'கிஸ்' பண்ணினது?" சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டு விட்டு அவன் முகத்தைப் பார்க்காமல் அங்கிருந்து அகல முற்பட "லிப்ஸ்டிக் அடையாளம்?" என வினவிய சுரேஷின் முகம் இருளடைந்தது.

ஷீலா நின்றாள். "பெஸ், லிப்ஸ்டிக் அடையாளம்."

திரும்பத் திரும்ப கழுத்தில் முத்தமிட வேண்டாம் என்று அவன் நிரூபாவிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தும், அவள் பிடிவாதமாக முத்தமிட்டு விட்டாள். ஷீலாவுக்கு என்ன கூறி சமாளிப்பது என்று தெரியாமல் சில வினாடிகள் முழித்த சுரேஷின் மனதில் திடீரென

ஒரு யோசனை உதித்தது.

"ஜி.எம்.'மினர் 'செக்ரட்டரி' தனர் 'லிப்ச்டிக்கை' கழுத்தில பூசிவிட்டாளாக்கும்."

"என்ன சொல்லுறீங்க? உங்களுக்குத் தெரியாமல் அவள் எப்படி பூசி இருப்பாள்?"

"மத்தியானம் நித்திரை வந்திட்டுது. 'டையை' கழற்றிப் போட்டு படுத்திட்டன். அப்ப பூசி இருப்பாள்."

"நித்திரையா? அது தான் நேரத்துக்கு படுக்க வேணும் எண்டு சொல்லுறனான். நீங்கள் கேட்டால் தானே?"

சுரேஷ் ஒன்றும் கூறவில்லை.

"ஜெனரல் மனேஜருக்கு 'அக்ட்' பன்ற உங்களோட அந்த 'செக்கரட்டரிக்கு' என்ன விளையாட்டு?"

"அந்தக் கிழவிக்கு என்னோட எந்த நேரமும் விளையாட்டுத்தான். அடிக்கடி 'மிஸ்டர் சுரேஷ், ஐ லவ் யூ' எண்டு சொல்லி தனர் சூத்தைப் பல் எல்லாத்தையும் காட்டுறான்" என்ற சுரேஷ், செயற்கையாகச் சிரித்தான்.

"ஆர் அந்தக் கிழவி?"

"றோஸ்மேரி."

"ஓ! அவளா?"

"அவளே தான். இப்ப அவளுக்கு ஐம்பத்திரண்டு வயசு. இன்னும் கலியாணத்தைப் பற்றியே யோசிக்க இல்லை எண்டு சொல்லுறான்."

"அது தான் உங்களை 'லவ்' பண்ணுறாளா?"

சுரேஷ் இளித்தான். பதில் கூறவில்லை.

"என்ற முப்பத்தி நாலு வயசு 'ஹஸ்பண்டை' ஐம்பத்திரண்டு வயசுக்காரி 'லவ்' பண்ணுறதெண்டால் எனக்கு பெருமை தானே?"

சுரேஷ் 'சேர்ட்'டைக் கழற்றினான். பின் ஷீலாவிடம் வந்தான். "ஷீலா, இதைப் பற்றி நாளைக்கு 'ஃபோன்' பண்ணி அவளிடடை கேட்டுப் போடாதையும்."

"சுரேஷ், எனக்கு 'மனேர்ஸ்' எண்டால் என்னெண்டு தெரியும். நீங்கள் எவ்வளவு 'லேட்'டாக வந்தாலும் 'ஓஃபிஸுக்கு ஃபோன்' பண்ணி எப்பவாவது நீங்கள் நிக்கிரீங்களா எண்டு கேட்டிருக்கிறனா?"

"இ.....இ..... இல்லை. சில வேளையில கேட்டாலும்...."

"நோ'... நீங்க இன்னும் என்னைப் பற்றி அறியவில்லை."

மீதி உடுப்புக்களை சுரேஷ் கழற்றும் போது, ஷீலா அங்கிருக்கவில்லை.

03

தனது மூக்குக் கண்ணாடியை கழற்றிய பேராசிரியர் கிருஷ்ணராஜ் கண்களை பல முறை கசக்கிவிட்டு மீண்டும் கண்ணாடியை அணிந்தார். பின் ஒரு மணிநேரமாக வாசித்த அந்த

தடித்த புத்தகத்தை 'ஸ்டூலில்' வைத்தார்.

அது அவரது 'ஸ்டடி ரூம்'. அவர் மனைவி நிரூபா கூட அந்த அறைக்கு வருவதென்றால் கதவைத் தட்டி அனுமதி கேட்க வேண்டும். அனுமதி வழங்கப்பட்டால் மட்டுமே கால்களை உள்ளே பதிக்கலாம். இல்லாவிடில் திரும்பிப்போய் விட வேண்டும். இது கிருஷ்ணராஜின் கண்டிப்பான உத்தரவு. அறையை அவள் கூட்டிப் பெருக்க முடியாது. அவர் மேற்பார்வையில் வார இறுதியில் வேலைக்காரி கூட்டிப் பெருக்கலாம்.

அந்த அறை வாரி இறைக்கப்பட்ட புத்தகங்கள், அறிக்கைகள், மாத, வார இதழ்கள் என்று பெருவாரியான வெளியீடுகளினால் நிறைந்திருக்கும். எதிலுமே ஒழுங்கு இருக்காது.

கிருஷ்ணராஜ் நேரத்தைப் பார்த்தார். ஒன்பது மணி.

அதுவரையும் அவரது நினைவுக்கு வராத நிரூபாவின் தோற்றம் திடீரென அவரது மனதில் நிழலாடியது. நிரூபா எங்கே? அப்பொழுதே ரீட்டாவின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டு வருவதாக நிரூபா கூறியது அவர் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. 'எப்படியும் எட்டு மணிக்குள்ளே வந்திடுவன்' என்று அவள் கூறியிருந்தாள்.

'தனியாக வருவீரா? பயமில்லையா?' எனக் கேட்டிருந்தார். 'பயமா; இல்லையே' என்றாள் அவள். 'உம்மைக் கூட்டிக்கொண்டு காரில வரவா?' என்று அவர் கேட்க, 'வேண்டாம், வேண்டாம்' என்று சொல்லி இருந்தாள்.

கிருஷ்ணராஜ் திரைச்சீலையை விலக்கி விட்டு பார்வையை முன் 'கேட்'க்கு, வீதிக்கு, பின் இலக்கின்றி அங்கும், இங்கும் விசிறி விட்டு நிரூபா வருகிறாளா என நோட்டமிட்டார். அவர் கண்களுக்குள் அவள் சிக்கவில்லை. சலிப்புடன் திரைச்சீலையை மூடிவிட்டு வந்தவர், மேசையில் கிடந்த மீதி 'விஸ்கி டிரிங்கை' எடுத்துக் குடித்தார். சுவரில் அலங்காரத்துடன் தொங்கிய நிலைக் கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்தவர், நரைத்திருந்த தாடியைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

பல்கலைக்கழக பேராசிரியரான கிருஷ்ணராஜின் பெயரின் பின்னால் பல பட்டங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இளம் வயதில் விரிவுரையாளராகி விட்டார். அவர் வயது நாற்பத்தியாறில் தத்தளித்தது. இரவு, பகல் என்று ஓய்வு ஒளிச்சலின்றி புத்தகங்களில் மூழ்கியதால் முதிர்ச்சி உடலில் அத்துமீறி பிரவேசித்துவிட்டது. அவரை அறியாதவர்கள் எடுத்த எடுப்பில் அவர் வயதை அனுமானிப்பதென்றால் ஐம்பதை இலேசில் தாண்டிவிடுவார்கள். தலைமயிர்களையும், மீசை தாடியையும் நரை நன்கு சுவீகரித்திருந்தது. முகத்தில் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தன. உடலிலும் தளர்ச்சி மறைந்திருந்தது. நடையில் கறுகறுப்பு என்ற பேச்சுக்கு இடமே இல்லை. தன்னை இளமையாக்குவதில் ஆர்வம் காட்டுவதில் அவர் தயக்கம் காட்டினார்.

நிரூபா இந்த விஷயங்களில் கிருஷ்ணராஜுக்கு

எதிர்மாறானவள். முப்பத்தியொரு வயதைக் கடந்திருந்தாலும் இருபத்தைந்து என்று அடித்துச் சொல்வார்கள். செழுமை நிறைந்த உடல்வாகு அவள் 'ப்ளஸ் பொயின்று'. பார்த்த மாத்திரத்தில் அவள் அழகியாகக் கருதப்படாவிட்டாலும், அவளில் ஓர் அழகு - அழகை விட கவர்ச்சி மிகைந்திருந்தது.

அடிக்கடி 'பியூட்டி பால்'ருக்குச் செல்லும் நிரூபா தன்னை இளமைக்கு மாற்ற, பல நவீன அழகு சாதனங்களுக்குத் தன் உடலை அர்ப்பணிப்பாள். 'பியூட்டி கல்ச்சர்' சம்பந்தமான பல புத்தகங்களை வாங்கி வாசித்தாள். பல விதமான நறுமண மூட்டிகளை 'டிரெஸ்ஸிங் டேபிளில்' நிரப்பினாள். உடலை எப்படி அழகாக, இளமையாக வைத்திருப்பது என்று நடக்கும் கருத்தரங்குகளுக்கும், செயல் அமர்வுகளுக்கும் சென்று வந்தாள்.

"'யூ ஆர்கிரேஸி'. காசை கரியாக்கிறீர். நேரத்தை வீணாக்கிறீர்" என்று கிருஷ்ணராஜ் ஒரு தடவை அவளைக் கண்டித்தார். "ஏன் இளமையாக இருக்க வேணும் எண்டு விரும்புறீர்" என இன்னொரு தடவை கேலி செய்தார். நிரூபா பதில் கூறவே இல்லை. அவரை மடக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கியபடி நடந்தாள்.

ஒரு முறை தூரத்து உறவினர் ஒருவரின் திருமணத்திற்கு போய்விட்டு இருவரும் வீடு திரும்பியபோது, "நிரூபா, நாங்க ரண்டு பேரும் 'ஹஸ்பண்ட் அன்ட் வைஃப்' எண்டு ஒண்டிரண்டு பேர் நம்ப இல்லை" என்று கிருஷ்ணராஜ் சொல்லிச் சிரித்தார்.

"நீங்கள் தலை மயிருக்கும், தாடி, மீசைக்கும் 'டை' அடிச்சால் இந்த மாதிரி கதை கேட்கத் தேவையில்லை" என நிரூபா சொன்னாள்.

"நான் முதிர்ச்சியைத் தான் விரும்புறன்."

"ஆனால், உங்களுக்கு ஒரு இளமையான 'வைஃப்' இருக்குது எண்டதை மறந்திடாதேங்கோ."

பொதுவாக கிருஷ்ணராஜிடம் இருந்து நிரூபா ஒதுங்கியே வாழ்ந்தாள். அதற்கான தகுந்த காரணம் அவள் மனதினுள் தேங்கியிருந்தது. அதனால் அவள் 'இரட்டை வாழ்க்கையை' மேற்கொண்டாள். அவளது இச் செயலை அறியும் நிலையில் கிருஷ்ணராஜ் விளங்கவில்லை. நேரம், காலம் தெரியாமல் அவள் வீடு வரும் போதெல்லாம், எவ்வித குறுக்கு விசாரணையும் செய்யவில்லை. அவளது கபட நோக்கத்தினை அவர் துளியளவும் சந்தேகிக்கவில்லை. வீட்டில் இருந்த வேலைக்காரி, நிரூபாவின் 'இரட்டை வாழ்க்கை' பற்றிச் சாடைமாதையாக அறிந்திருந்த போதும், அவள் வாயைத் திறக்கவே இல்லை.

கிருஷ்ணராஜ் தாராளமனதுடன் நிரூபாவுடன் வாழ்க்கையைப் பிணைத்திருந்தார். பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் நிரூபாவினால் 'ஏமாற்றப்பட்டிருந்தும்', அவற்றை அசட்டை செய்தபடி, வாழ்நாட்களைப் புத்தகங்கள், ஆராய்ச்சி, பொது விவர்தம்,

கருத்தரங்கு, செயல்அமர்வு என்று தனது துறை சம்பந்தமான விடயங்களில் ஆர்வத்துடன் கழித்தார். இதில் அவர் புது வகை இன்பத்தை நுகர்ந்தார்.

கொழும்பு-7 என அழைக்கப்படும் கறுவாக்காட்டில் மாளிகை போன்ற வீட்டில் இவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்தனர். உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று எவருமே இவர்களை நாடி வருவதில்லை. நிரூபாவின் பெற்றோர் ஒருவர் மாறி ஒருவர் சாவை அணைத்துப் பல வருடங்களாகி விட்டன. ஒரே ஒரு அண்ணன். அவர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு மனைவி, பிள்ளைகளுடன் மூட்டை கட்டிவிட்டார்.

கிருஷ்ணராஜ் இல்லாத வேளைகளில் தனிமை வெகுவாக வாட்டி வதைத்து, பற்றுதல் அற்ற வாழ்க்கையில் ஊழிக் கிடந்தவன், தன் வாழ்க்கைக்கு யாரும் புத்துயிர் ஊட்டமாட்டார்களா என எண்ணிய வேளையில் தான் சுரேஷை ஒரு 'பார்ட்டி'யில் சந்தித்தான்.

சுரேஷ் ஆறு அடி உயரமானவன். கவர்ச்சியான முக வெட்டு. அளவான உடம்பு. நிமிர்ந்த தேகக்கட்டு ஆகிய ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஆணழகிற்குள் அடங்கி 'கவர்ச்சியான ஆண் மகன்' என்ற பட்டத்திற்கு கட்டியங் கூறினான்.

ஆரம்பத்தில் அவனுடன் வெறும் நட்பைத் தான் நிரூபா கொண்டிருந்தாள். தொலைபேசி மூலம் சுவாரஸ்யம் கலக்கப் பேசிய சுரேஷ், நாட்கள் கடக்க நிரூபாவின் மனோநிலையைப் புரிந்தான். ஒரு தற்காலிக துணையை அவள் நாடுகிறாள் என்பதை விளங்கியவன், பகல் வேளைகளில் வீடு தேடிச் சென்றான். அவள் தனிமையை விரட்டி, அவள் மனதுக்கு ஒத்தம் கொடுக்க, அவன்பால் அவள் ஈர்த்தெடுக்கப்பட்டாள். நாளடைவில் சுரேஷைச் சந்திக்காவிட்டால் மனம் சோர்ந்து விடும் அளவுக்கு நிரூபா மாறினாள்.

அதன்பின் இருவரும் வீட்டுக்கு வெளியே சந்தித்தனர். அச் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவர்கள் தமது நட்புறவைக் களங்கப்படுத்தினார்கள். தத்தம் துணையை ஏமாற்றிய நிலையில், இருவரும் தமது காதலைச் சுதந்திரப்படுத்தினார்கள்.

கதவு தட்டப்பட்டது. எவ்வித ஆர்வமும், ஆர்ப்பாட்டமும் இன்றி கிருஷ்ணராஜ் கீழ் மாடிக்குச் சென்று கதவைத் திறந்தார்.

கையைப் பிசைந்தபடி நிரூபா நின்றாள். முகத்தில் தவிப்பு கோலமிட்டிருந்தது. அரைகுறை புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து "குட் ஈவினிங் டார்லிங்" எனக் குழைந்தாள்.

"குட் நைட்" என்று கிருஷ்ணராஜ் சொல்ல, நிரூபாவின் இதயம் ஒரு முறை துள்ளியது.

04.

படுக்கை அறை 'லைட்' அணைந்து அரை மணி நேரம் கடந்திருந்தது. கட்டிலில் சுரேஷும், ஷீலாவும் அருகருகாகப் படுத்திருந்தனர்.

சுரேஷின் கையை எடுத்த ஷீலா அதைத் தன் நெஞ்சில் வைத்தாள். அந்த ஸ்பரிசும் சுரேஷின் உணர்வுகளைத் தூண்டவில்லை. அவன் எண்ணம் நிரூபாவில் பதிந்திருந்தது.

மாலையில் அவன் ஆசைகளை அவள் வித்தியாசமான முறையில் பூர்த்தி செய்ததை நினைத்து, அதில் ஓர் உவகையை அடைகின்றான்.

ஷீலா கண்களைத் திறந்து, ஜன்னல் ஊடாக வந்த நிலா வெளிச்சத்தின் உதவியுடன் சுரேஷின் கண்களை ஆராய்ந்தாள். அவை மூடியிருந்தன. அவன் தூங்கியிருக்க மாட்டான் என்ற எண்ணம் அவளுள் புக, "சுரேஷ்" என அவன் காதுபட அழைத்தாள்.

சுரேஷ் கண்களைத் திறக்காமல், 'ஊம்' என்றான்.

"நித்திரையா?"

"இ..இ...இல்லை."

"கண்களை மூடிக்கொண்டு என்ன செய்யுறிங்க?"

"நித்திரை கொள்ள முயற்சிக்கிறன்."

"சுரேஷ்...."

"ஊம்.."

"உங்களோட ஒரு விசயம் ஒளிவு மறைவில்லாமல் கதைக்க வேணும்."

சுரேஷ் 'பட்'டென்று கண்களைத் திறந்து அவளை நோக்கினான். "என்ன விசயம்?" உள்ளூர நிரூபா பற்றி ஏதும் விசாரிக்கப் போகிறாளா எனப் பயந்தான்.

"சுரேஷ், நாங்கள் கலியாணம் கட்டி ஏழு வருஷமாகி விட்டுது...." என்று ஷீலா இழுக்க, நிரூபா பற்றி ஒன்றும் அவள் கதைக்கப் போவதில்லை என்பதை ஊகித்தவன் கண்களை மூடியபடி 'ஊம்' என்றான்.

"எண்டபடியால...."

"ஊம்....."

"என்ன சுரேஷ் எல்லாத்துக்கும் 'ஊம்', 'ஊம்' எண்டு முனங்கிறீங்க... வாயைத் திறந்து ஏதாவது சொல்லுங்களேன்" என ஷீலா சிணுங்கினாள்.

"நேரம் பன்னிரண்டாகுது. நாளைக்கு காலமை ஏழு மணிக்கு 'ஓஃபிஸில்' இருக்க வேணும். 'அறல்ஸ்ற்' ஐஞ்சு மணிக்காவது ஒழும்ப வேணும். உம்மட கலியாணக் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தால் விடிஞ்சு விடும். பேந்து 'ஓபிஷுக்கு' போய்த் தான் நித்திரை கொள்ள வேண்டி வரும்."

"என்ன சுரேஷ், இப்படி கதைக்கிறீங்க? எனக்காக ஒரு ஐஞ்சு நிமிஷம் கண்களைத் திறந்து, காதைக் கூர்மை

யாக்குங்களைன்."

"சரி, சரி, சொல்லுறதைக் கெதியில சொல்லி முடியும்."

"சுரேஷ், நாங்கள் கலியாணம் கட்டி ஏழு வருஷமாகுது."

"'கமோன்' ஷீலா, விசயத்துக்கு வாரும். நாங்கள் கலியாணம் கட்டி ஏழு வருஷம் தான். அது எனக்குத் தெரியும். புதுசா ஏதாவது சொல்லுமன்."

"சொல்றன். எல்லோரும் என்னை பகிடி பண்ணுகினம்."

"ஏன் ஏதாவது கிழிஞ்ச சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு எங்கையாவது போனீரோ?

"சீ" என்றவாறு அவன் பின்புறத்தில் கிள்ளினான். அவன் "ஆவ்" என்று கத்த, ஷீலா சிரித்தபடியே தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். "எல்லாமே எங்களுக்கு பிறக்காத பிள்ளையைப் பற்றித்தான் பகிடி. கலியாணம் முடிச்ச ஒண்டு, ரண்டு வருஷம் பெரிசா குடும்பக் கட்டுப்பாடு எண்டு சொல்லி சமாளிச்சன். ஏழு வருஷத்திற்குப் பிறகும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு எண்டு சொன்னால் அதை எந்த இளிச்சவாயன் நம்புவான்?"

"ஷீலா, இதுவா 'மிட்நைட்' பகிடிக்கதை? பேசாமல் இப்ப நித்திரை கொள்ளும். வாற நேரத்தில பிள்ளை வரும்."

"சுரேஷ், யு ஆர் வெரி டூட்."

"'நோ ஐ ஆம் வெரி ஸொப்ட்'. என்ற 'ஃபிரெண்ட்' ஒருத்தனுக்கு கலியாணம் கட்டி பதினைஞ்ச வருஷத்திற்குப் பிறகு தான் பிள்ளை பிறந்துது. 'ஸோ', எங்களுக்கும் பிள்ளை பிறக்கும். எண்டபடியால ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதையும். பொறுத்திரும்."

"எவ்வளவு காலத்திற்கு பொறுத்திருக்கிறது? சுரேஷ், சொல்றன் எண்டு கோபிக்காதேங்கோ. நாங்கள் ஒரு டொக்டரிட்டை போய் 'செக் - அப்' செய்தால் என்ன?"

"'செக் அப்'? 'நோ', வேண்டாம். எனக்கு அதில நம்பிக்கை இல்லை. பிள்ளை கிடைக்கிற நேரம் கிடைக்கும். மனதை தளர விடாதையும்."

"எங்களுக்கு இனியும் பிள்ளை பிறக்கும் எண்ட நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்குதா?"

"இருக்குது. என்ற சாதகப்படி எனக்குப் பிள்ளை பிறக்கும்."

"அப்படியா?"

"ஊம்."

"உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்தால் நானும் அந்த நம்பிக்கைக்கு கட்டுப்பட வேணும்."

அகமகிழ்வு அரவணைத்த நிலையில் கண்களை மூடினாள் ஷீலா.

05

மாலை சுறுசுறுப்பாக இருந்த வேளை வீடு வந்து சேர்ந்த கிருஷ்ணராஜ் முதலில் தேநீர் கலந்து வைத்து விட்டு, உடல் சூடு

அகல மட்டும் குளித்தார். எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டு வந்த போது தேநீர் நன்றாக ஆறிவிட்டது.

"கிருஷ்ணா, ஏன்ரா ஆறின தேத்தண்ணி குடிக்கிறாய்?" என்று ஒரு தடவை கிருஷ்ணராஜின் நண்பர் சரவணமுத்து கேட்டிருந்த போது, "நான் ஒரு ஆறுதலான மனுசன். எல்லாத்தையும் ஆறுதலாகத்தான் செய்யுறனான்" என்று சொல்லி இருந்தார்.

கிருஷ்ணராஜ் எந்த விடயத்தையும் ஆறுதலாக நிறைவேற்றுவார். எதிலும் பதட்டப்படமாட்டார். நிதானத்தை நிறைய கடைப்பிடிப்பார்.

தேநீரைச் சுவைத்தபடி 'ரி.வி' முன் அமர்ந்து 'கார்ட்டூன்' நிகழ்ச்சியை கண்டு களித்தார். ஆறு மணிக்கு 'ரி.வி'யை அணைத்தவர், அடுத்து என்ன செய்வது என்று யோசிக்கும் போது தான் நிரூபாவின் முழுமையான எண்ணம் மனதினுள் சலசலத்தது. அவள் ரீட்டாவின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டு வருவதாக கூறியிருந்தாள். அவளை 'பிக் -அப்' செய்யத் தேவையில்லை என்ற உண்மை ஞாபகத்திற்கு வர, மெல்லிய சந்தோஷம் உடலில் பரவியது. உடனே சமையல் அறைக்குப் போய் இரண்டு முட்டைகளை உடைத்து 'ஓம்லட்' போட்டவர். அதைக் கொண்டு போய் 'ஸ்டூலில்' வைத்துவிட்டு, 'விஸ்கி', 'சோடா' போத்தல்களை பரப்பினார்.

அதன் பின் விஸ்கியைப் பருகியபடி, இடையிடையே 'ஓம்லட்' துண்டுகளை சாப்பிட்டு 'விங்ட் பீன்' என்ற கனமான புத்தகத்தை எடுத்து, முதல் நாள் விட்ட இடத்தில் இருந்து வாசிக்கத் தொடங்கினார். புத்தகத்தில் மூழ்கியவர் நிரூபா வீடு வரும் வரை நாற்பது பக்கங்களை வாசித்து முடித்தார். வழமைக்கு மாறாகக் கொஞ்சம் அதிகமாக விஸ்கியும் பருகி விட்டார். நிரூபா வீடு வரும் போது கிருஷ்ணராஜுக்கு தலை கிறுகிறுத்தது. ஆனால், எவ்வித அசாதாரணத் தன்மையும் இன்றி நடந்து கொண்டார்.

நிரூபா படியேறி மேல் மாடிக்குச் செல்ல, கிருஷ்ணராஜ் அணைந்திருந்த சுங்காணைப் பற்ற வைத்தார். புகையை இரண்டு, மூன்று தடவைகள் ஊதித் தள்ளியவர் சுங்காணை கீழே வைத்து விட்டு மேல் மாடிக்குச் சென்று படுக்கை அறைக்குள் புகுந்தார்.

அப்போது நிரூபா உடை மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அறையினுள் நுழைந்த கிருஷ்ணராஜை கட்டிலின் மேல் கிடந்த சஞ்சிகை ஒன்று கண்ட இழுத்தது. ஆர்வத்துடன் அதை எடுத்து முன், பின் அட்டைகளை மேலோட்டமாக நோக்கினார்.

"புரொபலர் சேர்', என்ன 'மகலினில்' ஒரே மூழ்கி இருக்கிறீங்க. உங்கட 'வைஃப்' உடுப்பு மாத்திறதை பார்க்கக் கூட உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையா?" எனக் கேட்டபடி 'நைட்டி'க்குள் தன் உடலை நுழைத்தாள் நிரூபா.

கிருஷ்ணராஜ் சஞ்சிகையில் இருந்து பார்வையை எடுக்கவில்லை. நிரூபா கூறியதையும் லட்சியம் செய்யவில்லை.

‘க்ளுக்’கென்று சிரித்தாள் நிரூபா.

“நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் கட்டின நேரம் புத்தகங்களைக் கலியாணம் கட்டி, அந்தப் புத்தகங்களினர் இரண்டாம், மூண்டாம் புதிப்புக்களை உங்கட பிள்ளைகள் எண்டு சொல்லி இருக்கலாம்.”

நிரூபா இவ்வாறு கேலியாகக் கூறிய போதும், கிருஷ்ணராஜ் கோப்படவில்லை. “நிரூபா, நான் வாசிக்கிற புத்தகங்களைப் பற்றி பகிடி பண்ணுறது, நீர் நாட்டுக்கு செய்யுற துரோகத்திற்கு சமன். ‘டுய அன்டர்ஸ்டான்ற்’?”

நிரூபா ஒன்றும் கூறவில்லை. நாக்கை வெளிநீட்டி கிருஷ்ணராஜுக்கு காட்டி விட்டு அறையில் இருந்து சமையலறைக்குச் சென்றாள். கிருஷ்ணராஜ் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்.

சமையலறைக்குள் நுழைந்த நிரூபா ‘பிரிஜ்ஜை’ திறந்து உள்ளே நோட்டம் விட்டாள்.

“நிரூபா....” பின்னால் கிருஷ்ணராஜ் நின்றார்.

“‘யெஸ், மை டியர் புரொபஸர் டார்லிங்’.”

“எனக்கு பசி, பசி எண்டு பசிக்குது..... வயிறு எரியுது” என்ற கிருஷ்ணராஜ், தனது வயிற்றை தடவிக் கொடுத்தார்.

“பசியா?” நிரூபா மெல்லச் சிரித்தாள்.

“‘யெஸ்’.”

“எந்த மாதிரி பசி? வயிற்றுப் பசியா இல்லாட்டி...?” கண்களில் நகைச்சுவையை நிரப்பி கிருஷ்ணராஜை நோக்கினாள் நிரூபா.

“வயிற்றுப் பசிதான்.”

அவர் பதில் நிரூபாவின் உற்சாகத்தை தளர்த்தி விட்டது. நிரூபா ‘பிரிஜ்ஜை’ மூடினாள். “இண்டைக்கு நான் இல்லைத் தானே? எத்தனை ‘டிரிங்ஸ்’ குடிச்சீங்க?”

“நாலு.”

“நாலு? எனக்கு ஒண்டு. உங்களுக்கு இன்னொண்டு. மற்ற ரண்டும் ஆருக்கு?”

“என்ர ‘ரிசேர்ச்சுக்கு’ மூண்டாவது. தனிமைக்கு நாலாவது....”

“நீங்கள் தனிமையை ‘ஃபீல்’ பண்ணுறீங்களா?”

“ஓஃப் கோர்ஸ், இந்த ‘புரொபஸருக்கு’ உணர்ச்சி இல்லை எண்டு நினைக்கிறீரா? அப்படி நீர் நினைச்சால் அது ஒரு பெரிய பிழை. எனக்கு உணர்ச்சி இருக்குது. அது இன்னும் மரத்துப்போக இல்லை.”

‘ஆனால், என்ர உணர்ச்சியை உங்களால விளங்க ஏலாமல் இருக்குதே’ எனக் கூற வாயெடுத்தாள். ஆனால், அவ்வாறு சொல்லாமல், “‘ஓ, ஸொரி டியர்’, இனி உங்களை இப்படி தனியாக விட்டுட்டு போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளன்” என்றாள்.

"இண்டைக்கு 'டினருக்கு' என்ன சாப்பிடத் தரப் போறீர்?"

"வட் டூ யூவோணற்?"

"நூடிஸ் வித் சிக்கன் கறி."

"அதைத் தான் நானும் செய்து இருக்கிறன். 'பட் நொட் சிக்கன் கறி. இட்ஸ் மட்டன் கறி'."

"குட். டினருக்கு' பிறகு என்ன தரப் போறீர்?"

"என்னையே தாறன். என்ன மாதிரி வேணும்" எனக் கேட்ட நிரூபா கண் சிமிட்டினாள்.

"எனக்கு நீர் தேவையில்லை. 'டெஸேட்'டுக்கு என்ன இருக்குது?"

இதைக் கேட்டு நிரூபாவின் முகம் கூம்பியது. அவள் ஒன்றும் கூறாமல், 'காஸ்' அடுப்பைப் பற்ற வைத்து விட்டு, 'பட்டரை' வேக விட்டாள். அவள் மனமும் சேர்ந்து வெந்தது.

06

வீடு களை கட்டியிருந்தது. 'ஊமைத்தன்' குழல் அகன்றிருந்தது. ஷீலாவின் மனதினில் நிரம்பி இருந்த தனிமை வெளியேறி, அதனுள் கறுகறுப்பு, மகிழ்ச்சி என்று சில உணர்ச்சிகள் பிரவேசித்திருந்தன.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் கணவன், பிள்ளைகளுடன் வசந்தா வந்திருந்தாள். ஷீலாவின் ஒரே ஒரு தங்கை என்ற உறவுக்குரியவள் வசந்தா.

வேலை விஷயமாகவும், கனடாவுக்கு போவதற்குரிய 'விசா' எடுப்பது பற்றி விசாரிப்பதற்காகவும் கொழும்புக்கு வந்ததாக வசந்தாவின் கணவன் பாஸ்கரன் வந்தவுடனேயே ஷீலாவிடம் சொன்னான்.

"கனடாவுக்கு போறதெண்டு தீர்மானிச்ச விட்டீங்களா?" என ஷீலா கேட்க "என்ன செய்யுறது? பிள்ளையளினர் எதிர்காலத்திற்காக நாங்கள் அங்கை போகத் தான் வேணும். அதோட அண்ணனும் 'வா, வா' எண்டு 'லெட்டருக்கு' மேல 'லெட்டர்' போடுறார்" என்றான் பாஸ்கரன்.

"இப்படியே எல்லாரும் இஞ்ச இருந்து போனால் இலங்கையில தமிழ் ஆக்களே இருக்க மாட்டினம் எண்ட நிலை தான் ஏற்படப் போகுது."

வசந்தாவை விட அவள் இரு மழலைச் செல்வங்களை அவளது நான்கு வயது மகன் அரவிந்தனைக் கண்டதில் ஷீலாவுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. "வாடா மொக்கா, இண்டைக்கு நீ எனக்கும், பெரியப்பாவுக்கும் நடுவில் தான் படுக்க வேணும்" என்று செல்லம் பொழிந்த ஷீலா, அவனைப் படுக்கை அறைக்கு கூட்டிச் சென்று தனக்கு அருகில் படுக்க வைத்தாள்.

இரவு பத்து மணி அளவில் சுரேஷ் வீடு திரும்பினான். தமது

கட்டிலில் அரவிந்தன் படுத்திருப்பதைக் கண்டவன், "ஏன் இவன் படுத்திருக்கிறான்" என எரிச்சலுடன் கேட்டான்.

"படுத்தால் என்ன? அவனும் எனக்கு ஒரு மகன் தானே?"

"நீர் பெற்றனீரோ?"

"பெறாட்டாலும் மகன் மாதிரித் தானே?"

சுரேஷ் ஒன்றும் கூறவில்லை. முணுமுணுத்தபடி 'பாத்ரூமுக்குச்' சென்று விட்டான்.

திரும்ப வந்தவன், ஷீலாவைப் பார்க்காதவாறு கண்ணாடியில் முகம்பார்த்து தலைமயிரைச் சீவினான்.

"சுரேஷ், நாங்கள் கலியாணம் முடிச்சு இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு எனக்கு பிள்ளை பிறந்திருந்தால் இப்படி படுக்க வைச்சிருக்கலாம் தானே?" ஷீலா கேட்க, சுரேஷ் ஒன்றும் கூறவில்லை.

"நான் சொல்லுறது கேட்க இல்லையா?"

சுரேஷ் அவளைக் கடுப்புடன் நோக்கினான். "ஷீலா, ஏன் பிள்ளை, பிள்ளை எண்டு சாகிறீர்?"

ஷீலா வாயை மூடிவிட்டாள்

இரவு முழுவதும் அவள் மனம் வேதனையில் அமிழ்ந்திருந்தது. தன்னை நினைக்க, நினைக்க அவளுக்கு கண்ணீர் வந்தது. சப்தம் போடாமல் அழுதாள். வழமை போல் சுரேஷ் குறட்டைவிட்டபடி நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தான். நடுச் சாமத்தின்பின் அடிக்கடி கண் விழித்த ஷீலா பக்கத்தில் படுத்திருந்த அரவிந்தனைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

மறு நாள் காலையில் எழுந்த போது ஷீலாவுக்கு அசதியாக இருந்தது. மனமும் சோர்வுக்கு அடிபணிந்திருந்தது. இயந்திரசதியாக காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு தேநீர் பருகினாள். அதன் பின் சமையலறைக்குள் புகுந்தாள். தலை 'விண், விண்' என்று இடித்தது. அவளால் தலை நிமிர்த்த முடியவில்லை. அங்கிருந்து அகன்று படுக்கை அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் விழுந்தாள்.

'பாத்ரூமில்' இருந்து சுரேஷ் வந்தான். ஷீலா கிடந்த நிலையைக் கண்டு அவன் பதறவில்லை. அவளிடம் வந்தவன் "தலையிடியா" என சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டான். "ஓமோம்" என்றாள் ஷீலா. "பனடோல் போட்டு விட்டு படும். மத்தியான சாப்பாடு சமைப்பதற்கு வசந்தா இருக்குது தானே" என்ற சுரேஷ், அதன் பின் தன்பாட்டில் தனது காரியங்களை ஒவ்வொன்றாக நிறைவேற்றினான்.

சுரேஷின் அசமந்தப் போக்கு ஷீலாவுக்கு ஆத்திரத்தை நிறைய வரவழைத்தது. இப்படி மனம் மரத்த நிலையில் செயற்படுகின்றானே எனக் கோபப்பட்டாள்.

சுரேஷ் அறையை விட்டு அகலும் போது ஷீலா கண்ணையாந்து விட்டாள்.

மீண்டும் ஷீலா கண்விழித்த போது பதினொரு மணியாகிவிட்டது. தலையிடியும் அகன்று விட்டது. எழுந்தவள் சமையல் அறைக்குச் சென்றாள். வசந்தாவைக் காணவில்லை. 'பாத்ரூமில்' தண்ணீர் ஓடும் சத்தம் கேட்கவே, அங்கு சென்றாள். வசந்தா தோய்ப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். ஷீலா கதவோரத்தில் நின்றாள்.

"அக்கா, சுகமில்லையா?" ஷீலாவின் நிழலுருவத்தைப் பார்த்தபடி வசந்தா கேட்டாள்.

"சாடையான தலையிடி..... வசந்தா, சமைச்சிட்டியா?"

"ஊம். அத்தானும், அவரும் சாப்பாட்டைக்கூட எடுத்துக் கொண்டு போயிட்டினம்."

மெளனம் விழுந்தது. ஷீலா அங்கிருந்து போயிட்டாளா என்று பார்க்க வசந்தா தலையை உயர்த்தினாள். அச் சமயத்தில் பல்வேறு உணர்ச்சிகள் ஷீலாவின் முகத்தில் பரிணமித்திருந்ததை அவதானித்தாள். சில வினாடிகள் அவளைப் பார்த்தவள், ஒன்றும் கேட்காமல் தலைகுனிந்து தோய்ப்பதில் ஈடுபட்டாள்.

"வசந்தா...."

"ஊம்..."

"சந்தோஷமாக இருக்கிறியா?"

வசந்தா கேள்விக்குறியுடன் தமக்கையை நோக்கினாள். "அக்கா, என்ர சந்தோஷத்திற்கு என்ன குறை? பழைய சினிமா 'டயலக்' மாதிரி கண்ணிறைஞ்ச கணவன். கொஞ்சிக்குலாவ ரண்டு பிள்ளையள். எல்லாம் என்ர விருப்பப்படி நடக்குது. சந்தோஷம் இருக்கும் தானே?"

"எனக்கு அந்தச் சந்தோஷம் இல்லையே! காசு இருக்குது. சொந்த வீடு இருக்குது. அழகான ஒரு புருஷன் இருக்கிறார். ஆனால்...."

"பிள்ளை இல்லை. அது தானே உன்ர மனக்குறை, அக்கா?"

"ஊம். வசந்தா, இனியும் நான் ஒரு பிள்ளைக்கு தாயாவனோ எண்ட நம்பிக்கை என்னை விட்டுட்டு போயிட்டிடுது. கலியாணம் முடிச்ச புதிசில வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேணும் எண்ட திமிரில பிள்ளையே வரக்கூடாது எண்டு கும்பிட்டன். இப்ப எனக்கு பிள்ளையைத் தா எண்டு மன்றாடுறன். ஆனால், இதால ஒரு பிரயோசனமும் வராது எண்டு தான் நினைக்கிறன்." ஷீலாவின் கண்கள் பனித்தன. குரல் கம்மி இருந்தது.

"'டொக்டரிட்டை' போய் 'செக் அப்' செய்து பாருங்களேன். இப்பத்தானே எத்தனையோ 'மொடர்ன் கஜெட்ஸ்' எல்லாம் வந்திருக்குதே."

"அவருக்கு விருப்பமில்லை."

"ஏன் விரும்புறார் இல்லை? பிள்ளை இல்லாத ஆட்கள் 'செக் அப்' புக்குப் போறதில என்ன வெக்கம், பயம்?"

"அதை நீ தான் அவரிட்டை கேள்."

"சொந்தப் பெஞ்சாதி கேட்டும் அதுக்கு மசியாதவர் நான் சொல்லியா கேட்கப் போறார்?" வசந்தா கேள்வியை எழுப்பிவிட்டு, தோய்ப்பதில் ஈடுபட்டாள்.

ஷீலா ஒன்றும் கூறவில்லை. அங்கிருந்து வெளியேறி முன்புறத்திற்குச் சென்றாள். முற்றத்தில் அரவிந்தன் விளையாடுவதைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

மாலைப் பொழுது வரை அவள் மனம் குமைந்திருந்தது.

07

விரிவுரை முடிந்து அரை மணி நேரம் கழிந்திருந்தது. நேரே விரிவுரை மண்டபத்தில் இருந்து 'ரெபரன்ஸ்' அறைக்குச் சென்ற கிருஷ்ணராஜ், ஒரு புத்தகக் குவியலுடன் போராட்டம் நடத்தினார். அவருக்குத் தேவையான புத்தகத்தை எடுப்பதில் அரை மணி நேரத்தைச் செலவழித்தும், அதனால் பலன் ஏதும் கிட்டவில்லை. மனம் சலித்தபடி பார்வையைச் சுழற்ற, ரேகா அவரைத் தாண்டிப் போக முற்படுவதைக் கண்டார்.

"ரேகா....." கிருஷ்ணராஜ் உரிமையுடன் அழைத்தார்.

ரேகா நடந்தபடியே கிருஷ்ணராஜை எவ்வித பாவமும் இன்றிப் பார்த்தாள்.

"கம் ஹியர்' ரேகா." தன்னிடம் வரும்படி கண்களால் அழைப்பு விடுத்தார்.

ரேகா வந்து அவர் முன்னால் நின்றாள். கிருஷ்ணராஜ் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி மேசையில் வைத்துவிட்டு, சில வினாடிகள் வரை ரேகாவின் முகத்தை தீவிரமாக நோக்கினார்.

"என்ற முகத்தில என்னத்தைப் பார்க்கிறீங்க?"

"நிறைய விசயங்களைப் பாக்கிறேன்."

"ஆனால், ஒண்டுமே தெளிவாகத் தெரியாது."

"தெரியும். நீ ஒரு கேள்விக்குறி, அதோடு ஒரு ஆச்சரியக் குறி."

ரேகா ஓர் அரைகுறைப் புன்னகையை படர விட்டாள்.

பல்கலைக்கழகத்தில் காலடி வைத்த போது ரேகாவைத் திருட்டுத் தனமாக புகைப்படம் எடுத்தவர்கள், அவள் அழகில் கவரப்பட்டு புகைப்படங்களை எல்லாம் எத்தனை மணித்தி யாலங்கள் பார்த்து ரசித்திருப்பார்கள்? அபூர்வ அழகொன்று ரேகாவில் சரண் அடைந்திருந்தது.

"ரேகாவின் வடிவை வர்ணிக்க வார்த்தையே இல்லை" என்று ஒரு தடவை ஒரு மாணவன் அவள் காதுபடவே அறிவித்தான்.

ரேகா தலை குனிந்தபடி எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் சென்று விட்டாள்.

ரேகாவைச் சுற்றி எத்தனை மாணவர்கள் வலம் வந்திருப்பார்கள்? எத்தனை மாணவர்கள் காதல் கடிதங்களை நீட்டியிருப்பார்கள், தபாலில் சேர்த்திருப்பார்கள்? எத்தனை மாணவர்கள் நேரிடையாகவே தமது உள்ளார்ந்த விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தி இருப்பார்கள்?

பல்கலைக்கழகத்தில் ரேகா சேர்ந்த புதிதில் 'ஃபிரஷர்' மாணவர்கள் மட்டுமன்றி, 'ஃபைனல்' வருட மாணவர்கள் கூட ரேகாவிடம் குழைந்தார்கள். ஒருவருமே ரேகாவை 'ராகிங்' செய்வதற்கு அவளை நெருங்கவில்லை.

அவளிடம் 'பளீச்'சென்று தெரிந்த பல அம்சங்கள் பலரைப் பைத்தியமாக்கின. பல்கலைக்கழகச் சுவர்கள் பலவற்றில் ரேகாவின் பெயர் இப்போதும் மங்கலாகத் தெரிகின்றது. அந்தளவுக்கு அவள் பிரபல்யம் அடைந்திருந்தாள்.

ரேகா 'ஃபைனல் இயரில்' மட்டும் ஒரு வருடத்தை விழுங்கி விட்டாள். அச் சமயத்தில் கிருஷ்ணராஜ் காரணம் கேட்ட போது அவள் 'ஓ' வென்று அழுதே விட்டாள். "சரி மறுமொழி சொல்லாதே" என்று கூறிவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

அவள் அடிக்கடி விரிவுரைகளைத் தவிர்த்து வந்தாள். கிருஷ்ணராஜ் இதை அவதானித்து வந்தார்.

"ஏன் 'லெக்ஷர்'களுக்கு அடிக்கடி 'கட்' போடுறாய்? 'வட்ஸ் ரோங் வித் யூ'?" கிருஷ்ணராஜ் பொறுக்க முடியாமல் ஒரு தடவை கேட்ட போது, ரேகா கண்ணீர் சிந்த, "சரி, சரி அழாதே" என்று சொல்லி, அனுப்பி விட்டார்.

பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பலரும் அவள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை ஆராயப் போய் ஓரிரு திடுக்கிடும் தகவல்களையும் திரட்டி விட்டார்கள். "ரேகா கலியாணம் கட்டி 'ஹஸ்பண்டை' பிரிஞ்சு வாழுறாளாம். அதோட ஒரு பொம்பளைப் பிள்ளையும் இருக்குதாம்" என்று ஒரு நாள் பீட்டர் என்ற மாணவன் அந்த உண்மையை உடைத்த போது, பல மாணவர்கள் கலங்கி விட்டார்கள்.

ரேகாவை தமது மனதினுள் வைத்து பூஜித்த சில மாணவர்கள் இடிந்து போனார்கள். "எப்படா கலியாணம் கட்டினவளாம்?" என்று ஒருத்தன் கேட்க, "அது தான் தெரிய இல்லை. இஞ்சு வந்த பிறகா, இல்லாட்டி. வர முந்தியா எண்டு தெரிய இல்லை. ஒரு 'ரிசேர்ச்' செய்து உண்மையை கண்டு பிடிக்க வேணும்" என பீட்டர் முடித்தான்.

அதன் பின் ரேகா தனது பெயரை ஏதாவது படிவத்தில் எழுதும் போது பெயருக்கு முன்னால் 'மிஸ்' என்றா, 'மிஸிஸ்' என்றா எழுதுகிறாள் என்ற ஆராய்ச்சியில் சில மாணவர்கள் ஈடுபட்டார்கள். அவள் வெறுமனே ரேகா என்று பெயரை எழுதவே ஆராய்ச்சி இடைநடுவில் அறுந்தது.

ஓரிரு துணிச்சல்மிக்க மாணவர்கள் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அவள் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து அக்கம்,

பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் ரேகாவைப் பற்றி விசாரித்தனர். யாவருமே தமக்கு எதுவுமே தெரியாது எனக் கைவிடுக்க, இவர்கள் தலைகளைத் தொங்கப் போட்டவண்ணம் திரும்பி வந்தனர்.

மாணவிகளைப் பொறுத்தளவில் ரேகா அவர்களது, ஆச்சரியத்திற்குள் பெரும்பாலும் அடங்கி இருந்தாள். 'இவள் என்ன இப்படி....' என்று மாணவிகள் சிலர் முணுமுணுத்திருக்கிறார்கள். 'ரேகாவின்ர 'டீப் ஃபிரெண்ட்' நான் தான்' என்று ஒருத்தியும் கை தூக்கமாட்டாள்.

"ரேகா, உம்மைப் பற்றி ஒரு 'தீஸிஸ்' எழுதப் போறன்" என்று மாலதி சொன்ன போது, "'தீஸிஸை' எப்படி முடிக்கப் போறீர்" என்று ரேகா மடக்க, மாலதி பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தவித்து, தத்தளித்து இறுதியில் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டு, சென்று விட்டாள்.

கிருஷ்ணராஜ் விரிவுரை நடத்தும் போதெல்லாம் அடிக்கடி ரேகாவின் முகத்தில் நெளிந்து, வளையும் உணர்ச்சிகளை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார். அதில் தெரியும் பல்வகை உணர்ச்சிகளின் அர்த்தத்தை ஆராய முற்பட்டு, அதில் தோல்வி அடைந்த நிலையில் விரிவுரையை நடத்தி விட்டுச் செல்வார்.

பல தடவைகள் நேருக்குநேர் சந்திக்கும் போது தன் மனதில் இறுகப் படிந்திருக்கும் பல வினாக்களை ஒவ்வொன்றாகக் கேட்க நினைப்பார். ஆனால், எந்தக் கேள்வியை முதலில் தொடுப்பது என்று தெரியாமல், இறுதியில் தன் எண்ணத்தை ஒத்தி வைத்து விட்டுச் செல்வார்.

இப்போது ரேகா அவர் முன் நிற்கிறாள். கிருஷ்ணராஜ் ஒரு மாதிரி மனதினுள் நடந்த தர்க்கத்தை அமுக்கிவிட்டு ரேகாவை அன்பு கலக்க நோக்கி, பாசமிகு புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டார். பின் "சிட் டவுண்" என்று தன்மையுடன் கூறினார்.

"நோ, தாங்ஸ். நிக்கிறன்" என்றவள் மேசையில் இரு கைகளையும் ஊன்றியபடி குனிந்து தன் முகத்தை கிருஷ்ணராஜின் முகத்திற்கு அருகாகக் கொண்டு சென்றாள்.

"உன்னைப் பற்றி 'பர்சனல்' விசயம் கதைக்கப் போறன்."

பொதுவாகக் கிருஷ்ணராஜ் தனது மாணவர்களுடன் அந்நியோன்னியமாகப் பழகுவதில்லை. அப்படியே பழகினாலும் அவர்களுடன் மரியாதையுடன் தான் பேசுவார். ஆனால், ரேகாவுடன் அவர் உரிமையுடன் பழகினார், பேசினார். அவள் மீது அவர் உள்ளூர அன்பினை வளர்த்தார். மற்ற மாணவர்களுடன் 'நீங்கள்', 'நீர்' என விளித்துப் பேசிய போதும், ரேகாவை 'நீ' என்று ஒருமையிலேயே விளித்தார்.

"சேர், நீங்கள் என்னவெல்லாம் கேட்கப் போறீங்க எண்டு எனக்குத் தெரியும். என்ற 'பட்ஜ் மேட்ஸும்' அதுகளை அறிய எவ்வளவு துடிக்கினம் எண்டு தெரியுமா?"

"யெஸ், எனக்கு அதைப் பற்றி எல்லாம் தெரியும். நீ இப்ப

என்னட்ட எல்லா உண்மையையும் சொல்லு."

"நோ', ஏலாது. 'பிளீஸ்' கேட்காதீங்க. நீங்கள் அதைக் கேட்கப் போய், நான் நிறைய பொய் சொல்ல வேண்டி வரும். 'சேர் ஐ ரெஸ்ஃபெக்ட் யூ'. நான் மதிப்பு வைச்சிருக்கிற ஒருவருக்கு பொய் சொல்ல விரும்ப இல்லை" என்ற ரேகாவின் கண்கள் கலங்கின.

"ஓ.கே, ஓ.கே. ஐ வில் நொட் டிச் யுவர் பேர்சனல் லைஃப். 'பட்', உனக்கு புத்திமதி சொல்லுற உரிமை எனக்கு இருக்குது எண்டு நினைக்கிறன்" என்று கிருஷ்ணராஜ் அவசரத்துடன் சொல்ல, "யெஸ் சேர்" என்ற ரேகாவின் கண்கள் கலங்கின.

"ரேகா, நீ ஒரு சின்னப் பிள்ளை. எண்டபடியால..."

"நோ சேர்', நான் சின்னப்பிள்ளை இல்லை. இப்ப எனக்கு இருபத்திநாலு வயசு...." என்றவள், கண்களை கைக்குட்டையால் துடைத்தாள்.

"ஆனால், உனக்கு அனுபவம் போதாது. நீ உன்ற வாழ்க்கையை சீரழிக்கிறாய் எண்டு நான் நினைக்கிறன். உன்ற வாழ்க்கையில் நடக்கக் கூடாத விசயங்கள் நடந்திருக்கின்றன, நடக்கின்றன. அதுகளை பற்றி மனசுக்குள்ள போட்டு மூடி மறைக்கிறாய். ஆனால், எல்லாம் வெடிச்ச சிதறப் போகுது" என்று கிருஷ்ணராஜ் சொல்லும் போது "சேர், பிளீஸ் ஸ்டொப் இட்" என்றபடி ரேகா அங்கிருந்து ஓடினாள்.

கிருஷ்ணராஜ் எழுந்து அவளைப் பின் தொடர முற்படும், முன், அவள் மறைந்து விட்டாள்.

08

வெள்ளவத்தை சந்தியில் ரவீன் 'டெக்ஸ்டைல்ஸ்' கம்பீரமாகக் காட்சி அளித்தது.

உள்ளே சென்றவர்களையும், வெளியே வந்தவர்களையும் இரண்டு 'செக்கியூரிட்டி கார்ட்'மார்களும் 'செக்' பண்ணி அனுப்பினார்கள்.

தன் முன்னால் வாரி இறைக்கப்பட்டிருந்த விதம்விதமான சேலைகளை அலசினான் சுரேஷ்.

"சேர், 'மைக்ரோ வேவ்' தான் இப்ப 'ஃபஷன்' எடுங்க. விலை குறைச்சுத் தாறன்." கடைச் சிப்பந்தி வியாபார லாவகத்தை உன்னிப்பாக அனுசரித்தான்.

சுரேஷ் நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றைச் சிப்பந்தியைப் பார்த்து உதிர்த்தான். "எல்லோருமே ஒரே 'டயலக்' தான் கதைக்கிறீங்க. கொஞ்சம் வித்தியாசமாகக் கதையுங்களேன்."

சிப்பந்தி வெகுளி போல் இளித்தான்.

"ஹலோ', ஒரு சாரி வாங்குறதுக்கு ஏன் இவ்வளவு 'டயலக்' கதைக்கிறீங்க" என்ற பெண்ணின் குரல் கேட்டு, சுரேஷ் திரும்பிப் பார்த்தான். அலங்காரப் பொம்மைகளுக்கு முன் அலங்காரத்துடன் நிரூபா நின்றாள். சுரேஷின் முகம் அளவுக்கு மீறி மலர்ந்தது.

"ஹலோ' நிரூபா" என்ற சுரேஷ், சேலைகளை மறந்தவனாக நிரூபாவை நெருங்கினான்.

"ஹலோ'....."

நிரூபா வழமையை விட, அழகை தன் உடலுடன் அரவணைத்திருந்தாள்.

"நீர் நல்ல வடிவாக இருக்கிறீர். எந்த நடிகையை உம்மோட ஒப்பிடுறது? கஸ்தூரி? மீனா? ப்ரியா ராமன்? ரோஜா?"

நிரூபா 'கலகல'வென நகைத்தாள். "நல்ல வேளை ரதி, ரம்பா, ஊர்வசி எண்டு மற்ற 'லிஸ்டை' நீங்க அவிட்டு விட இல்லை" என்றபடி சுரேஷின் கையைப் பற்றினள். "சாரி' வாங்க வந்தீங்களா? ஆருக்கு 'சாரி'? எனக்குத் தான் எண்டு பொய் சொல்லாதீங்க."

"ஷீலாவுக்குத் தான். நாளைக்கு அவளினர் 'பர்ட்டே'."

"ஸோ', நீங்க இன்னும் ஷீலாவை மறக்க இல்லைப் போல...."

"சட்டப்படி அவள் என்ற 'வைஃப்' தானே?"

"யெஸ்.... யெஸ்'."

"உமக்கு விருப்பமான 'சாரியை' எடும். நான் 'பில்'லை 'செட்டில்' பண்ணன்."

"நோ', இப்போதைக்கு ஷீலாவினர் 'பில்'லை 'செட்டில்' பண்ணுங்க. நாங்கள் ரண்டு பேரும் 'செட்டில்' ஆனாப் பிறகு நீங்க என்ற 'பில்'லை 'செட்டில்' பண்ணுங்க." ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அழுத்தம் கொடுத்து நிரூபா சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டு 'சட்'டென சுரேஷின் முகம் கறுத்தது. இவ்வாறு தன் இதயத்தை வார்த்தைகளால் அறுப்பது போல் நிரூபா பேசுவாள் என்று சுரேஷ் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கடையில் இருந்து வெளியேறும் வரை சுரேஷினால் தெளிவாகப் பேச முடியவில்லை.

09

வீதியில் வாகன நெரிசல் மிகைந்திருந்தது. பல தடவைகள் அலுத்தபடி 'ஆக்ஸிலேட்டரையும்', 'பிரேக்'கையும் மாறி மாறி அழுத்தினார் கிருஷ்ணராஜ். வழமையில் 'பளீச்'சென்று வாகன நெரிசல் இன்றி விளங்கும் வீதி, இப்படி குப்பையாக வாகனங்களைத் தக்க வைத்திருப்பதன் உண்மை தெரியாமல், யார் யாரையோ மனதினுள் திட்டியபடி காரைச் செலுத்தினார். முன்னால் எங்காவது விபத்து இடம் பெற்றிருக்கிறதா என்றும் நோட்டம் விட்டார். எதுவுமே தெளிவாகப் புரியவில்லை.

கார் சிறிது தூரம் முன்னேறியது. பின் வீதியுடன் ஒட்டியது. மனம் சலித்தவர், எவ்வித குறியும், குறிக்கோளும் இன்றி பார்வையை இடது, வலது புறங்களில் திருப்பி நேரத்தைப் போக்க முற்பட்டார். இடது, வலது, இடது என்று திரும்பும் போது ரேகா பார்வைக்குள் சிக்கினாள். கிருஷ்ணராஜின் இதயம் எம்பிக்

குதித்தது. "ஹே! ரேகா" என உற்சாகம் மிகுதியில் கத்தினார்.

ரேகா திரும்பிப் பார்த்தாள். கிருஷ்ணராஜை கண்டவள் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தபடி நின்றாள்.

பல தடவைகள் 'ஹோர்னை' அடித்தபடி வீதியோர பக்கமாக மிகச் சிரமப்பட்டு காரைச் செலுத்திய கிருஷ்ணராஜ் "ரேகா, எங்க போறாய்?" எனக் கேட்டார்.

"தெகிவளைக்கு."

"குட், நான் மொறட்டுவைக்கு போறன். ஏறு."

"இல்ல 'சேர்', நான் பஸ்ஸில போறன்."

"'தட்ஸ் ஒல் ரைட்'. ஏறு."

ரேகா காரில் ஏறி அமர்ந்தாள். கார் புறப்பட்டது.

கிருஷ்ணராஜ் இடைக்கிடை அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினார். ரேகா ஒன்றும் பேசவில்லை. பார்வையை சிதறலாகப் பரப்பியவண்ணம் அமர்ந்திருந்தாள். தனது 'புரொபலருக்கு' அருகில் - அவருக்கு சமமான நிலையில் அமர்ந்திருக்க அவளுக்கு கூச்சமாகவும், அந்தரமாகவும் இருந்தது.

"ரேகா....."

"என்ன 'சேர்'?"

"என்ன யோசனை?"

"ஒண்டுமில்லை 'சேர்'."

"நீ அடிக்கடி 'லெக்ஷர்களுக்கு கட' போடுறாய். அதைப் பற்றி கேட்டால் அழுறாய். சொல்லு.... உன்ர மனதில இருக்கிற எல்லாத்தையும் அவிழ்த்துக் கொட்டு. ஏலுமெண்டால், நான் உன்ர பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கிறன்."

ரேகா பதில் சொல்லவில்லை. பேசாமல் ஒன்றுமே கேட்காதது போல அமர்ந்திருந்தாள்.

"சொல்லு ரேகா."

"என்னத்தை சொல்ல இருக்குது?"

"ஏன் 'லெக்ஷர்களுக்கு கட' போடுறாய்? முதல்ல அதுக்கு மறுமொழி சொல்லு. பேந்து உன்ர பிரச்சினையைச் சொல்லு.."

உடனே ரேகாவின் கண்கள் கலங்கின.

"சொல்றன் 'சேர்', சொல்றன்" என்றவள், குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

"'சேர்' என்னைப் பற்றி, என்ர வாழ்க்கையில் நடந்ததைப் பற்றி எல்லாம் சொன்னால் தான், உங்களுக்கு நான் ஏன் 'லெக்ஷர்களுக்கு கட' போடுறன் எண்டு விளங்கும்" என அழுகை அடைக்கும் குரலில் ரேகா சொல்ல, "இப்ப சொல்லாதே. உன்னை ஒரு அமைதியான இடத்திற்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன். அங்கை வைச்ச சொல்லு" எனச் சொன்ன கிருஷ்ணராஜ், வாகன நெரிசல் அற்ற இடம் வந்தவுடன் காரை நிறுத்தினார்.

"இப்ப சொல்லு."

ரேகா தொண்டையைச் செருமினாள். தனது வாழ்க்கையில்

நடந்து போன சில அத்தியாயங்களை - மேலோட்டமாக கூறி முடித்தாள்.

10

இரு நாட்களைக் கழித்த வசந்தா கணவனுடனும், பிள்ளைகளுடனும் வீட்டை விட்டுப் போன பின் ஷீலாவின் உள்ளத்தை வெறுமை உணர்வு நிறைய சுவீகரித்து விட்டது. தனிமை வாட்டி வதைத்தது.

"வசந்தா 'ஸ்கூல் ஹொலிடேஸ்' முழுக்க நீ இஞ்சயே வந்திரன்" என்று ஷீலா வேண்டுகோள் விடுத்த போது.....

"நான் இஞ்ச வந்தால் அவருக்கு ஆர் சாப்பாடு போடுவினம்? ஒரு தேத்தண்ணி கூட வைச்ச குடிக்கமாட்டார். நான் இல்லாமல் கஷ்டப்படுவார்" என்று வசந்தா மூக்கால் அழுதாள்.

"இந்த ஆம்பளையளே சுத்த மோசம். எல்லாத்துக்கும் பொம்பளையள் தான் வேணும்" என்றாள் ஷீலா.

"அத்தானும் அப்படித்தானே? அவருக்கு நீ இப்பவும் சாப்பாடு ஊட்டி விடுறனி தானே?"

"அவர் எனக்கு பிள்ளைமாதிரி. அது தான் அப்படி செய்யுறனான்" என்று அசடு வழிந்தாள் ஷீலா.

எட்டு மணி போல் சுரேஷ் வீட்டில் இருந்து காரியாலயத்திற்கு போன பின், நீண்ட நாட்களாகவே மனதில் படிந்திருந்த ஏக்கம் தோன்றி, ஷீலாவை ஆட்டுவித்தது. அதில் ஏற்பட்ட தாக்கத்தினால் 'எதையோ' 'எங்கேயோ' பறி கொடுத்த உணர்வு ஏற்பட்டு அவளைப் பைத்தியகார நிலைக்குத் தள்ளியது.

'சே! எனக்கு ஒரு பிள்ளை இருந்தால்.....? எனக்குப் பிறகு கலியாணம் முடிச்ச வசந்தாவுக்கு ரண்டு பிள்ளைகள் எனக்கு....?' தன்னை நினைக்க, நினைக்க அவளுக்கு ஆத்திரமாக, வேதனையாக இருந்தது. 'கையாலாகாத நிலையில் விளங்குகிறேனே' எனக் கவலைப்பட்டாள்.

என்ன தான் சந்தோஷமாக இருந்தாலும், பிள்ளைகளுடன் சந்தோஷமாகப் பொழுதைக் கழிப்பது போல் வருமா? சாகும் வரை இவ்வாறான ஓர் அலாதியான அனுபவத்தை, சந்தோஷத்தை அடையாமல் மரக்கட்டையான நிலையில் மனதை வைத்திருப்பது தான் தன் தலைவிதியா, என தன்னையே பல தடவைகள் கேட்டாள்.

ஷீலாவுக்கு யோசிக்க, யோசிக்க தலை வெடித்து விடும் போலிருந்தது. நேரம் நகர்ந்த போது இனியும் இதைப் பற்றி யோசித்தால், அன்றைய நாள் முழுவதும் வேதனையில் தான் கழியும் என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். எவ்வித தீர்மானமும் இன்றி உடை மாற்றியவள், வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

சிறிது தூரம் சென்ற பின்னரே எங்கு போவது என மூளையைப் போட்டுப் பிரட்டினாள். வெள்ளாவத்தையில் இருக்கும் சின்னம்மாவின நினைவு மனதில் நிழலாடியது. அங்கு போய் ஒரு

மாதமாகிறது. அங்கு போனால், ஊர் புதினங்களை அறியலாம் என்று எண்ணியவள், நேரே 'பஸ் ஸ்டாண்டை' நோக்கிச் சென்றாள். சொற்ப தூரம் தான் நடந்திருப்பாள். திடீரென காரொன்று அவள் முன்னால் வந்து நின்றது. ஷீலா திடுக்கிட்டு விட்டாள். பார்வையை எரிச்சலுடன் சாரதியின் ஆசனத்திற்கு குவியப்படுத்தினாள். வாலிபன் ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான்.

பாடகர் கே.ஜே. ஜேசுதாஸின் தோற்றத்தில், அவளை சுவாரஷ்யமாகப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். ஷீலா அவனை மனதில் திட்டி விட்டு, நடையைத் தொடர முற்பட்ட போது, அவன் காரில் இருந்து இறங்கி. நேரே ஷீலாவிடம் 'சென்று, வழியை அடைத்தபடி நின்றவன், அடையாளப் புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டான்.

ஷீலாவுக்கு அவன் செயல் எரிச்சலையூட்டியது.

"தயவு செய்து எனக்கு வழிவிடுங்கள்" என்று அவள் ஆங்கிலத்தில் சொல்ல.....

"என்னை தெரியுதா?" என அவன் தமிழில் வினவ, அவள் சட்டென தலை உயர்த்தி, அவன் முகத்தை ஆராய்ந்தாள். எவ்வளவு தான் முயன்றும் அவளால் அவனை அடையாளம் காண முடியவில்லை.

"இ.....இ.....இல்ல" என்றபடி போக முயன்றாள்

"ஷீ, என்னைத் தெரிய இல்ல?" என அவன் கேட்க, அவள் நின்று நிதானித்து அவனை ஆராய்ந்தாள். ஆனால், கடைசி வரையும் அவளால் அவனை அடையாளம் காண முடியவில்லை.

"ஸோரி! உங்களை தெரிய இல்ல" என்றாள்.

"நான்தான் ஜெபநேசன். உங்களோட 'யூனிவேஸிட்டியில்' ஓண்டாகப் படிச்சனான்" என்று அவன் உற்சாகத்துடன் கூற "ஓ! ஜெபா!" என அவள் குதூகலத்துடன் கத்தினாள்.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி, சில வினாடிகள் நகர்த்தினார்கள். ஷீலாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியும், ஆச்சரியமும் போட்டி போட்டன.

"ஜெபா உங்கட 'அப்பியரன்ஸ்' நல்லா மாறிட்டுது. 'யூனிவேஸிட்டி'யில இருக்கக்கிள்ளை 'கிளீன் ஷேவ்'வோட வருவீங்க. இப்ப முகமெல்லாம் தாடியும், மீசையும். அதோட நல்லா பெருத்திட்டீங்க. முந்தி ஒட்டகச்சிவிங்கி மாதிரி" என்று சிரித்தாள் ஷீலா.

"அப்படித்தான் இருந்தன். அமெரிக்காவுக்கு போய் வந்தாப் பிறகு நல்லா பெருத்திட்டன்."

"அங்க என்ன செய்தீங்க?"

"மாஸ்டர்ஸ்' செய்திட்டு 'பி.எச்.டி'க்கு 'றெஜிஸ்டர்' பண்ணிப்போட்டு வந்தனான். இரண்டு வருஷத்திற்கு பிறகு போக இருக்கிறன். அதுவரை இஞ்ச இருக்கிறதா உத்தேசம்."

இருவரும் ஓர் ஒதுக்குப் புறத்திற்குச் சென்றனர்.

"ஸோ ஷீ ஹௌவ் ஆர் யூ?"

"ஃபைன்'..... ஜெபா. 'ஐ திங்க்' பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு பிறகு சந்திக்கிறம். 'ஆம் ஐ சுரெக்ட்'?"

"'யெஸ்', ஒரு 'டீசின்' வருஷம். ஏதோ நேத்தைக்கு 'வாஸிட்டியில்' இருந்து வெளியேறின மாதிரி இருக்குது."

"எப்படி பழைய 'ஃபிரெண்ட்ஸ்'? ஆரையும் சந்திச்சீங்களா?"

"'நோ', நீங்க தான் முதல்ல சந்திக்கிற 'ஃபிரெண்ட்'" என்ற ஜெபநேசன், சில வினாடிகள் வரை ஷீலாவை பார்த்தபடி இருந்தான்.

"ஷீ! 'வட் ஹப்பன்ஸ் ரூ யூ'? நல்லா மெலிஞ்சீட்டீங்க. 'வாஸிட்டி குயினாக' இருந்தீங்க..... இப்ப உங்களைப் பார்க்கக்கிள்ளை..... ஒ! 'வட் எ சேஞ்ச்' என்னவாயிற்று உங்களுக்கு? ஏன் இப்படி மெலிஞ்சு போனீங்க?"

"நான் கலியாணம் முடிச்சு ஏழு வருஷமாகிட்டுது. வயசும் ஏறிக்கொண்டே போகுது. உடம்பில மாற்றம் வரும்தானே?"

"ஹூ இஸ் த லக்கி ஃபெலோ?"

"அவருக்கு பெயர் சுரேஷ்" என்ற ஷீலா சில வரிகளில் சுரேஷின் 'பயோடேட்டா'வை சுருக்கிச் சொன்னாள்.

"ஓ! பெரிய இடத்தில நீங்க கலியாணம் கட்டி இருக்கிறீங்க. 'யூ ஆர் வெரி லக்கி'."

ஜெபநேசன் இப்படி புகழவே ஷீலா அதை ஆமோதிக்க வில்லை. சில வினாடிகள் வரை அவனையே இமை கொட்டாமல் பார்த்தபடி நின்றாள். தன் உள்ளுணர்வை அவனிடம் வெளிப்படுத்தி, புண்பட்ட மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உத்வேகம், அவளுள் பொங்கியது. தனது பழைய நண்பனுக்கு - அவனை பல வருடங்களின் பின் முதல் தடவையாகச் சந்திக்கின்ற போதும், தன் வாழ்வில் புரையோடியிருக்கும் ஏமாற்றத்தை, துக்கத்தை, துயரத்தை..... வெளிப்படுத்துவது சரியா, தவறா என்பதையிட்டு ஆழமாகச் சிந்திக்காமல் தன் மனதை திறந்து காட்டினாள்.

"உண்மைதான் ஜெபா. பெரிய இடத்தில தான் கலியாணம் முடிச்சு இருக்கிறன். சுரேஷ் நல்லவர். என்னோட அன்பாக இருக்கிறார். எல்லா சௌகரியத்தையும் செய்து வைச்சிருக்கிறார். எங்கட 'பெட்ரூமுக்கு எயார்கொண்டிஷன்' போட்டிருக்கிறார். 'பட்', தனிமையான வாழ்க்கை என்னை வாட்டுது. ஒரு நாளில பதினெட்டு மணித்தியாலத்திற்கு தனியாக இருக்கிறன். வாழ்க்கையில் வெறுப்பு வந்திட்ட மாதிரி ஒரு 'ஃபீலிங்' அடிக்கடி ஏற்படுது....."

"ஏன் சுரேஷ் வீட்டில இருக்கிறதில்லையா?"

"வேலை, வேலை எண்டு 'ஓஃபிஸில்' கிடக்கிறார். எல்லா சௌகரியங்களையும் தந்திட்டு, என்ற உணர்ச்சியை விளங்காத மாதிரி நடக்கிறார்."

"ஷீ, இப்ப அந்த மாதிரி ஒரு 'ட்ரெண்ட்' உலகம் முழுவதும் பரவி விட்டுது. எல்லாருமே உழைப்பு, உழைப்பு எண்டு 'ஓஃபிஸே'

கதி எண்டு கிடக்கினம். அதால சுரேஷை மன்னிச்சிடுங்க."

"எத்தனை நாளைக்கு மன்னிக்கிறது?"

"இப்போதைக்கு மன்னியுங்க. நீங்களே கதி எண்டு அவர் கிடக்கிற மாதிரி நடவங்கோ."

"என்ன மாதிரி?"

"அது ஒரு கலை" என்று ஜெபநேசன் கண்சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

"ஓ!" என்ற ஷீலாவின் முகத்தை நாணம் லேசாகப் போர்த்தியது.

"ஷீ, நீங்க நேரத்தை போக்கிறது எப்படி எண்டு தெரியாமல் திண்டாடுறீங்க. சில பேர் நேரம் காணாதே எண்டு துடிக்கினம்."

"அப்படி நீங்க சொன்னால் நான் அதை ஏற்றுக் கொள்ளன்."

"உங்கட தனிமையை போக்குறதுக்கு யாருமே இல்ல எண்டு சொல்றீங்க. எண்டபடியால ஆசைக்கோ, ஆஸ்திக்கோ ஒரு பிள்ளையும் இல்ல எண்டு நினைக்கிறன். ஷீ..... நான் சொல்கிறது சரியா?"

"சரி. ஏழு வருஷ கலியாண வாழ்க்கை 'வேஸ்ட்' எண்டு நினைக்கிறன்."

"'நோ' அப்படி சொல்லாதீங்க. கடவுள் கொஞ்சம் 'வேட்டாகக்' கண்ணைத் திறந்தாலும் திறப்பார். நம்பிக்கையை இழந்திடாதீங்க."

"நம்பிக்கைக்கு தண்ணி ஊத்தச் சொல்லுறீங்களா?"

இதைக் கேட்டு ஜெபநேசன் சத்தத்துடன் சிரித்தானே தவிர ஒன்றுமே கூறவில்லை.

"ஜெபா, உங்களுக்கு கலியாணம் ஆகிட்டுதா?"

ஷீலா இப்படிக் கேட்டதும். ஜெபநேசனின் முகம் வாட்டமுற்றது. அதில் கறுப்பு கோலமிட்டது. அவன் பதில் கூறாமல் வெறுமனே ஷீலாவைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

"சொல்லுங்க ஜெபா."

"ஊம்."

"என்ன மறுமொழியில் கறுகறுப்பைக் காண இல்ல?"

"ஷீ, கலியாணம் முடிச்சன். ஆனால், கலியாண வாழ்க்கை சரிவர இல்லை. நீங்க சொன்ன மாதிரி 'இட்ஸ் எ வேஸ்ட்'."

"அப்படியெண்டால்.....?"

"கலியாணம் பண்ணியும் பிரமச்சாரி. அவளை பிரிஞ்சு வாழ்றன். நீண்ட கால 'செர்ப்பரேஷன்!'"

"ஓ! " ஷீலாவுக்கு வாயடைத்தது. ஒரு தற்காலிக மௌனம் அங்கு புகுந்தது.

"ஷீ, வாங்க..... ஒரு 'ஹொட்டலுக்கு' போய் எதையாவது குடிச்சுக் கொண்டு கதைப்பம்."

ஜெபநேசன் கோரிக்கை விடுக்க, பிரமை பிடித்த நிலையில்

விளங்கிய ஷீலா 'சரி' எனத் தலையாட்டினாள்.

சில வினாடிகள் இருவரையும் சுமந்தபடி கார் அங்கிருந்து புறப்பட்டது.

'ஹெரால்டேலை' அடைந்தனர். சர்வர் வர அவனுக்கு 'ஓடர்' கொடுத்த ஜெபநேசன், அமைதியில் மூழ்கினான். அங்கிருந்த மேசைகளை, நாற்காலிகளை, அவற்றில் அமர்ந்திருந்தவர்களை நோட்டம் விட்டபடி வினாடிகளை நகர்த்தினான். ஷீலா தவிப்புடன் அமர்ந்திருந்தாள். ஜெபநேசனைப் பார்ப்பதும், பார்வையை கீழே நகர்த்துவதுமாக இருந்தாள். நிமிஷங்கள் மறைந்த போது அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

"ஜெபா எல்லாத்தையும் நினைக்கக்கிள்ளை எனக்கு புதுமையாக இருக்குது."

"என்னத்தை?"

"எல்லாத்தையும்."

"விளக்கமாக சொல்லுங்களேன்."

"உங்களோட கூட ஒருத்தி வாழ ஏலாமல் இருக்குதே!"

ஜெபநேசன் அர்த்தத்துடன் புன்னகை செய்தான்.

"ஷீ, உங்களுத்தானே என்னை நல்லாத் தெரியுது. ஆனால், ரேகாவுக்கு என்னை விளங்கிக் கொள்ளத் தெரிய இல்லை. கலியாண வாழ்க்கை எண்டால் அதன் அடிப்படைத் தத்துவம் என்ன எண்டு ரேகாவுக்கு தெரிய இல்ல. புருஷனுக்கு விட்டுக் கொடுத்து நடக்க வேணும், புருஷனை விளங்கி நடக்க வேணும், புருஷனை நம்பி நடக்க வேணும் எண்டு எந்தத் 'தியரியும்' தெரியாமல் அவள் வாழ்ந்தாள். அதால தான் பிரச்சினை வந்தது."

"என்ன மாதிரியான பிரச்சினை?"

"முதல்ல சின்னச் சின்னப் பிரச்சினை. உதாரணத்திற்குச் சொன்னால், எனக்கு விருப்பமான சாப்பாடு எனக்கு கிடைக்க இல்ல. இன்ன சாப்பாடுதான் எனக்கு வேணும், எண்டு சொன்னால் கூட, அது கிடைக்காது. சினிமா படத்திற்கு போவதற்கு விரும்பி 'டிக்கெட் புக்' பண்ணிக் கொண்டு வந்தால் ஏதாவது சின்ன காரணத்தைச் சொல்லி படத்திற்கு வர மறுத்துவிடுவாள் இப்படி எத்தனை பிரச்சினை! 'ஸோ', இரண்டு வருஷம் அவளோட வாழ்ந்தாப் பிறகு, அவளோட வாழ்றது அர்த்தமற்றது எண்ட முடிவுக்கு வந்தன். அதுக்கு பிறகுதான் அவளைப் பிரிஞ்சன். நான் செய்தது பிழையா?"

ஷீலா பதிலுக்கு மௌனத்தையே வெளிப்படுத்தினாள். அவள் முகத்தையே ஆவலுடன் பார்த்தபடி ஜெபநேசன் இருந்தான்.

"சொல்லுங்க ஷீ....."

"ஜெபா, இந்தப் பிரச்சினையை ரூனிப்புல் நிலையில ஆராய நான் விரும்ப இல்ல. கலியாணம் ஆயிரம் காலத்துப் பயிர் எண்டு சொல்லுவினம். எண்டபடியால இதைப் பற்றி ஆராயஞ்சு ஒரு முடிவுக்கு வாரது தான் நல்லது. ஒரு நாளைக்கு வீட்டை வாங்க.

இதைப்பற்றி கதைப்பம்" என்ற ஷீலா தனது விலாசத்தைப் பரிமாறினாள்.

அன்றைய மீதிப் பொழுதை, ஷீலா அமைதியில் கழித்த போதும், மனம் களிப்புடன் விளங்கியது.

11

‘கிணு கிணுத்த’ தொலைபேசியில் இருந்து ‘ரிஸ்வரை’ எடுத்து, அலுவலக விடயம் குறித்து இரு நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு வைத்தான் சுரேஷ். பின் சிகரெட்டைப் பற்றவைத்து, புகையை ஊதித் தள்ளியபடி, ‘பைல்’ ஒன்றில் மூழ்கினான்.

இடையிடையே நிரூபாவின் எண்ணம் மனத்திரையில் தோன்ற, அதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் திளைத்தபடியே தனது வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

‘பியன்’ வந்து “சேர், உங்கள் ‘ஜி.எம்.சேர்’ வரட்டாம்” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றான்.

‘ஜெனரல் மனேஜர்’ தர்மராஜாவின் அறைக்குள் சுரேஷ் பிரவேசித்தான்.

“கம் மிஸ்டர் சுரேஷ். சிட்டவுண்”. தர்மராஜா முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்பு அளித்தார்.

சுரேஷ் அவர் முன்பாக அமர்ந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலியில், வாவிபன் ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். “மிஸ்டர் சுரேஷ், இவர் ‘மிஸ்டர்’ ஜெபநேசன். எங்கட ‘கொம்பனி’யின்ர புது ‘புரஜெக்ட் மனேஜர்’. அமெரிக்காவில் ‘மாஸ்டர்ஸ்’ செய்திட்டு வந்திருக்கிறார்.”

தர்மராஜா கூற, சுரேஷ் கையை நீட்டினான். ஜெபநேசன் அவனின் கையைக் குலுக்கும் போது, சுரேஷ் பற்றிய விபரத்தை தர்மராஜா வெளியிட்டார்.

உடனடியாகவே ஷீலாவின் கணவனே சுரேஷ் என்ற உண்மையை ஜெபநேசன் புரிந்தான்.

“‘மிஸ்டர்’ ஜெபநேசன், உங்களுக்கு ஒரு விசயம் சொல்ல வேணும். ‘மிஸ்டர்’ சுரேஷ் இருக்கிறாரே, அவர் ஒரு நல்ல ‘சின்னியர் வேக்கர்’. இந்தக் ‘கொம்பனியின்ர’ வளர்ச்சிக்கு அவரும் ஒரு காரணம். உழைப்பு உழைப்பு..... அதுதான் அவர்ற்ற ‘மெயின் மோட்டோ’. ‘மிஸ்டர்’ சுரேஷ்ன்ர ஒரு ‘புரஜெக்ட்டால கொம்பனிக்கு’ பத்து லட்சம் ரூபா நிகர லாபமாக கிடைச்சது.”

தர்மராஜா நீட்டி முழக்க, சுரேஷ் அசடு வழிய, அவனை ஜெபநேசன் பிரமிப்புடன் பார்த்தான்.

நல்ல வேளையாக ‘டெலிபோன்’ இயங்கவே, தர்மராஜா ‘ரிஸ்வரை’ எடுத்து காதில் பொருத்தினார். சிறிது நேரம் எதையோ பேசினார். பின் சுரேஷைப் பார்த்து கண்களால் ஜெபநேசனை அங்கிருந்து கூட்டிக் கொண்டு போகச் சொன்னார்.

சுரேஷும், ஜெபநேசனும் வெளியே வந்தனர்.

"வாங்க 'மிஸ்டர்' ஜெபநேசன் என்ற அறைக்கு" என்றபடி ஜெபநேசனை அழைத்துச் சென்றான் சுரேஷ்.

வழியில், "'மிஸ்டர்' சுரேஷ் நீங்க ஷீலாவினர் 'ஹஸ்பண்டா?'" என்று ஜெபநேசன் கேட்டான்.

ஆச்சரியத்துக்குட்பட்ட சுரேஷ் சில வினாடிகள் அப்படியே நின்று ஜெபநேசனைப் பார்த்து, "ஓமோம். உங்களுக்கு ஷீலாவைத் தெரியுமா?" என வினவினான்.

"ஷீலா என்ற 'பட்ஜ்மேட்'. போன கிழமை 'ஆக்ஸிடென்டாக ரோட்டில்' கண்டன். பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு பிந்திய சந்திப்பு. அப்பத் தான் உங்களைப் பற்றிச் சொன்னா."

"அப்படியா? ஷீலா என்னற்ற உங்களைப் பற்றி சொல்ல இல்லையே!"

"மறந்திருப்பா."

"பட், பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு பிறகு 'மீட்' பண்ணின 'பிரெண்டைப்' பற்றி என்னற்ற சொல்லி இருக்கலாம் தானே?"

சுரேஷின் குரலில் சிறிதளவு சீற்றம் மறைந்திருப்பதை ஜெபநேசன் உணர்ந்தான்.

"மறதிக்குத்தானே மருந்தில் 'மிஸ்டர்' சுரேஷ்" என்று ஜெபநேசன் சமாளித்த போதும், சுரேஷின் முகத்தில் திருப்தியின் சாயல் தென்படவில்லை. சுரேஷ் நடையைத் தொடர்ந்தான். ஜெபநேசனும் நடந்தான்.

12

நிருபாவிடம் இருந்து வெளிவந்த 'ஃபேர்ஃபியூமின்' சுகந்த நறுமணத்தை அனுபவித்தவண்ணம் காரைச் செலுத்தினான் சுரேஷ்.

"நிருபா, இண்டைக்கு 'புரொபஸருக்கு' என்ன பொய்யைச் சொல்லிப் போட்டு வாறீர்?"

"ரீட்டா தானே இருக்கிறாள்? அவளைப் பார்த்திட்டு வாறன் எண்டு சொன்னன். 'காரில ட்ரொப்' பண்ணட்டுமா எண்டு கேட்டார். 'நோ' நான் 'பஸ்சிலையே' போறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டு வாறன்."

"எத்தனை நாளைக்குத்தான் நாங்க இப்படி சந்திக்கிறது? பல நாள் கள்ளன் ஒரு நாளைக்கு அகப்படுவான் எண்ட மாதிரி நாங்க கெதியில் அம்பிடப் போறம்."

"சுரேஷ், இதுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி போடவேணும்."

"எந்த மாதிரி?"

"சட்டப்படி நீங்க ஷீலாவை, நான் 'புரொபஸரை' 'டைவோஸ்' செய்தால் எல்லாத்துக்கும் முற்றுப்புள்ளி போடலாம்."

சுரேஷ் ஒன்றும் கூறாமல் காரைச் செலுத்தினான்.

"என்ன சுரேஷ் சொல்லுறீங்க?"

"நிருபா, என்ன சொல்லுறதெண்டே தெரிய இல்ல....."

"ஷீலாவை மறக்க ஏலாமல் இருக்குதா?"

"இல்ல..... ஆனால், 'டைவோஸ்' எண்ட சொல்லை கேட்டாலே ஷீலா என்ன செய்வாள் என்று என்னால் சொல்லத் தெரிய இல்ல. அவள் என்னை அளவுக்கு அதிகம் விரும்புறாள், நம்புறாள். கலியாணம் முடிச்ச புதிசில எப்படி அன்பு காட்டினாளோ, அதே மாதிரியான அன்பைத் தான் இப்பவும் காட்டுறாள்."

"இப்படியான ஒரு 'வைஃபை' மறந்திட்டு ஏன் என்னற்ற வந்தீங்க?"

"அவளிற்ற அன்பு தான் இருக்குது. ஆசை இல்ல. என்ற உணர்ச்சியை விளங்கிக் கொண்டு அதை தீர்க்க வேணும் எண்ட ஆசை அவளிற்ற இல்ல. எனக்கும், அவளுக்கும் இடையில் இடைவெளி ஏற்பட்டதிற்கு இதுதான் காரணம். அதாலதான் உம்மை நான் 'லவ்' பண்ணுறன். காதலுக்கு கண் இல்ல, காது இல்ல, எண்டு செல்லுறது இதையோ? ஒண்டு மட்டும் நிச்சயம். ஷீலாவை விட நீர் ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் 'கிரேட்'. அதால தான் நான் உம்மை விரும்புறன்."

"ஓ கே! விரும்புறீங்க. அது மட்டும்போதுமா? என்னை நிரந்தரமாக விரும்புற மாதிரி ஒழுங்கு செய்ய ஏன் தயங்குகிறீங்க? ஒரே நேரத்தில ரண்டு பேரையும் வைச்சிருக்கிறது தான் உங்கட நோக்கமா?"

"'நோ'. இல்ல. 'ஐ சின்ஸியர்லி லவ் யூ'. உம்மை கலியாணம் கட்ட நான் 'ரெடி'. 'பட்', இப்ப ஷீலாவை 'டைவோஸ்' பண்ணத்தான் 'ரெடி' இல்ல. ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்து தான் அவளை 'டைவோஸ்' செய்ய வேணும். எண்டபடியால எனக்கு கொஞ்சம் 'ரேம்' தாரும். நான் ஒரு நல்ல முடிவை உமக்கு சொல்லுறன்."

"'சப்போஸ்' ஷீலாவை 'டைவோஸ்' பண்ணமுடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டால்?"

நிருபாவின் கேள்வி அவனின் தொண்டைக்குள் வார்த்தை களைச் சிக்க வைத்தது. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் முழித்தான். "சொல்லுங்க சுரேஷ்." நிருபா அவசரப்படுத்தினாள். சில வினாடிகள் வரை யோசனையில் சுரேஷ் மூழ்கினான். திடீரென ஓர் எண்ணம் அவனுள் தோன்றியது.

"அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால், மதம் மாறி கலியாணம் கட்டுவன்."

நிருபாவின் முகத்தில் திடீரென மலர்ச்சி பிரசவித்தது. அவள் மகிழ்ச்சியுடன் சுரேஷை நோக்கினாள்.

"நீர் 'புரொபஸரை டைவோஸ்' செய்ய 'ரெடி'யா?"

"நான் எப்பவோ 'ரெடி'."

"உம்மட முடிவை 'புரொபஸர்' தாங்குவாரா? அவர் உம்மற்ற வந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடினால், நீர் உம்மட முடிவை மாத்தி விடுவீரோ?"

"சின்னப்பிள்ளை மாதிரி கேள்வி கேட்காதீங்க சுரேஷ்! ஆர்

வந்து கெஞ்சிக்கூத்தாடினாலும், நான் என்ற முடிவை மாத்த மாட்டன். ஆனால்....."

"ஆனால்?"

"நீங்கள் என்னை மறந்திட்டு ஷீலாவோட இருக்கிற தெண்டு முடிவு எடுத்தால், நான் என்ற மனதை மாத்துவன்."

"என்ன மாதிரி?"

"சாக மட்டும் 'புரொபஸரோட' வாழ்ற மாதிரி மனதை மாத்துவன்."

"நீர் என்னோட கொண்டிருக்கிற தொடர்பை அறிஞ்சு 'புரொபஸர்' உம்மை ஏத்துக் கொள்ளாட்டால்.....?"

"அரசனை நம்பி புருஷனை கைவிட்ட கதை மாதிரி எண்டு சொல்லுறீங்களா?"

சுரேஷ் 'ஓமோம்' என்று தலையாட்டினான்.

"'புரொபஸர்' என்னை கைவிடமாட்டார். உலகத்திற்காக தன்ர மானம், மரியாதை போகக் கூடாது எண்டதிற்காக என்னை தன்ர 'வைஃபாக' வைச்சிருப்பார் எண்டு எனக்கு தெரியும்."

"என்னெண்டு அவ்வளவு உறுதியாக சொல்லுறீர்?"

"அவர் என்ற 'ஹஸ்பண்ட்'. அவர்ற்ற 'வீக்னஸ்' எனக்கு தெரியும்."

சுரேஷ் புன்னகை ஒன்றை நக்கலாக வெளியிட்டான்.

"கட்டின புருஷன் இருக்கத்தக்கதாக வேறொருத்தனோட சோடி கட்டிவிட்டு, அந்த வேறொருத்தன் கைவிட்டாப் பிறகு புருஷன்ர போறது சரியா? எங்களுக்கெண்டு ஒரு கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியம் இருக்குது. அதை எல்லாம் மீறப் போறீரா?"

"எங்களுக்கெண்டு கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியம், கற்பு எண்டு எத்தனையோ இருக்குது. அதை எல்லாத்தையும் மீறித்தான் நான் உங்களிற்ற வந்தன். திரும்பி 'புரொபஸரிற்ற' போகுகின்றையும் இந்த எல்லாத்தையும் மீறுகிறன் எண்டு தான் அர்த்தம். இந்தக் கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியத்துக்குள்ள நீங்களும் அடங்குறீங்க எண்டதை மறந்திடாதீங்க. ஷீலாவை விட்டுட்டு என்னற்ற வந்த நீங்க, பேந்தும் ஷீலாவிட்ட போறது மட்டும் எங்கட கலை, கலாசாரத்துக்குள்ள அடங்குதா? பெண்களுக்கு மட்டுமில்ல, ஆண்களுக்கும் கற்பு எண்ட ஒண்டு இருக்கிறதை மறந்திடாதீங்க" என நிரூபா ஆவேசம் வந்தவளாகக் கூற, சுரேஷ் திகைத்து விட்டான்.

13

LDIணவர்கள் யாவரும் விரிவுரை மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டனர். ரேகா மட்டும் எஞ்சியிருந்தாள். ரேகாவுடன் சற்று அந்நியோன்னியமாக பேசிப், பழகிய ஜெயந்தி, சிறிது நேரம் ரேகாவைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

ரேகா யோசனையில் தன்னை மறந்திருந்தாள்

"ரேகா....."

குரல்கேட்டு யோசனையை நடுவழியில் அறுத்தெறிந்த ரேகா தலையை உயர்த்தினாள்.

"'லெக்ஷர்' முடிஞ்சது. வாரீரா?"

"இல்ல ஜெயா, நீர் போயிற்று வாரும். நான் கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டு வாரன்."

ஜெயந்தி அசையவில்லை. ரேகாவை பார்த்தபடி நின்றாள்.

"'ப்ளீஸ்'....."

ஜெயந்தி போய் விட்டாள்.

ரேகா மீண்டும் யோசனைக்கு மனதை நகர்த்தினாள்.

முதல்நாள் 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜிடம் தன் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை ஒப்புவித்ததை நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள். 'சே! ஒருத்தருக்கும் சொல்லக்கூடாது எண்டு மறைச்ச வைச்சிருந்ததை, ஏன் தான் அவரிட கூறினனோ தெரிய இல்ல. எல்லாத்தையும் கேட்டிட்டு என்னைப் பற்றி என்ன நினைச்சிருப்பார்? நெஞ்சமுத்தக்காரி, தலைக்கனம் பிடிச்சவள் எண்டு நினைச்சிருப்பார்.'

ரேகா தன்னைத் தானே நொந்தாள்.

'அவர் என்னில காறித் துப்புவாரா? இல்லாட்டால், அய்யோ பாவம் எண்டு பரிதாபப்படுவாரா? இனி இப்படி அசட்டு பிசட்டுத்தனமாக எதையும் உளறக் கூடாது. பேந்து என்னைப் பற்றிய ரகசியம் எல்லாம் வெளிய வந்திடும். எல்லாரும் பகிடி பண்ணுவினம். வெளியில தலை காட்ட முடியாத நிலை கூட ஏற்படலாம்'.

தன் நிலையை மனதினுள் அலசி ஆராய, ரேகாவின் கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் கன்னங்களின் வழியாக கீழே வழிந்தது.

'திடுப்பென' காட்டாறு போல, ஜெபநேசனின் தோற்றம் அவளுள் அத்துமீறி புகுந்தது.

இருவருக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த சின்னச் சின்ன பிரச்சினைகள் அவளுள் தோன்றின.

அச்சமயத்தில் ரேகா மூன்று மாதக் கர்ப்பினி.

ஜெபநேசன் வேலைக்கு சென்ற பின், அவளுக்கு ஒரே தலைச்சுற்று. மதியம் சாப்பிடவும் முடியவில்லை. மாலையானவுடன் தலையைத் தூக்க முடியாத நிலையில் படுக்கையில் போய் விழுந்தாள்.

ஆறு மணி போல் ஜெபநேசன் வந்தான். ரேகா படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டு முகத்தைச் சுளித்தான். "என்ன தலையிடியா?" என்று வெறுப்புடன் கேட்டான்.

"ஓமோம். நீங்க போன நேரத்தில இருந்து ஒரே தலைச்சுத்து. மத்தியானம் சாப்பிடக் கூட முடிய இல்ல."

"அப்படியா? இப்ப என்ன செய்வம்?"

"'டொக்டரிட்ட' போவமா?"

"'டொக்டரிட்ட'? கொஞ்சம் படுத்திருந்தால் வருத்தம் மாறாதா?"

"இல்ல ஜெபா. 'டொக்டரிட்ட' போயிட்டு வருவம். எனக்குப் பயமாக இருக்குது."

"என்ற ரண்டு 'ஃபிரெண்ட்ஸை டின்னருக்கு' கூப்பிட்டிருக்கிறன். 'சிக்கனும்' வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறன். என்ன செய்யறது?"

ஜெபநேசன் இப்படிப் பேசவே ரேகாவுக்கு கோபம் ஏற்பட்டது. எனினும், தனது உணர்ச்சியை அடக்கியபடி "என்ன ஜெபா, என்ற நிலை தெரியாமல் நீங்க 'டின்னரை' பற்றி கதைக்கிறீங்களே" என்று உறைப்பாகச் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டு ஜெபநேசனுக்கு கோபம் உச்சந்தலைக்கு ஏறிவிட்டது. "உன்னால 'என்ஜோய்' பண்ண ஏலாமல் இருக்குது!" என்று உச்சஸ்தொனியில் கத்தியவன், சமையல் அறைக்கு விரைந்தான். 'ப்ரிஜ்ஜை' திறந்து அதில் இருந்த கோழியை எடுத்து வெளியில் எறிந்தான். அதுபோய் 'பீங்கான்' றாக்கையின் மேல விழ, 'பீங்கான்'கள் கீழே விழுந்து உடைந்தன. அதன் பின், சாராயப் போத்தலைத் தூக்கி எறிந்தான். அது சுவரில் மோதிச் சுக்கு நூறாகியது.

இதன் பிரதிபலன் ரேகாவும், ஜெபநேசனும் ஒரு வாரமளவில் ஓரிரு வார்த்தைகளே பரிமாறினர்.

இன்னொரு சம்பவம்.

அச்சமயத்தில் ரேகா ஏழு மாதக் கர்ப்பிணி.

ஜெபநேசனுடன் 'கிளினிக்குக்கு' போய்விட்டு, காரில் வந்தாள். வழியில் 'ஐஸ்கிரீம்' பாலரை'க் கண்டாள்.

"ஜெபா 'ஐஸ்கிரீம்' குடிச்சிட்டு போவமா?"

"வேண்டாம். பிறகு பார்ப்பம்."

"'நோ' ஜெபா, ஆசையாக இருக்குது. இப்ப குடிப்பம்."

அரை மனதுடன் எவ்வித யோசனையுமின்றி காரைத் திருப்பினாள். அவ்வளவு தான்! பின்புறம் வந்த காரொன்று இவர்களது காருடன் மோத, அது ஒரு சிறு விபத்துக்கு வழிகோலி விட்டது.

அதன் பின், பொலீஸ் நிலையம் போய் முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்து விட்டு, வீட்டுக்குப் போன போது ஒன்பது மணியாகி விட்டது.

நள்ளிரவு வரை ரேகாவை மூச்சு விடாமல் ஏசினான் ஜெபநேசன்.

"உன்னால காரை 'கராஜ்'ஜுக்கு கொண்டு போய் 'ரிப்போ' செய்ய வேணும். பின்புறத்திற்கு கொஞ்சம் 'பெயின்'டும் அடிக்க வேணும். எல்லாமாக ஆயிரம் ரூபா அளவில முடியும். காரையும் ஒரு கிழமைக்கு 'கராஜ்'ல விட வேணும்" என்று உச்சஸ்தொனியில்

கத்திய நிலையில் தான் ஜெபநேசன் வீட்டின் முன் கதவைத் திறந்தான்.

ரேகா கடைசி வரையும் வாயைத் திறக்கவே இல்லை.

"நாளைக்குத் தொடக்கம் 'பஸ்' சில தான் 'ஓஃபிஸ்' க்கு போக வேணும். நாளைக்கெண்டு காலமை ஒன்பது மணிக்கு ஒரு 'கொன்ஃபரன்ஸ்' இருக்குது. வியர்வை வழிய 'சேர்ட்' நனைஞ்ச நிலையில் தான் அதுக்கு போக வேணும்" எனக் கத்தினான்.

"'ஐஸ்கிரீம்' ஆசை வந்தால் முதலிலேயே சொல்லி இருக்கலாம். அதுக்கேற்ற மாதிரி நான் 'பிளான்' போட்டு 'ஐஸ்கிரீம்' வாங்கி இருப்பன். 'ஐஸ்கிரீம்' ஆசையால் ஆயிரம் ரூபா நஷ்டம்." என்றெல்லாம் கத்தினான்.

அன்றிரவு சாப்பிடாமல் படுக்கைக்குச் சென்ற ரேகா, நீண்ட நேரமாக அழுதாள்.

இச்சம்பவம் நடந்து ஒரு மாதமளவில் இருவருக்கும் இடையில் அந்நியோன்னியம் நிலவவில்லை. ரேகா பலவந்தமாக அவனுடன் அளவளாவிய போதும், அவன் பேசுவதைத் தவிர்த்தான்.

பிறிதொரு சமயம், மூக்கு முட்ட குடிச்சவிட்டு வந்தான். அவனுடன் நண்பர்கள் மூவரும் வந்தனர். அதன் பின் விடியற்காலை வரை அவர்கள் குடித்துக் கும்மாளம் போட்டார்கள். ரேகாவினால் பத்து நிமிடங்கள் கூடத் தூங்க முடியவில்லை. தூக்கம் கண்களை அரவணைக்க முற்பட்ட போதெல்லாம், அவர்கள் ஒவ்வொரு விதத்தில் கத்திக் குழறி, ஆர்ப்பரித்து தூக்கத்தைக் குழப்பினார்கள்.

அவர்கள் யாவரும் போன பின், ஜெபநேசன் நாலைந்து தடவைகள் வாந்தி எடுத்தான். பின் மதிமயங்கிவிட்டான். மறுநாள் காலையில் வாந்தி முழுவதையும் அப்புறப்படுத்தி விட்டே, காலை ஆகாரத்தில் கையை வைத்தாள் ரேகா.

முதல் நாள் இரவு முழுவதும் சரிவர தூங்காததினாலும், ஜெபநேசனின் வாந்தியை அப்புறப்படுத்துவதில் ஏற்பட்ட வேலைப் பளுவினாலும் ரேகா நன்றாகக் களைத்து விட்டாள். அவளின் முதுகுத் தண்டு வடத்தில் வலி ஏற்பட்டு, சரிவர மூச்சு விட முடியாமல் துடித்தாள். நேரம் செல்லச் செல்ல உடலை அரவணைத்த உபாதையை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மதியம் சமைக்காமலேயே படுத்துவிட்டாள்.

நண்பகல் பன்னிரண்டு மணி போல் வெறி முறிந்து எழுந்த ஜெபநேசன் சிறிது நேரம் மூளை குழம்பிய நிலையில் விளங்கினான். பின் ரேகா படுத்திருப்பதைக் கண்டவன் அவள் அருகில் வந்தான். அந்நேரம் பார்த்து அவனுக்கு வாந்தி வரவே, அப்படியே அவள் மீது வாந்தி எடுத்தான். ரேகா அலறித் துடித்தபடி எழுந்தாள்.

ஆத்திரமுற்றாள். அவனை நன்றாக ஏசினாள். பதிலுக்கு அவனும் ஏசினான். இதன் உச்சக்கட்டமாக அவள் கன்னத்தில் அவன் அறைந்தான்.

இப்படி எத்தனை சம்பவங்கள்?

யாவற்றையும் நினைத்து, அவற்றின் தாற்பரியங்களை அலசிய போது ஜெபநேசன் மீது அவளுக்கு ஆத்திரமும், கோபமும் பெருக்கெடுத்தன. என்ன மாதிரி அவன் தன்னைக் கொடுமைப் படுத்தி, சித்திரவதைப்படுத்தி இருக்கிறான் என்பதை நினைத்த போது, அவளுள் குரூர எண்ணங்கள் தோன்றின.

ஆனால், அவனுக்கு இன்னும் மனைவியாக விளங்கும் நிலையில், அவன் விட்ட தவறை மன்னித்து, அவனுடன் வாழ வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணமும் அவளுள் பூதாகாரமாக கிளம்பியபடி இருந்தது. ஆகையினால், யாவற்றையும் மறந்து வாழ்க்கை என்றால் இப்படித்தான் என மனதைத் தேற்றிய நிலையில் அவனுடன் சேர்ந்து வாழும் நாட்களை அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். அதற்கான தகுந்த தருணம் வராதா என ஏங்கினான்.

நிழல் உருவம் ஒன்று முன்னால் தெரியவே, ரேகா தலை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். பேராசிரியர் கிருஷ்ணராஜ்.

"ரேகா 'லெக்ஷர்' முடிஞ்சு அரைமணியாகிட்டுது."

"ஓ" என்ற ரேகா எழுந்தாள். கண்களை கைக்குட்டையால் துடைத்தவள், விறு விறு என அங்கிருந்து அகன்றாள்.

கிருஷ்ணராஜின் நெஞ்சு ஈரமாகி இருந்தது.

14

தன்கிழமைக்குரிய மாலைப் பொழுது மங்கிய நிலையில் இரவை வரவேற்கத் தயாராவிருந்தது.

சுரேஷ் காரை வெகு லாவகமாக செலுத்த, அவன் அருகில் ஜெபநேசன் அமர்ந்திருந்தான்.

"ஜெபா, நீங்க எங்கட 'ஓஃபிஸுக்கு' வந்து ஒரு கிழமை தான் ஆகுது. ஆனால், நானும் நீங்களும் கொஞ்சம் 'குளோஸாகி' விட்டம். இல்லையா?" சுரேஷ் வினயமாகக் கேட்டான்.

ஜெபநேசன் வார்த்தைகளை உபயோகிக்காமல் தலையை மேலும், கீழும் ஆட்டினான். "ஏதோ உங்களைக் கண்டாப்போல எனக்கு உங்க மீது ஒரு..... அதை என்ன மாதிரி..... என்ன வார்த்தையை 'பூஸ்' பண்ணுறது..... 'ஓ! ஐ காண்டர் எக்ஸ்பிரஸ் இட்...'. 'வெல் ஐ லைக் யூ'" எனத் திக்கித்திணறியபடி கூறினான்.

"எனக்கும் உங்களை பிடிச்சிருக்குது."

"போன பிறவியில் அண்ணன், தம்பியாக பிறந்திருப்போமா?"

ஜெபநேசன் சத்தத்துடன் சிரித்தான். "அப்படியும் இருக்கலாம். 'பை த வே' சுரேஷ் நீங்க எத்தனையாம் திகதி பிறந்தீங்க?"

"முப்பத்தியொண்டு."

"ஓ! ஸே ஸோ. நம்பர்' நாலு."

"நான் பதின்மூண்டாம் திகதி. அது தான் எனக்கும்

உங்களுக்கும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பொருத்தம் இருக்குது." ஜெபநேசன் உற்சாகத்துடன் சொன்னான்.

"பதின்மூண்டாம் திகதியில் பிறந்தீங்களா? பதின்மூண்டு அதிஷ்டம் கெட்ட 'நம்பர்' ஆச்சே."

"உண்மை தான். நானும் அதிஷ்டம் கெட்டவன்."

"ஜெபா, உங்களைப் பார்க்கக்கிள்ளை அப்படி தெரிய இல்ல. நீங்க ஒரு 'ஜொலி டைப்' எண்டு ஷீலா சொன்னாளே!"

"வாஸிட்டியில்' இருக்கக்கிள்ளை நான் 'ஜொலி'யாகத் தான் இருந்தன். ஆனால், இப்ப சந்தோஷம் எண்டால் என்ன எண்டு எனக்குத் தெரிய இல்ல."

"என்ன சொல்லுறீங்க?"

"கரேஷ், என்னை வெளியில் இருந்து பார்க்கக்கிள்ளை நான் சந்தோஷமாக இருக்கிறன் எண்டு தான் கன ஆட்கள் நினைக்கினம். ஆனால், நான் எந்தளவு ஒரு துக்கமான வாழ்க்கையை வாழுறன் எண்டு ஒருத்தருக்கும் தெரிய இல்ல."

"ஜெபா, உங்கட பிரச்சினை என்ன?"

"அதை சொல்லுற நிலையில் நான் இல்ல."

"'கமோன்' ஜெபா, சொல்லுங்க என்னை உங்கட நல்ல 'ஃபிரெண்டாக' நினைச்ச சொல்லுங்க. 'இஃப் பொஸிபிள் ஐ கன் ஹெல்ப் யூ'."

"'யூ காண்ற் ஹெல்ப் மீ'." சில வினாடி மௌனத்தின் பின் ஜெபநேசன் தொடர்ந்தும் பேசினான். "எதுக்கும் சொல்லுறன். நான் கலியாணம் கட்டியும் கட்டைப் பிரமச்சாரி."

"'வை' என்ன நடந்தது?"

"என்ர 'வைஃப்' என்னை பிரிஞ்சு வாழுறாள்."

"ஜெபா, உங்கட 'பேர்சனல்' வாழ்க்கையில் குறுக்கிடுறன் எண்டு நினைக்காதீங்க. உங்கட கலியாண வாழ்க்கை ஏன் பிழைச்சது எண்டு சொல்லுங்க. நான் ஏலுமெண்டால் உதவி செய்யுறன்."

"ஆராலுமே உதவ ஏலாது. நானும், அவளும் இனியும் ஒண்டாக வாழலாம் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல. அப்படி சேர்ந்து வாழ்ந்தாலும், அந்த வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் இருக்கும் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல. போலித்தனமான வாழ்க்கையை வாழ்றதற்கு நான் விரும்ப இல்ல."

"கொஞ்சம் விளக்கமாகத்தான் சொல்லுங்களேன்."

"ரேகா..... அது தான் என்ர 'வைஃப்'பிள்ர பெயர். 'வெரி பியூட்டிபுல்'. வடிவெண்டால் ரேகா. ரேகா எண்டால் வடிவு. அந்த மாதிரி வடிவு. அவளை 'லவ்' பண்ணித்தான் கலியாணம் கட்டினன். ஆனால், கலியாணத்திற்கு பிறகு எங்களுக்குள்ள எத்தனையோ பிரச்சினை. ஒரு வேளை நான் பிழையாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவளால எதையும் 'அட்ஜஸ்ட்' பண்ணத் தெரிய இல்ல. சின்ன பிரச்சினைகளை எல்லாம் பெரிசாக்கினாள். விட்டுக்

குடுத்து வாழ ஏலாமல் தவித்தாள். கடைசியாக என்னால தாங்கிக் கொள்ள ஏலாது எண்ட நிலை வர, நான் அவளை விட்டுட்டு அமெரிக்காவுக்கு போயிட்டன். ஐஞ்சு வருஷம் அங்கை இருந்திட்டுத் தான் இஞ்சு இப்ப வந்திருக்கிறன்."

"இஞ்சு வந்தாப் பிறகு அவவைப் போய் பார்த்தீங்களா?"

"இல்ல சுரேஷ், ஏன் அவளைப் பார்க்க வேணும்? நான் தானே எல்லாததையும் 'குளோஸ்' பண்ணிட்டன்."

"'நோ' ஜெபா, நீங்க இப்படி கதைக்கக் கூடாது. இன்னொருக்கால் அவவோட வாழ்ந்து பாருங்க. அப்படியும் ஏலாதெண்டால் தான் அவவை கைவிட வேணும். இன்னொரு 'சான்ஸ்' குடுத்துப் பாருங்களேன். சில வேளையில அவ இப்ப திருந்தி இருப்பா."

"எனக்கு அதில நம்பிக்கை இல்ல. அவள் திருந்தி இருப்பாள் எண்டு நான் நம்ப இல்ல. நான் என்ற வாழ்க்கையை மாற்றப் போறன்."

"என்ன மாதிரி?"

"இன்னொரு கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கிறன்."

"அந்தக் கலியாணம் சரி வரும் எண்டு நினைக்கிறீங்களா? அதுவும் பிழைக்கலாம் தானே?"

"அதை இப்பச் சொல் ஏலாது."

"ரேகாவை 'லவ்' பண்ணித் தானே கலியாணம் கட்டின னீங்கள்?"

"உண்மைதான். அவள் என்ற காதலியாக இருக்கக்கிள்ளை ஒரு மாதிரியும், பெஞ்சாதியாக இருக்கக்கிள்ளை இன்னொரு மாதிரியும் இருந்திட்டாள்."

"அதுக்கு காரணம் என்ன?"

"புருஷனுக்கு விட்டுக் குடுத்து வாழ வேணும் எண்டு அவள் நினைக்க இல்ல."

"அப்படி நீங்க நினைக்கிறீங்க. ஆனால், நீங்கள் தனக்கு விட்டுத்தர வேணும் எண்டு அவ நினைச்சிருப்பா. எண்டபடியால என்னைப் பொறுத்தளவில ரண்டு பேரிலையும் பிழை இருந்திருக்க வேணும். எதுக்கும் இதைப் பற்றி ஆழமாக ஆராயாமல், ஒரு முடிவுக்கு வாரது பிழை. இது உங்கட 'வெரி வெரி பேர்சனல்' விஷயம். எண்டபடியால இப்படியே விட்டு விடுறன்."

ஜெபநேசனை வழியில் இறக்கி விட்டு, வீட்டை நோக்கி காரைச் செலுத்திய சுரேஷின் மனதினுள், ஜெபநேசன் நிறைந்திருந்தான்.

15

விழுமையான அமைதிக்கு ஷீலா முட்டுக்கட்டை கொடுத்த படி கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தாள்.

நேரம் காலை பத்து மணி.

கரேஷ் சென்ற பின், இயந்திரகதியாக சில வேலைகளைச் செய்துவிட்டு, 'ரேடியோ'வைப் போட்டாள். சகிக்க முடியாத பாட்டுக்கள் ஒலிபரப்பப்பட, அதை அணைத்தாள்.

பாட்டுக் 'கஸெட்' ஒன்றைப் போட்டாள். பாட்டில் கவனம் செல்ல மறந்தது.

புத்தக 'ஷெல்'பில் இருந்த 'டெனிஸ் ரொபின்ஸனின்' நாவலை எடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தாள். சில பக்கங்கள் நகர்ந்த போது, சோர்வு பீடிக்க, அதை கீழே வைத்துவிட்டு, எவ்வித யோசனையும் இன்றி அமர்ந்தாள்.

திடீரென ஜெபநேசனின் எண்ணம் அவளுள் அத்து மீறியது.

பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் இனிமையான, கரைந்து போன பல சம்பவங்கள் மீண்டும், மீண்டும் மனதில் முளைத்து, கிளை பரப்பி, அவளுள் ஓர் இன்ப உணர்வினை, ஒருவித உற்சாகத்தை தோற்றுவித்து, பரவசமுட்டின. ஜெபநேசன் தன்னைக் காணும் போதெல்லாம். "ஷீ.....ஷீ....." என அன்பொழுக அழைத்தபடி வருவதை, எத்தனையோ மாணவிகளுக்கு மத்தியில் ஒரு தடவை 'ஷீ, யூ ஆர் த வாஸிட்டி பியூட்டி' என்று அடித்துச் சொன்னதை, "ஷீ, நீங்க ஒரு கிறிஸ்டியனாக இருந்தால் நான் உங்களைத் தான் கலியாணம் கட்டுவன்" என்று என்றோ ஒருநாள் அகத்மாத்தாகச் சொன்னதை என்று பலவற்றை ஞாபகப் படுத்தினாள்.

இப்படி பலப் பல சம்பவங்களை நினைக்க, ஷீலாவுக்கு புன்னகை புன்னகையாக வெளிப்பட்டது.

ஒரு சமயம் ஜெபநேசனின் பெயர் மாணவிகள் மத்தியில் பலமாக அடிபட்டது. "அந்த 'ராஸ்கல்' றோஸ்மேரியை ஏமாத்திட்டான். அவனை சுட்டுத் தள்ள வேணும்" என்று ஒருத்தி ஆக்ரோஷமாகக் கத்த, அதைச் செவிமடுத்த ஷீலாவுக்கு அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் ஒருங்கே ஏற்பட்டன.

சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது ஜெபநேசனை விசாரித்தாள் "ஜீசஸ்' மீது சத்தியம். ஷீ, நான் அவளை 'லவ்' பண்ண இல்ல. அவள் தான் எனக்கு 'லவ் லெட்டர்' எழுதினாள். என்னை 'லவ்' பண்ணுறதாகச் சொல்லித் திரிந்தாள். இந்த 'வாஸிட்டியில்' நான் உங்களைத் தான் 'லவ்' பண்ணுறேன். ஆனால், அது 'சைலன்ஸ் லவ்'. அந்த 'லவ்' கல்யாணத்தில முடியாது. அது என்ற இதயத்துக்குள்ள சமாதி அடைஞ்சிடும்" என்று சொன்னவன், 'கடகட'வென நகைத்தான்.

இன்னொரு சமயம் ஷீலாவிடம் வந்தான். "ஷீ, என்னோட 'கன்ரீனூக்கு' வாறீங்களா? எனக் கேட்டான்.

"ஏன், எதுக்கு" என்று ஷீலா வினவ, "அங்க வாங்களேன். சொல்லுறன்" என்றபடி அவளை 'கன்ரீனூக்கு' அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கு 'கேக்', 'பற்றீஸ்', 'சாண்ட்விச்' என்று வாங்கி நீட்டினான்.

தேநீர் குடித்தபின், "ஷீ, வயிறு நிறைஞ்சுதா" எனக் கேட்டான். அவள் ஒமென்று தலையாட்டினாள்.

"ஷீ, இப்ப நான் உங்களுக்கு மனம் நிறைஞ்ச ஒரு 'நியூஸ்' சொல்லப் போறன்" என்று பீடிகையுடன் சொல்ல, ஷீலா அவனை வெறுமனே பார்த்தபடி இருந்தாள்.

"ஷீ, என்ன 'நியூஸ்' எண்டு கேளுங்களேன்" என ஜெபநேசன் சொல்ல, "ஜெபா என்ன 'நியூஸ்'" என்று ஷீலா சிரிப்புடன் கேட்க, "நான் ஒரு பெட்டையை 'லவ்' பண்ணுறன்" என்று சொல்லியவன், முகத்தைப் பொத்தியபடி சிரித்தான்.

"மாப்பிள்ளையாகப் போற எனக்கு வாற வெட்கத்தைப் பார்த்தீங்களா?" என ஜெபநேசன் வினா தொடுக்க, "ஹூ இஸ் த லக்கி கேர்ள்?" என ஷீலா கேட்டாள்.

"ஐ ஆம் இன் லவ் வித் 'றோஸ்மேரி'" என்றான் ஜெபநேசன். "றோஸ்மேரி?" ஷீலா துள்ள, "'யெஸ்', இப்பத்தான் நான் அவளை 'லவ்' பண்ணுறன்" என்று குதூகலித்தான்.

ஆனால், இரண்டு மாதங்கள் கழிய, முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி ஜெபநேசன் வந்தான்.

"ஷீ, உங்களுக்கு முன்னால ஐஞ்சு நிமிஷத்திற்கு அழப்போறன். 'பெர்மிஷன்' தருவீங்களா?" எனக் கேட்டான். "அழப் போறீங்களா? ஏன், என்னத்துக்கு" என்று ஷீலா கேட்க, "றோஸ்மேரியை தொலைச்சிட்டன்" என்றவன், அழுவது போல பாசாங்கு செய்தான்.

"தொலைச்சிட்டீங்களா?" என ஷீலா ஆச்சரியமுற, "ஓமோம். அவளை 'யாரோ' ஒருத்தன் தூக்கிக் கொண்டு போய் 'ரிஜிர்ஷ்டர்' செய்திட்டானாம்" என்றவன், 'ஹோ' என அலறியபடி அழுவது போல் நடத்தான்.

பிறிதொரு தடவை ஜெபநேசனின் பெயர் இஸ்பெல்லாவுடன் அடிபட்டது.

"இஸ்பெல்லாவை 'லவ்' பற்றிங்களா" என ஷீலா கேட்ட போது, ஜெபநேசன் வெடித்தான். "'நோ' ஷீ. இஸ்பெல்லா என்னை விரும்புகிறாளோ, இல்லையோ எண்டு எனக்குத் தெரியாது. 'பட்', நான் அவளை 'லவ்' பண்ண இல்ல. அவள் என்ற தலையில் ஏறி, இந்த உலகத்தைப் பார்க்க விரும்புற 'ரைப்'. 'ஸோ', நான் அவளை விரும்ப இல்லை."

இவ்வாறெல்லாம் வாழ்க்கையின் அடி, நுனியை அக்கு வேறு, ஆணி வேறாகப் பிரித்தறியக் கூடிய பக்குவம் படைத்திருந்த ஜெபநேசன், முதல் நாள் கூறியவை ஷீலாவின் நினைவுக்கு வந்தன.

"ஷீ, நான் உண்மைபைத் தான் சொல்றன். ரேகா எண்டு ஒருத்தியைக் கலியாணம் செய்தன். காதல் கலியாணம் தான். அவள் என்ற 'சேர்ச் ஃபிரெண்ட்'. கலியாணம் முடிக்க முந்தி அவள்

நல்ல 'அண்டர்ஸ்டான்டிங்காக' இருந்தாள். ஆனால், கலியாணம் முடிச்ச பிறகு, அவள் முற்றிலும் மாறிட்டாள்."

"அதுக்கு காரணம் என்ன?"

"தெரிய இல்ல."

"உங்களோட கூட ஒருத்திக்கு வாழ ஏலாது எண்டால் ஆச்சரியம் தான்."

"உங்களுக்கு என்னைத் தெரியுது. ஆனால், அவளுக்கு என்னைத் தெரிய இல்லையே!"

'ஜெபா.....!' ஷீலா பெருமூச்செறிந்தாள்.

16

மெல்லிய இசை 'டேப் ரெக்கோர்டரில்' இருந்து தவழ்ந்து வந்தது.

கிருஷ்ணராஜின் சுங்கானில் இருந்து புகை வெளிவந்து பரவ, ரேகா இருமுறைகள் இருமினாள். அதை அவதானித்த கிருஷ்ணராஜ், சுங்கானை அணைத்து விட்டு, 'விஸ்கி'யைப் பருகினார்.

ரேகா சரிந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவள் முகத்தில் பல மைல்கள் நடந்து வந்த களைப்பு பரவியிருந்தது.

கிருஷ்ணராஜ் எழுந்தார். 'புக் ஷெல்ஃப்' நோக்கி நடந்தார். கைவிரல்களைப் புத்தகங்களுக்குள் தவழ விட்டார். அவர் தேடிய புத்தகம் கிடைத்தவுடன், அதனைக் கொண்டு வந்து 'ஸ்டூலில்' வைத்தார்.

"ரேகா, நான் உன்னை என்னத்துக்காக இஞ்ச வரச் சொன்னான் என்று ஏன் நீ இன்னும் கேட்க இல்ல?"

கிருஷ்ணராஜ் கேட்டுவிட்டு விஸ்கியில் கொஞ்சம் பருகினார்.

"'சேர்'." அவள் விரக்தியுடன் புன்னகைத்தாள். "என்னையும், ஜெபாவையும் சேர்த்து வைக்கிறது பற்றி கதைக்கத் தானே என்னைக் கூப்பிட்டீங்க?" எனக் கேட்டவள், நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

"இல்ல....."

"அப்படியெண்டால் ....."

"நீ செய்த பிழையை சுட்டிக் காட்ட."

"நான் செய்த பிழையா? என்ன 'சேர்' சொல்லுறீங்க?"

"ரேகா, என்னெண்டாலும் ஜெபா கூப்பிடக்கிள்ளை நீ அவனோட அமெரிக்காவுக்கு போயிருக்க வேணும். அப்படி போயிருந்தால் இப்பவும் நீ அவனோட சந்தோஷமாக இருப்பாய். அவனை பிரிஞ்சு இருக்கமாட்டாய். இந்த மாதிரி தனிமையான 'லைஃபுக்கு' முகமும் குடுத்திருக்க மாட்டாய்."

ரேகா உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. சில வினாடிகள் வரை கிருஷ்ணராஜைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அவளின் முகம்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விகாரமடைந்தது. கண்களில் கோபம் கொப்பளித்தது. "இல்ல, இல்ல, நீங்க சொல்லுறதை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன்" என்று ஆவேசம் வந்தவளாகக் கத்தினாள். "என்ர கடந்த காலத்தைப் பற்றி நான் அண்டைக்கு சரிவரச் சொல்ல இல்ல. அதாலதான் நீங்க என்னைக் குற்றம் சாட்டுறீங்க. எங்கட பிரிவுக்கு முதல் காரணம் ஜெபா தான். அவர் தான் முதல் குற்றவாளி."

கிருஷ்ணராஜ் தலையை ஆட்டியபடி இருந்தாரே தவிர, ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. ரேகா ஆவேசம் தணிந்த குரலில் தொடர்ந்தும் பேசினாள்.

"சேர்', இப்ப சில உண்மைகளைச் சொல்றன். அமெரிக்காவுக்கு தன்னோட வரும்படி ஜெபா சொல்லக்கிள்ளை நான் எட்டு மாதக் கர்ப்பிணி. அதுக்கு முந்தி எனக்கு மூண்டு 'அபோர்ஷன்' நடந்தது. அதால கவனமாக இருக்கும்படி 'டொக்டர்' சொல்லி இருந்தார். இது ஜெபாவுக்குத் தெரியும். ஆனால், அவர் என்னைத் தன்னோட நான் வரவேணும் எண்டு விடாப்பிட்யாக இருந்தார். நான் எத்தனை தரம் அவரைக் கெஞ்சி இருப்பன்? 'ஜெபா, நீங்க இப்ப போங்க, நான் பிறகு வாறன்' எண்டு சொன்னன். ஆனால், அதற்கு அவர் பிள்ளை அமெரிக்காவில பிறந்தால் எண்டோ ஒரு நாள் எங்களுக்கு அங்கை 'பெர்மனன்ற் விசா' எடுக்கலாம் எண்டு சொன்னார். நான் சொன்னதை அவர் கேட்க இல்லை. அமெரிக்காவுக்கு தனியாகப் போனார். அதற்குப் பிறகு என்னோட தொடர்பை முறிச்சுப் போட்டார்" என்று ரேகா சொன்னாள்.

"இந்த ஒரு விசயமா உனக்கும், அவருக்கும் இடையில் பிணக்கு ஏற்படுறதுக்கு காரணம்? நான் அவரைப் பற்றி விசாரிச்சன். எனக்கு கிடைச்ச தகவல்படி அவர் பரந்த மனம் படைச்சவராம். ஆனால், நீ அப்படி இல்லையாம். அவர் உனக்கு எத்தனையோ தரம் விட்டுக் குடுத்தும், அதால ஒரு பிரயோசனமும் இல்லாமல் போயிட்டுதாம்" என்று கிருஷ்ணராஜ் சொன்னார்.

"நோ! நான் அதை ஒத்துக் கொள்ளமாட்டன்." ரேகா கத்தினாள்.

"சரி சத்தம் போடாதை. இந்தப் பிரச்சினையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆராய்வம். 'நெளவ் ரிலாக்ஸ்'."

கிருஷ்ணராஜ் எழுந்தார்.

சில வினாடிகள் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்தார். பின் நின்றார். ரேகாவை ஆர்வத்துடன் நோக்கினார். அவள் ஆவேசம் அடைந்திருந்ததினால் உடல் பதறியபடி இருந்தது.

"உன்ர மகளைப் பற்றிச் சொல்லு." கிருஷ்ணராஜ் கேட்டபடியே மீண்டும் நடந்தார்.

"பற்றிஷியா..... என்ர மகளுக்கு நான் வைச்ச பெயர் அதுதான். பாவம் அவள். தகப்பனர் முதத்தை இதுவரையில காண

இல்ல. காணக்கூடிய சந்தர்ப்பம் அவளுக்கு கிடைக்குமோ தெரிய இல்ல" என்ற ரேகா எழுந்தாள். தனது ஹாண்ட் பாக் கைத் திறந்து, அதில் இருந்த புகைப்படம் ஒன்றை எடுத்து கிருஷ்ணராஜிடம் நீட்டினாள். "இதுதான் என்ற மகள் பற்றிஷியா."

கிருஷ்ணராஜ் நடப்பதை நிறுத்தி விட்டு, புகைப்படத்தை ஆராய்ந்தார். ஐந்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி புன்னகையைத் தவழவிட்டபடி இருந்தாள். "உன்னை மாதிரி இல்ல. ஜெபா மாதிரித் தான் இருக்கவேணும்."

"இந்த விஷயத்தில் கூட நான் 'லக்கி' இல்ல. பாழாய்ப் போன ஜெபா மாதிரி பிறந்திட்டாள்."

ரேகாவின் முதுகை கிருஷ்ணராஜ் தடவிக் கொடுத்தார். "எல்லா விஷயமுமே உனக்கு எதிராக நடக்குதா?" எனக் கேட்டபடி, நகைச்சுவை மிளிர் புன்னகைத்தார்.

"யெஸ் சேர்" என்று ரேகா தலையாட்டினாள்.

"பற்றிஷியா இப்ப எங்க? உன்னோடையா இருக்கிறாள்?"

"கண்டியில், என்ற அப்பா, அம்மாவோட இருந்து வளர்றாள்..... அங்கை இருக்கிற 'கொன்வன்றிறில்' படிக்கிறாள்."

"அவளைப் பார்க்கப் போறதுக்கா 'லெக்ஷருக்கு கட' போடுகிறாய்?"

ரேகா ஒமென்று தலையாட்டினாள்.

"சேர், பற்றிஷியாவால என்னைப் பிரிஞ்சு இருக்க ஏலாது. இருந்தாப் போல என்னைப் பார்க்க வேணும் என்று அடம்பிடிப்பாள். உடனே அப்பா 'ஃபோன்' பண்ணி என்னை வரச் சொல்லுவார். வேறே வழி இல்லாமல் 'லெக்ஷருக்கு கட' போட்டுட்டு கண்டிக்கு போய்விடுவன். 'சேர், பற்றிஷியா தான் இப்ப எனக்கு எல்லாம். அவளுக்காகத்தான் 'வாஸிட்டியில்' சேர்ந்து படிக்கிறன். 'டிகிரி' எடுத்து, நல்ல கௌரவமான ஒரு வேலை எடுத்து, அவளை நல்ல ஒரு நிலைக்கு கொண்டு வாறதுதான் என்ற லட்சியம்" என்று உணர்ச்சி மேலிட்டவளாகப் பேசி முடித்தாள் ரேகா.

கிருஷ்ணராஜ் மௌனம் சாதித்தபடி, புன்னகைத்தார்.

"சேர், என்ற லட்சியத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க?"

"தமிழ்ப்படம் பார்க்கிற மாதிரி இருக்குது" என்று சொல்லி கிருஷ்ணராஜ் சிரித்தார்.

ரேகா அச்சுறுத்துவது போல கிருஷ்ணராஜைப் பார்த்தாள்.

"இருபத்தி எட்டு வயசில், 'ஹஸ்பண்ட்' இல்லாமல், ஐஞ்சு வயசுப்பிள்ளையை வைச்சுக் கொண்டு 'வாஸிட்டி'யில் படிச்ச பட்டம் பெறத் துடிக்கிற என்னைப் பகிடி பண்ணுறீங்களா?" என ரேகா பொய்க்கோபத்துடன் கிருஷ்ணராஜை முறைக்க, கிருஷ்ணராஜ் அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

"உன் லட்சியத்தை நான் கொச்சைப்படுத்த இல்ல. சும்மா நான் பகிடி பண்ணினன். உண்மையைச் சொன்னால் என்ன, உன் துணிச்சலைப் பாராட்டுறன்."

கிருஷ்ணராஜ் விஸ்கியைப் பருக, ரேகா தன் மகளின் படத்தையே பார்த்தபடி இருந்தாள்.

17

காரை 'ரிவேர்ஸ்' செய்யும் போது கவனக் குறைவினால் அருகாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரில் முட்டி விட்டது. கிருஷ்ணராஜ் திடுக்கிட்டு விட்டார். உலகத்தில் உள்ள யாவற்றையும் மனதினுற் திட்டியபடியே கீழே இறங்கினார். முதலில் தனது காரை ஆராய்ந்தார். 'மட்காட்' நெளிந்திருந்தது. மோதுண்ட மற்றக் காரைப் பார்த்தார். ஒரு சேதமும் தென்படவில்லை. நிம்மதியாக மூச்சு விட்டவர், சாரதியின் ஆசனத்திற்கு பார்வையை நகர்த்தினார். அது வெறுமையாகக் கிடந்தது. 'ஹய்யா' என மனம் குதூகலித்தது.

'என்ன செய்வோம்?' மனதைக் கேட்டார். 'ஒருவரையும் காண இல்ல. தப்பிப்போ' என்று கட்டளை பிறந்தது. காரில் ஏறி, அதை 'ஸ்டார்ட்' செய்தார்.

அப்போது "ஹலோ, ஹலோ....." என்று கத்தியபடி ஜெபநேசன் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தான். கிருஷ்ணராஜின் நெஞ்சு 'திக்கென்றது. வகையாக மாட்டிவிட்டோமே என்று முழி பிதுங்கினார்.

ஜெபநேசன் தனது காரை ஆராயாமல், கிருஷ்ணராஜை நெருங்கினான். "ஹலோ, என் காரில் முட்டிவிட்டு, மெல்ல நழுவுப் பார்க்கிறீர்களா?" என ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

அசட்டுத்தனத்தை முகத்தில் தாராளமாகப் பரப்பிய வண்ணம் கிருஷ்ணராஜ் கீழே இறங்கினார். ஜெபநேசனைப் பார்வையால் ஒரு வட்டம் போட்டார். அவன் தனது மாணவனாக விளங்கி இருப்பானா என அவசரமாகக் கண்டறிய முற்பட்டார். ஆனால், சில வினாடிகளிலேயே இல்லை என்ற பதிலை அவர் மனம் அறிவித்தது.

"என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஒருவரையும் காண இல்லை. அதனால்தான் போக முற்பட்டேன். உங்கள் காருக்குத் தானே ஒரு சேதமும் இல்லை?" என்று கிருஷ்ணராஜ் கேட்க, ஜெபநேசன் தனது காரை ஆராய்ந்தான்.

கிருஷ்ணராஜ் கூறியது போல் தனது காருக்கு சேதம் இல்லாமல் இருப்பதைக் கண்ணுற்ற ஜெபநேசன், நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றை வெளியிட்டு, "என் காருக்கு சேதம் இல்லை தான். என்றபடியால் நீங்கள் போகலாம். ஆனால், உங்கள் பெயரை அறிய விரும்புகிறேன்."

"புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜ்."

"ஓ 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜ். நான் பற்றிக் ஜெபநேசன். 'எக்ஸ்போர்டஸ் அன்ட் இம்போர்ட்ஸ் கொம்பனி'யில் வேலை

செய்யுறன்" என்று தமிழில் கூறிய ஜெபநேசன், தனது கையை நீட்டினான்.

கிருஷ்ணராஜ் அவன் கையைப் பிடித்து குலுக்கவில்லை. அவனை விநோதமாகப் பார்த்து, "என்ன பெயர் சொன்னீங்க?" எனக் கேட்டார்.

"ஜெபநேசன். பற்றிக் ஜெபநேசன்."

"எங்கேயோ கேட்ட பெயர். யாரோ கிட்டடியில் இந்த பெயரை உச்சரித்திருந்தினம்." கிருஷ்ணராஜ் கண்மணிகளை உருட்டி, பதிலைக் காணத்துடித்தார். யார் அவன்?

"என்ற பேரை நீங்க கேட்டிருக்க முடியாதே! இப்ப கிட்டடியில் தான் நான் அமெரிக்காவில் இருந்து வந்தனான்."

இப்படி ஜெபநேசன் கூறியதும் கிருஷ்ணராஜின் குழம்பிய மனதை, அந்த உண்மை தெளிவாக்கியது. 'ரேகா தனது கணவரின் பெயர் ஜெபநேசன் என்று தான் சொன்னாள். அவன் அமெரிக்காவுக்கு போனதாகவும் சொன்னாள். அப்படியென்றால் ரேகாவின் கணவனா இவன்'?

தனது சந்தேகத்தை கிருஷ்ணராஜ் நிவர்த்தி செய்ய முற்பட்டபோது, "புரொபஸர்', எனக்கு நேரமாயிற்றுது. உங்களைக் கண்டதில் சந்தோஷம். நாங்க இப்ப 'ஃபிரண்ட்ஸ்'. இந்தாங்க என்ற 'விசிடிங் கார்ட்' என்ற ஜெபநேசன் தனது 'விசிடிங் கார்ட்'டை நீட்டிவிட்டு, அரக்கப் பரக்க காரில் ஏறினான்.

கிருஷ்ணராஜ் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முன், ஜெபநேசனின் கார் அங்கிருந்து விரைந்து விட்டது.

18

கூட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தில் இருந்து வீடு வந்து சேர்ந்த போது நள்ளிரவாகிவிட்டது. வழி நெடுகிலும் ஷீலாயோசனைக்கு தன்னை அர்ப்பணித்திருந்தாள். எவ்வித பேச்சுத் துணையும் இன்றி சுரேஷ் அந்த ஒரு மணிநேரம் பயணத்தைக் காரைச் செலுத்துவதில் கண்ணும், கருத்துமாக இருந்தான்.

வசந்தா ஓர் அதிர்ஷ்டசாலி என்ற எண்ணம் ஷீலாவின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. திடுதிப்பென பாஸ்கரன், பிள்ளைகளுடன் வந்து இறங்கினாள். "சொன்னமாதிரி 'ஹொலி டேவை' கழிக்க இஞ்ச வந்திட்டியா?" என்று ஷீலா கேட்க, "இல்லையக்கா, நாங்க கனடாவுக்கு போறம். 'விசா' கிடைச்சிட்டுது என்றாள் வசந்தா,

கொழும்புக்கு ஏற்கனவே வசந்தா வந்தபோது, "கனடாவுக்கு போக 'ட்ரை' பன்றம்" என்று சொன்னதை ஷீலா கரிசனைக்கு எடுக்கவில்லை. கனடா தூதுவராலயத்திற்கு இரு தடவைகள் கணவன், பிள்ளைகளுடன் வசந்தா போனதை ஷீலா அறிந்திருந்தும், இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவர்களுக்கு 'விசா' கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

வசந்தா வெளியிட்ட உண்மையை ஜீரணிக்க ஷீலாவின் மனம் பட்ட பாடு..... அன்றிரவு முழுவதும் அவள் வேதனையில் உழன்று, தூக்கத்தைக் கெடுத்தாள்.

ஒரு வாரத்தின் பின், "அக்கா, இண்டைக்கு 'ஃபிளைட்' அத்தானோட கட்டுநாயக்கா 'எயார் போர்ட்'டுக்கு வாறியா?" என வசந்தா கேட்க, "சரி" என்றாள் ஷீலா.

விமான நிலையத்தில் வசந்தாவையும், பிள்ளைகளையும் பிரிந்த போது, ஷீலா விசித்து, விசித்து அழுதாள். சுரேஷ் தேறுதல் வார்த்தைகள் கூறாமல், பார்வையை வேறு எங்கேயோ செலுத்தி யிருந்தான். இறுதியாக அங்கிருந்து அகலும் போது ஷீலாவை அணைத்து அரவிந்தன் அழுதான். வசந்தா, பாஸ்கரன், பிள்ளைகள் மறைந்து பல நிமிஷங்கள் கடந்த போதும், அவர்கள் சென்ற திக்கையே ஏக்கத்துடன் பார்த்தபடி நின்றாள் ஷீலா. "போவமா?" என சுரேஷ் கேட்டபோது, ஒன்றும் பேசாமல் அவனுடன் சென்று, காரில் ஏறினாள்.

வழி முழுவதும் ஷீலாவின் நெஞ்சு கனத்திருந்தது. வசந்தாவுக்கு நல்ல வாழ்வு கிடைத்திருக்கிறது என்ற எண்ணம் அவளுள் ஆழப் பதிந்திருந்தது. கண்நிறைந்த கணவன். இரு மழலைச் செல்வங்கள். இனி கனடாவில் சுகபோக வாழ்க்கை. ஒரு பெண்ணுக்கு இவற்றைத் தவிர வேறு என்ன வேண்டும்?

இதயத்தில் முட்டி மோதிய வேதனையை அகற்ற எவ்வளவோ பிரயத்தனம் எடுத்தும், ஷீலாவுக்கு தோல்வியே கிட்டியது. மீண்டும், மீண்டும் வசந்தாவின் கனடா பயணம், அவள் பிள்ளைகள் பற்றிய சிந்தனை ஆகியனவே ஷீலாவின் மனதை வலம் வந்தன.

வீடு வந்து சுரேஷ் சாப்பிட மேசைமுன் அமர்ந்த போது, அவனுக்கு மட்டும் உணவைப் பரிமாறிவிட்டு, தண்ணீரைக் குடித்தவள், படுக்கை அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் விழுந்தாள்.

சுரேஷ் கையைத் துடைத்தபடி வந்தான். "சாப்பிட இல்லையா?" என ஷீலாவிடம் சாட்டுக்கு கேட்டான்.

"இல்ல..... பசி இல்ல" என்றாள் அவள்.

அதற்கான காரணத்தை தெட்டத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் சுரேஷ் விளங்கிய போதும், உணர்ச்சிகளை அசட்டை செய்தவனாகப் படுக்கைக்குச் சென்றான். சில நிமிடங்களிலேயே குறட்டையும் விட்டான்.

ஷீலாவுக்கு நித்திரை வரவில்லை. எரிச்சல், பொறாமை, வேதனை, ஏக்கம் என்று பல்வகை உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்ட நிலையில் கட்டிலில் உருண்டு, பிரண்டாள். நித்திரை எட்டியும் பார்க்கவில்லை. 'டேபிள் லாம்ப்' போட்டு 'டெனிஸ் ரொபின்ஸனை' எடுத்து பக்கங்களில் பார்வையைப் பதித்தாள்.

திடீரென சுரேஷ் முணு, முணுப்பது ஷீலாவின் கவனத்தைச் திசை திருப்பியது. அகவாரஷ்யத்துடன் அவனை நோக்கினாள்.

சுரேஷ் மீண்டும் முணு, முணுத்தான். "நிரூபா..... நிரூபா....." எனத் தெளிவாக வார்த்தை அவனிடம் இருந்து வெளிப்பட்டு, ஷீலாவின் செவிப்பறையில் மோதியது.

ஷீலா திடுக்கிட்டுப் போனாள். இதயம் சடாரென விறைத்தது. உணர்ச்சி நாளங்கள் யாவும் அடங்கி விட்டன போன்ற உணர்வினால் பீடிக்கப்பட்டாள்.

"நிரூபா..... நிரூபா....." சுரேஷ் பிதற்றினான். ஷீலா சிலையாட்டமாக அமர்ந்திருந்தாள்.

19

அழைப்பு மணி மேலைத்தேய சங்கீதத்தைக் காற்றில் தவழவிட, நிரூபா கதவை ஆர்வத்துடன் திறந்தாள். வெளியே கிருஷ்ணராஜ் நின்றார்.

"வாங்க, உங்களைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன். வழமையை விட இண்டைக்கு வெள்ளன வந்திட்டீங்களே" என்று குதூகலித்தாள் நிரூபா.

"எல்லா வேலையையும் இண்டைக்கு ஐஞ்சு மணிக்கிடையில முடிச்சிட்டன். 'ஸோ', வீட்டுக்கு வந்திட்டன்" என்றபடி நிரூபாவைக் கடந்து சென்றார் கிருஷ்ணராஜ்.

சொற்ப வினாடிகள் கழித்து, நிரூபா மேல்மாடியை அடைந்து, தமது படுக்கை அறைக்குச் சென்ற போது கிருஷ்ணராஜ் 'டை'யை கழற்றியபடி இருந்தார். நிரூபா அவரை நெருங்கி, 'சேர்ட் பட்டன்'களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றினாள்.

"இண்டைக்கு இரவைக்கு என்ன 'புரோகிராம்'?" நிரூபா கேட்டாள்.

"நாலைஞ்சு 'டிரிங்க்ஸ்', ஒரு 'தீஸிஸ்'..... 'இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் ஈழப்போரின் தாக்கம்' எண்ட 'சப்ஜெக்டிவ்' ஒரு 'ஸ்ரூடன்' தீஸிஸ்' எழுதி இருக்கிறான். அதில 'அட்லீஸ்ட்' இருபத்தைஞ்சு பக்கமாகவது பார்த்து விட்டுத்தான் நித்திரை கொள்ளுவன்."

"அப்ப என்னோட படத்திற்கு வர ஏலாதாக்கும்."

"படம்? 'வட் டூ யு மீன்'?"

"நல்ல ஒரு தமிழ் படம் ஈரோஸ் 'தியேட்டரி'ல ஓடுதாம். அதுக்கு உங்களோட போகலாம் எண்டு நினைக்கிறன்."

"அதுக்கு ஏன் 'தியேட்டரு'க்கு போகவேணும்? 'டெக்'கில பார்க்கிறது தானே? காசும், நேரமும் மிச்சம்."

"ஒரு 'சேஞ்சு'க்கு 'தியேட்டரு'க்கு போகலாம் எண்டு.....".

"'வேஸ்ட் ஓஃப் டைம்'. என்னால மூண்டு மணித்தி யாலத்தை 'தியேட்டரி'ல வேஸ்ட்' ஆக்க ஏலாது. எனக்கு நிறைய 'ஹோம் வேர்க்' இருக்குது. நீர் வேணும் எண்டால் போயிட்டு வாரும்."

"'பஸ்'சில போயிட்டு வரட்டா? ஒரு 'சேஞ்சு'க்கு பஸ்சில

போக ஆசையாக இருக்குது."

"ஓ கே, 'ஓ கே', போயிட்டு வாரும்."

"'டின்னரை' செய்து 'ஃபிரிட்ஜில்' போட்டிருக்கிறன். எட்டரை மணிபோல 'ஹீட்' பண்ணிட்டு சாப்பிடுங்க. 'டோன்ற வெயிட் ஃபோர் மீ'."

கிருஷ்ணராஜ் மௌனம் சாதித்தவண்ணம், 'பாத்ரூமை' நோக்கிச் சென்றார்.

நிருபா 'டெலிபோனை' நெருங்கினாள். 'ரிஸீவரை' கையில் எடுத்தாள். 'பாத்ரூம்' கதவு பூட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. அடிக்கடி சுழற்றும் எண்களைச் சுழற்றினாள்.

"டிகரி, டிகரி டொக்" என்ற 'நேர்ஸரி றைம்ஸை' முணுமுணுத்தபடி, 'ஷ்வரின்' கீழே நின்றார் கிருஷ்ணராஜ்.

20

கூதவைத் திறக்கும் பொழுது, ஷீலா எதிர்பார்க்கவில்லை. வெளியே, பற்களைக் காட்டியபடி ஜெபநேசன் நின்றான்.

ஷீலாவின் இதயம் ஒருமுறை துள்ளியது. சில கணங்கள் வரை அவனை இமை கொட்டாமல் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"ஷீ, என்ன முழுசுறீங்க? நான்தான்.... ஜெபா" என்ற ஜெபநேசன், சுவாரஷ்யம் கலக்க அவளை நோக்கினான்.

"நான் உங்களை எதிர்பார்க்க இல்ல" என்று அவள் தடுமாறினாள்.

"அப்படியெண்டால் என்ற வரவை நீங்கள் விரும்ப இல்லையா?"

"'நோ, நோ', அப்படி இல்ல. நீங்க இவ்வளவு கெதியில இஞ்ச வருவீங்க எண்டு நான் நினைக்க இல்ல. அவ்வளவுதான். 'பிளீஸ் கம் இன்'."

ஜெபநேசன் உள்ளே வந்து 'ஹோலில்' அமர்ந்தான். 'ஹோலைப்' பார்வையால் மேய்ந்தான். சகல அலங்காரப் பொருள்களுமே கண்களைப் பறிப்பதாக விளங்கின. ஒவ்வொன்றையும் ரசித்துப் பார்த்தவன், "ஷா! நல்ல வடிவாக இருக்குது" என்றான்.

ஷீலா ஒன்றும் கூறவில்லை.

"பிள்ளைகள் இருந்தால் இப்படி வடிவாக வைச்சிருக்க விடாதுகள். எல்லாத்தையும் அலங்கோலப்படுத்தி விடுங்கள்."

ஜெபநேசன் கூறியதைக் கேட்டதும் ஷீலாவின் முகம் கூம்பியது. அதை ஜெபநேசன் அவதானித்து விட்டான். "சொரி ஷீ, உங்கட 'சென்ஸிட்டிவிட்டியை' குழப்பிப் போட்டனோ?"

"இல்ல, உண்மையைத்தானே சொன்னீங்க?"

"ஷீ, பிள்ளை இருந்தாலும் துக்கம். இல்லாட்டாலும் துக்கம்.

'லோ', எல்லாமே ஒண்டுதான்" என்று ஜெபநேசன் சமாளித்தான்.

"ஜெபா, உங்களுக்கு பிள்ளை இருக்குதா?"

"நான் அமெரிக்காவுக்கு போகக்கிள்ளை ரேகா எட்டு மாசம். சரியான நேரத்தில பிறந்திருந்தால் எனக்கு இப்ப ஐஞ்சு வயசில பிள்ளை இருக்க வேணும்."

"பிள்ளையைப் பார்க்கப் போக இல்லையா?"

"இல்ல."

"ஏன்?"

"முதலே தேவைப்படாததால, வட்டியும் தேவைப்பட இல்ல."

"ஜெபா, சொல்லுறனெண்டு கோப்பபடாதீங்க. உங்களுக்கு பாசம் எண்ட உணர்ச்சியே இல்லையா?"

"இருக்குது. ஆனால், நான் இப்ப எல்லா உணர்ச்சிகளையும் அடக்கிக் கொண்டு தான் வாழ்றன். ஆனால், என்ற உணர்ச்சிகளுக்கு எத்தனை நாளைக்குத்தான் கடிவாளம் போடுறது எண்டு அடிக்கடி நினைக்கிறனான். அது எண்டோ ஒரு நாளைக்கு உடைப்பெடுக்கத்தான் போகுது. அப்பத்தான் என்ற வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் ஏற்படப் போகுது."

"ரேகாவை மன்னிக்க உங்கட மனதில இடமில்லையா?"

"இப்போதைக்கு இல்ல."

"உங்களுக்கு இன்னும் ஆணாதிக்க உணர்வு இருக்குது. அதால தான் இப்படி நடக்கிறீங்க."

"நான் அதை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன்."

"ரேகா பிழை செய்திருந்தாலும் அவளை மன்னிச்சு ஏற்க ஏன் தயங்குறீங்க? உங்களுக்கு ஆண் எண்ட மமதை. அவளே உங்களிற்ற வந்து மன்னிப்பு கேட்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறீங்க. அதால தான் பாசத்தை, அன்பை அறுத்து எறிஞ்ச நிலையில் நடக்கிறீங்க."

"ஷீ, உண்மையைச் சொன்னால் ரேகா இப்ப வந்து மன்னிப்பு கேட்டாலும், நான் மன்னிப்பு வழங்கத் தயார் இல்ல."

"ஏன்?"

"எனக்கும், ரேகாவுக்கும் இடையில் உறவை இனி புதுப்பிக்க முடியாது. நான் இனி புது வாழ்க்கை வாழ வேணும். இன்னொருத்திதான் என்ற வாழ்க்கையில் பசுமை ஏற்படுத்தலாம் எண்ட நிலைக்கு நான் இப்ப வந்துவிட்டன்."

ஜெபநேசனுடன் மேலும் வாக்குவாதப்படுவது அர்த்தமற்றது என்று ஷீலாவுக்குப் புரிந்தது. அதனால் சில வினாடிகள் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த படங்கள் மீது பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

21

படம் முடிவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் இருப்பதாக 'தியேட்டர் மனேஜர்' சொல்லவே, கிருஷ்ணராஜ் சலித்தபடி தனது

‘காருக்குள் சென்று அமர்ந்தார். நிருபாவுடன் படம் பார்ப்பதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தவர், அவள் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டவுடன் ‘தீஸிஸை’ படிப்பதில் மனதை ஈடுபடுத்தினார். அவர் எதிர்பார்த்ததிற்கு முன்னர் இருபத்தைந்து பக்கங்களை முடித்துவிட்டார். நிருபாவின் நினைவு வரவே, எவ்வித யோசனையும் இன்றி ‘காரை’ எடுத்து, ‘தியேட்டருக்குச்’ செலுத்தினார்.

மீண்டும் கிருஷ்ணராஜ் சலித்தபோது, படம் முடிந்து, ரசிகர்கள் ‘தியேட்டரை’ விட்டு வெளியேறுவது தெரிந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில், நிருபாவை கண்களால் தேடினார் கிருஷ்ணராஜ். எடுத்த எடுப்பில் அவர் கண்களுக்குள் அவள் சிக்கவில்லை. ‘காரில்’ இருந்து கிருஷ்ணராஜ் இறங்க முற்பட்டார். மழை தூறல் போட்டது. மக்கள் கூட்டத்தினிடையே ஒரு ‘சலசலப்பு’. குடைகள் விரிந்தன. சிலர் விரைய, வேறு சிலர் ஓடினர். கிருஷ்ணராஜ் காருக்குள் அடைந்தார்.

நிருபா வருவது தெரிந்தது. அவள் குடையை விரித்துப் பிடித்திருந்தாள். குடையின் கீழே அவளை அணைத்துப் பிடித்தபடி சுரேஷ் வந்தான். அவர் முழு உடலும் ஒரு முறை நடுங்கியது. நெஞ்சினுள் அதீத குளிர்மை உணர்வு ஏற்பட்டது. நிருபாவை ஒருவன் அணைத்தபடி வருவதை அவரால் நம்பமுடியாமல் இருப்பது போன்ற பிரமையும் ஏற்பட்டது. மீண்டும் கண்களை கூர்மையாக்கி, பார்வையைக் குவியப்படுத்தினார். சற்று முன் கண்டதில் எவ்வித பிரமைக்கும் இடமில்லை என்பது நிருபாணமாகியது.

கிருஷ்ணராஜ் பல உணர்வுகளை இழந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். வாழ்நாளில் என்றுமே துளியளவும் எதிர்பார்க்காத ஒன்று, தன் கண் முன்னால் நிகழ்வதைக் கண்டபோது, அவர் இதயம் பலவீனத்திற்கு ஆளாகியது.

‘ஏமாற்றுக்காரி, வஞ்சகி, துரோகி’ என்று அவர் ஊனமுற்ற மனம் ஊளையிட்டது.

அவர் கைகள் ‘பரபரத்தன’. மனதின் அனுமதியின்றி கால்கள் நிருபாவை நோக்கி விரைய முற்பட்டன. ஆனால், தனது உணர்ச்சிகளைக் கொட்டித் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு கிருஷ்ணராஜ் விரும்பவில்லை.

நிருபாவுக்கு மூன்றாமவராகும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டோமே என்ற ஆற்றாமை, அவரைப் புரட்டி எடுத்தது. அவமானத்திற்குரிய ஓர் ஆண்மகனாக தன்னை நிருபா ஆக்கி விட்டாளே என்ற ஆதங்கம், அவர் மனதைச் சின்னாபின்னப் படுத்தியது.

நிருபா தன்பாட்டில் - கிருஷ்ணராஜ் காரில் அமர்ந்திருப்பதை அறியாத நிலையில் சுரேஷின் அணைப்பில் இவ்வுலகத் தின் இன்பம் யாவும் அந்த அணைப்பிலேயே ஒளிந்துள்ளது என்ற தோரணையில் நடந்தாள். கிருஷ்ணராஜின் காரைத் தாண்டிச்

சென்று, சுரேஷின் காரில் ஏறினாள். கார் புறப்பட்டது.

தனது காரை 'ஸ்டார்ட்' செய்ய வேண்டுமே என்ற உணர்வின்றி கிருஷ்ணராஜ் காரில் அமர்ந்திருந்தார். கொஞ்சம், கொஞ்சமாக சுயஅறிவுக்குத் திரும்பிய போது, அவரது கார் மட்டுமே தியேட்டர் முன்பாக நிற்பதை உணர்ந்தார். கண்களைக் கசக்கி விட்டார். மனதைப் பெரும் கல்லாட்டமாக அழுத்திய வேதனையை மறந்தவராக காரை 'ஸ்டார்ட்' செய்தார்.

மழைத் தூற்றல் பெருமழையாகியது. கிருஷ்ணராஜ் 'வைப்பரை' இயக்கினார். கார் மெதுவாக நகர்ந்தது. வழமையாகச் செல்லும் வழியில் இருந்து பிரிந்து, 'ஓரியண்டல் ஹோட்டேலை' நோக்கிச் சென்றது.

22

'பா'த்ரூமில்', 'ஷவரின்' கீழ் சுரேஷ் நின்றான். 'ஹோலில்' 'ரி.வி' பார்த்தபடி ஷீலா அமர்ந்தாள்.

மணி அடித்தது. கதவைத் திறந்தாள். ஜெபநேசன் மகிழ்வான முகத்துடன் நின்றான். அவன் கையில் ஒரு 'பார்சல்' இருந்தது.

"ஜெபா...." ஷீலா உற்சாகத்துடன் கூவினாள்.

"ஷீ, 'ஹொளவ் ஆர் யூ'?" எனக் கேட்டபடி உள்ளே வந்து அமர்ந்த ஜெபநேசன், சுற்றும் முற்றும் பார்வையைச் சுழற்றிவிட்டு, ஷீலாவை கேள்விக்குறியுடன் நோக்கி, "ஷீ, எங்க உங்க மணாளன்" எனக் கேட்டான்.

"சுரேஷா?"

"'யெஸ்', அவரே தான்."

"'ஷவரின்' கீழ் 'முனிசிப்பல்' தண்ணியினர் குளிர்ச்சியை அனுபவிக்கிறார்" என்ற ஷீலா, அட்டகாசமாகச் சிரித்தாள்.

"அவரைக் கூப்பிடுங்களேன்."

"உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா?"

"தெரியும். 'ஹீ இஸ் மை பெஸ்ட் பிரெண்ட்!'"

"'ஹொளவ்'?"

"ஷீ, உங்களுக்கு விசயமே தெரியாதா? நாங்க ரண்டு பேரும் ஒண்டாகத்தான் வேலை செய்யுறும்."

"'ரியலி'? அவர் எனக்கு சொல்ல இல்லயே!"

"சொல்ல இல்லையா? மறந்திருப்பார். அவரை கூப்பிடுங்களேன்."

"கொஞ்சம் பொறுங்க, வருவார். அப்படி என்ன அவசரம்?"

அப்போது சுரேஷ் நறுமணத்தை முன்னே வீசியபடி வந்தான்.

ஜெபநேசன் எழுந்தான். சுரேஷ் நெருங்கி வர, ஒரு தாவில் பாய்ந்து, அவன் கையைப் பிடித்து குலுக்கி, "சுரேஷ், 'மெனி ஹப்பி ரிட்டர்ன்ஸ் ஓஃப் த டே'" என்றபடி தன்னுடன் கொண்டு வந்த

‘பார்சலை’ நீட்டினான்.

சுரேஷின் கண்களில் ஆச்சரியம் அடர்த்தியானது. புருவங்கள் சிறுத்து, விரிந்தன.

"ஓ! சுரேஷ், 'ஐ ஆம் வெரி சொரி'. இண்டைக்கு உங்கட 'பர்த்டே'. துப்பரவாக மறந்து போயிட்டன். 'எனிவே இட்ஸ் நொட் ஸூ லேட்'" என்ற ஷீலா, விரைந்து சென்று, போன வேகத்தில் திரும்பி வந்து ஒரு சிறிய 'பார்சலை' சுரேஷிடம் நீட்டினாள். "ஹப்பி, ஹப்பி பர்த்டே' சுரேஷ்."

"தாங்கியூ'..... இந்த 'பிரசென்ற்' மட்டுமா? இல்ல வேறு ஏதாவது கிடைக்குமா?" என நகைச்சுவை ததும்ப, ஷீலாவைப் பார்த்தான் சுரேஷ்.

ஷீலாவின் கண்கள் 'படபடத்தன'.

"ஜெபா, இண்டைக்கு என்ற 'பர்த்டே' எண்டு உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?" சுரேஷ் வினயத்துடன் கேட்டான்.

"நீங்க 'ஓஃபிஸை' விட்டுப் போனாப்பிறகு ஒரு 'டெலிபோன் கோல்' வந்தது. 'ரிஸீவரை' எடுத்து 'ஹலோ' எண்டு சொன்னன். உடனே மறுபக்கத்தில் இருந்து 'சுரேஷ் ஹப்பி பர்த்டே' எண்டு கேட்டுது. 'ஸோ', இண்டைக்கு உங்கட 'பர்த்டே' எண்டதை அறிஞ்சன்."

"ஆர் 'போன்' பண்ணினது?" ஷீலா கேட்டாள்.

"தெரிய இல்ல. 'போன்' பண்ணின ஆள் நான் சுரேஷ் இல்ல எண்டதை அறிஞ்சவுடன் 'லைனை' 'கட்' பண்ணிப் போட்டுது."

"ஆர் அந்த ஆள்? ஆம்பிளையா, பொம்பளையா?"

ஷீலா கேட்டதில் காட்டிய அவசரத்தினால் ஜெபநேசன் சற்றுக் கலவரமடைந்தான். ஒரு பெண்தான் மறுமுனையில் கதைத்தாள் என்ற உண்மையைக் கக்கினால் அங்கு சுமுகமற்ற ஒரு சூழ்நிலை தான் உருவாகும் என்பதைப் புரிந்தவன், "ஆம்பிளையா தான்" என்று பொய் சொன்னான்.

அந்த குரலுக்குரியவள் நிச்சயமாக நிரூபவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சுரேஷுக்கு நம்பகமாகத் தெரிந்தது. எங்கே ஜெபநேசன் உண்மையைச் சொல்லி தன்னை மாட்டி வைத்துவிடுவானோ என்ற அச்சத்துடன் திகழ்ந்த சுரேஷ், பொய்யைக் கூறி தன்னை விடுவித்த அவனை நோக்கி நன்றியைப் புன்னகை மூலம் உணர்த்தினான்.

23

தள்ளாடியபடி கிருஷ்ணராஜ் வீட்டினுள் பிரவேசித்தார்.

வீடு இருளில் முழுமையாக அகப்பட்டிருந்தது. தட்டுத் தடுமாறி ஏறி படுக்கை அறையை அடைந்தவர், 'டேபிள் லாம்பை' போட்டார். விளக்கு வெளிச்சத்தில் நேரத்தைப் பார்த்தார். பண்ணிரண்டு மணி ஆகியிருந்தது.

கட்டிலில் நிரூபா அவங்கோலமான நிலையில் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அருவருப்புடன் அவளைப் பார்த்தவர் உடுப்புக்களை மாற்றினார். பின் கீழே சமையலறைக்குச் சென்றார். மேசையில் சாப்பாடு பரம்பி இருந்தது. அவருக்கு சாப்பிட மனம் இருக்கவில்லை.

‘விஸ்கிப்’ போத்தலை எடுத்து, ‘கிளாஸினுள்’ ஒரு ‘ட்ரிங்கை’ ஊற்றி ஒன்றுமே கலக்காமல் வாயினுள் செருகினார். பின் ‘ஈஸிசேரில்’ அமர்ந்தார். அந்த அரை இருளில் அமர்ந்தவர், கண்களை மூடினார்.

சுரேஷின் அணைப்பில் நிரூபா தியேட்டரை விட்டு வெளியேறிய காட்சி, மாறி மாறி மனதினில் முட்டி மோதியது. அது மனதினுள் பலத்த வலியை ஏற்படுத்தியது. கிருஷ்ணராஜ் நெஞ்சைத் தடவியபடி இருந்தார். அக் காட்சியை மனதினுள் இருந்து அகற்ற அவர் பிரயத்தனம் எடுத்தும், அது அடம்பிடித்து அத்துமீறிப் பிரவேசித்தது.

‘சே! நிரூபா என்ன மாதிரி என்னை ஏமாத்திப் போட்டாள்’ என்று தனக்குள் பல தடவைகள் பொருமினார்.

‘அவள் ஏன் எனக்குத் துரோகம் செய்தாள்? காரணம் என்ன?’

‘நான் அவளுக்கு தோதானவன் இல்ல எண்டு நினைக்கிறாளா? இல்லாட்டில் அவள்ந்ர உணர்ச்சிகளை நான் சரிவர விளங்கிக் கொள்ளாமல் நடக்கிறன் எண்டு நினைச்சு, அதை அவன் மூலம் அடக்குகிறாளா? இல்லாட்டால் அவள் என்னைக் கலியாணம் கட்ட முந்தி, அவனுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பை இன்னும் தொடர்கிறாளா? அவன் யார்? அவனுடன் நிரூபா எவ்வாறான தொடர்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறாள்? இறுதியில் ரண்டு பேரும் கலியாணம் செய்யுறது எண்டு முடிவு செய்திருக்கினமா?’

பல கேள்விகள், பல ரூபங்களில் தோன்றி, கிருஷ்ணராஜின் மனதை அரித்தெடுத்தன. ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் இப்படியாக பதில் இருக்குமென அவர் முடிவு செய்ய, ஒவ்வொரு முடிவும் மற்றொன்றும் முரண்படவே, கேள்வி எழுப்புவதை ஒத்திப்போட முயன்றார். ஆனால், தோல்விதான் அவர் மனதை தழுவி யது. மீண்டும், மீண்டும் அதே கேள்விகள் வெளித்தோன்றின.

கிருஷ்ணராஜின் மனம் பலவாறாக குழம்பியது.

அவருள் வேதனை உட்புகுந்தது. அது அவர் உணர்ச்சிகளை பிழிந்தது. அவர் மனம் வேதனையின் உச்சிக்கே தாவி யது. அதைத் தாங்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

கண்ணீர் கன்னங்களின் வழியாக வழிந்தது. சில வினாடிகள் கரைய, தன்னை ஆசுவாசப்படுத்த முடியாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வேதனை அகல, அழுகையை நிறுத்தினார்.

நேரம் நகர்ந்தது. பிரமை பிடித்த நிலையில், பித்துப்பிடித்த நிலையில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் மனம் தேறி விட்டது. இனியும் நிரூபாவின் கபட நாடகத்தை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

இவ்வாறு தன்னை ஏமாற்றிய நிரூபாவுக்கு என்ன தண்டனை வழங்குவது?

அவளை மறப்பதா? இல்லாவிட்டால் மன்னித்து அவளுடன் வாழ்வதா?

மறப்பதென்றால் அவளை வீட்டில் இருந்து தூரத்த வேண்டும். அதை அவர் விரும்பவில்லை. அது அநாகரிகம், அகௌரவம் என நினைத்தார். மன்னித்து வாழலாம். அப்படியானால் அந்த 'அவளை' நிரூபா மறக்க வேண்டும். மறப்பதற்கு அவள் சித்தமாக இருப்பாளா? இல்லை என்று ஆணித்தரமாகச் சொன்னால்? மறக்கத் தயார் என்று கூறிவிட்டு, தனது திருட்டு உறவைத் தொடர்ந்தால் என்ன செய்வது?

எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார்த்தபோது, தற்போதைக்கு எதையிட்டும் முடிவு எடுக்காமல், நிரூபாவின் இரட்டை வாழ்க்கையை அனுசரித்து வாழ்ந்து விட்டு பிற்பாடு ஒரு முடிவுக்கு வருவோம் என கிருஷ்ணராஜ் தீர்மானித்தார்.

24

ஒரு போத்தல் சாராயம் தான் காலியாகியது.

சுரேஷ் மதிமயங்கி விட்டான்.

ஜெபநேசன் நிதானம் தவறாமல் சரளமாகச் சம்பாஷித்தான்.

மூன்று 'ட்ரிங்க்ஸ்' குடித்து முடித்தவுடன், சுரேஷ் 'கன்னா, பின்னா' என்று பேசினான். சம்பந்தம் இல்லாத விடயத்தைப் பற்றி நீட்டி முழக்கினான். பாடசாலை நாட்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணைத் தான் விழுங்கி விடுவது போல் பார்த்து, பரவசமடைவதாகச் சொல்லிச் சிரித்தான்.

அவன் கூறுவதை எல்லாம் ஷீலா வெகு உன்னிப்பாக கவனித்தபடி இருந்தாள். ஆனால், சுரேஷ் ஒரு கட்டத்திலேனும் நிரூபாவின் பெயரை உச்சரிக்கவில்லை. இறுதியில் பேச்சு வெளிப்படாத நிலையில், அவன் தன் நிலையை இழந்து கண்களை மூடினான்.

"ஜெபா, இனி அவர் சாப்பிடமாட்டார். தூக்கிக் கொண்டு போய் கட்டிலில் கிடத்துவமா?" என ஷீலா கேட்டாள்.

"ஓ யெஸ்."

சுரேஷின் இரு கால்களையும் பிடித்து ஜெபநேசன் தூக்க, தலையைப் பிடித்து ஷீலா தூக்க....

சுரேஷைக் கட்டிலில் கிடத்திய போது, ஷீலா குற்ற உணர்வு

நிறைந்த புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து, ஜெபநேசனைப் பார்த்தான்.
"தாங்ஸ்' ஜெபா."

"சாப்பிடாமல் நித்திரை கொள்ளுகிறாரே! வயிறு எரிந்து 'அல்சர்' வருமே!"

"அளவுக்கு மிஞ்சி குடிச்சால் அவர் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் கதைப்பார். சாப்பிட மாட்டார். காலமை ஒழும்பி தலையிடி எண்டு சொல்லி, மத்தியானம் வரைக்கும் 'பனடோல்' போடுவார்."

"இந்த ஆம்பிளைகள் எல்லாருமே குடிக்கிற ஆசையில் அளவுக்கு மிஞ்சி குடிச்சுவிட்டு அல்லல்படுவினம்" என்ற ஜெபநேசன், நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

"ஜெபா, நீங்களும் அப்படியா?"

"நோ', நான் குடிச்சால் நிதானம் தவறமாட்டன்."

"ஆனால், ரேகா விஷயத்தில நிதானம் தவறி விட்டங்க. நீங்கள் அதை ஒத்துக் கொள்ளுவீங்களா?"

"இல்ல. அங்கையும் பல விஷயங்களான நான் நிதானத்தைக் கடைப்பிடிச்சன். ஆனால், அதால ஒரு பலனும் இல்லாமல் போயிட்டுது."

"உங்கட விவகாரத்தை ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வரணும். நீங்க ரண்டு பேரும் உங்களுக்காக வாழாட்டாலும், அந்த ஒண்டுமே அறியாத பிள்ளைக்காக ஒண்டு சேர வேணும்."

"ஷீ, பட்ட மரத்தில பால் எடுக்க நினைக்கிறீங்களா? 'பிளீஸ்', இந்த 'சப்ஜெக்டை' பற்றி மறந்திடுங்க. என்ற புண்பட்ட மனதுக்கு ஒத்தடம் பிடிக்கிறதில பிரயோசனம் இல்ல. அதுக்கு நிரந்தர மருந்து குடுத்து, குணப்படுத்த வேணும். ரேகாவால இனியும் என்ற வாழ்வில ஒளி ஏற்ற முடியும் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல. இன்னொருத்தி தான் வர வேணும். அதாவது உங்களைப் போல ஒரு பொம்பிளை வரவேணும்."

"என்னைப் போல ஒருத்தியா?" ஷீலா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். "நான் சுரேஷோட ஏழு வருஷமாக இருந்தும் இன்னும் அவரை நல்ல வடிவாக விளங்கிக் கொள்ள இல்ல. அதே மாதிரித்தான் அவரும் இன்னும் என்னை விளங்கிக் கொள்ள இல்ல."

"ஷீ, அப்படியெண்டால் நீங்க ரண்டுபேரும் போலியான வாழ்க்கையா வாழறீங்க?"

"இல்ல. ஆனால், எங்களுக்குள்ள ஒரு அந்நியோன்னியம் இல்ல எண்ட உணர்வு, எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படுது. அவர் என்னை 'கெயார்' பண்ணுறார் இல்ல எண்டு நான் நினைக்கிறன்."

"பொதுவாக பிள்ளையள் இல்லாத புருஷன், பெஞ்சாதிக்குள்ள இந்த மாதிரியான ஒரு நினைப்பு வருமாம். எண்டபடியால, ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துக் குடுங்க. அவர் உங்கள் நிறைய அன்பு சொரிவார். இல்லையெண்டால் நான் தான்

உங்கள் அன்பு சொரியவேணும்" என்று ஜெபநேசன் சிரித்தான்.

அதில் புதைந்திருந்த மெல்லிய கபடத்தை உணராத நிலையில், அவன் சிரிப்பில் ஷீலா முழுமையாகப் பங்கெடுத்தாள்.

25

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து நேரே வீட்டுக்குப் போக கிருஷ்ணராஜ் விரும்பவில்லை.

'தியேட்டர் சம்பவத்தின்' பின் கடந்த மூன்று நாள் களாக நள்ளிரவு கடந்த பின்னரே வீடு சென்றார். வழமையை விட தாமதமாக அவர் வீடு வந்த போதும், அது குறித்து ஒரு கேள்வி கூட நிரூபா கேட்கவில்லை.

அவ்வாறு அவள் நடக்கவே, கிருஷ்ணராஜ் மனதினுள் புழுங்கினார். இப்படி அசமந்தப்போக்கான மனைவி தனக்கு வந்து வாய்த்தாளே என ஆத்திரமுற்றார். அவள் எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும் என்று சபிக்கவும் செய்தார்.

இந்த மூன்று நாள்களும் தனிக்கட்டையாக விளங்கும் பேராசிரியர் சரவணமுத்துவின் வீட்டுக்குச் சென்ற கிருஷ்ணராஜ், நண்பருடன் அளவளாவியபடி, 'விஸ்கி' பருகி, நேரத்தைக் கழித்தார்.

மூன்றாம் நாள் 'விஸ்கி' பருகிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, "என்ன கிருஷ்ணா, இப்பவெல்லாம் உனக்கு வீட்டுக்கு போறதுக்கு விருப்பம் இல்லப் போல. என்ன விஷயம்?" என சரவணமுத்து சந்தேகக் கண்ணுடன் கேட்க, "ஒன்றுமில்லை" என்று இழுத்தார் கிருஷ்ணராஜ்.

"இல்ல, நான் நம்ப மாட்டன். உன்னை ஏதோ ஒரு பிரச்சினை வாட்டுது. அதை உன் முகம் எடுத்துக் காட்டுது." இப்படி சரவணமுத்து கூறவே, "எனக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை" என கிருஷ்ணராஜ் சற்றுச் சூடாகச் சொன்னார்.

"கிருஷ்ணா, உன் பிரச்சனையை என்னட்ட சொல்லு. நான் அதைத் தீர்த்து வைக்கிறன்."

கிருஷ்ணராஜுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. நண்பனுக்கு ஒன்றுமே கூறிக்கொள்ளாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

இனியும் சரவணமுத்துவின் வீட்டுக்குப் போவதில்லை என்ற தீர்மானத்தையும் அன்றைய தினமே கிருஷ்ணராஜ் எடுத்தார். வழமையாகச் செல்லும் 'ஓரியண்டல் ஹொட்டேலுக்கு' போவதே உத்தமம் என்ற முடிவுக்கும் வந்தார்.

மறுநாள் மாலை மங்கும் வேளை, 'ஓரியண்டல் ஹொட்டேலுக்கு' சென்று மூலையில் கிடந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தார். 'மெனு கார்ட்டை' அலசியபடி இருந்த போது, "சேர்", உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்" என ஆங்கிலத்தில் கேட்டபடி ஒரு சர்வர் பெண் வந்தாள்.

அந்தப் பெண்ணைக் கண்டு, கிருஷ்ணராஜ் அதிர்ந்தே விட்டார்.

"ரே....ரேகா நீயா? நீ இருச வேலை செய்யுறியா?"
திணறியபடி கேட்டார் கிருஷ்ணராஜ்.

"ஊம், காலமை படிப்பு. பின்னேரம் உழைப்பு. என்ன செய்வது? என்னை நம்பி ஒரு சீவன் இருக்குது, 'சேர்'. அதைக் காப்பாத்த வேணுமே" என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் ரேகா.

"அதற்கு, இப்படியான வேலை செய்யுறதா?"

"படித்துக் கொண்டு பின்னேரத்தில வேலை செய்யுறதெண்டால் இந்த மாதிரியான வேலையைத் தானே செய்ய வேணும்? 'கிளார்க்' வேலை செய்ய ஏலுமா?"

கிருஷ்ணராஜின் முகத்தில் வேதனையின் சாயல் படிந்தது. சிறிது நேரம் ரேகாவைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தபடி இருந்தார்.

"உனக்காக பரிதாபப்படுறன்" என்று ஏகாந்தமான நிலையில் அவர் கூற, ரேகா மௌனம் சாதித்தபடி நின்றாள்.

"ரேகா, நீ இந்த வேலையை செய்ய வேணுமா?"

"'யெஸ் சேர்'. எனக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்குது. அதை நான் வளர்க்க வேணும். என்ர சீவியத்தை நடத்தவும் எனக்கு காசு தேவை."

"மாதா மாதம் நான் காசு தாறன். வேலையை விடுறியா?"

"கடனாகவா, இல்லாட்டால் இனாமாகவா?"

அவளின் சிரிப்பு கிருஷ்ணராஜுக்கு அவமானத்தை வரவழைத்து விட்டது. "ஏன் சிரிக்கிறாய்? நான் கேட்கிற சீரியலான விஷயத்தை கொச்சைப்படுத்தப் பார்க்கிறாயா?"

"இல்ல, நீங்க எனக்கு சக்திக்கு மீறின நிலையில உதவி செய்யுறதை நினைக்கக்கிள்ளை எனக்கு சிரிப்பு வந்திட்டிடுது."

"சிரிக்காமல் சொல்லு. வேலையை விடுறியா?"

"'நோ'! ஏலாது என்ர சொந்தக் காலில நிற்க என்னை விடுங்க. என்னாலும் தனித்து வாழலாம் எண்டதை நிரூபிக்க விடுங்க."

கிருஷ்ணராஜ் உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. சில வினாடிகள் அவளது முகத்தையே பார்த்தபடி இருந்தார்.

"'ஓ.கே', உன்ர லட்சியத்தை குழப்ப நான் விரும்ப இல்ல. நீ செய்யுறதை செய். சரி நான் கேட்கிற கேள்விக்கெல்லாம் மறு மொழி சொல்லு. எத்தனை மணிக்கு வேலையை தொடங்கிறனி?"

"ஐஞ்சுக்கு. பதினொண்டுக்கு முடியும்."

"சம்பளம் எவ்வளவு?"

"சம்பளம், 'சேர்விஸ் சார்ஜ்', 'டிப்ஸ்' எண்டு கணக்குப் பார்த்தால், ஏழாயிரம் ரூபா வரும். 'டின்னரும்' தாறாங்க. இருச இருக்கிற ஆறு மணித்தியாலமும் பம்பரம் போல சமுல வேணும். அது சில வேளையில கஷ்டமாக இருக்குது."

"ஏழாயிரம் நல்ல காசு. ஆனால், இந்த மாதிரி 'லிக்கர்' விற்கிற இடத்தில வேலை செய்யுறது எவ்வளவு 'டேஞ்சர்'. ஒவ்வொரு குடிகாரனுமே உன்னை சுவைக்கப் பார்ப்பானே!"

"உண்மை தான் 'சேர்'. ஆனால், ஏதோ சமாளிக்கிறான். இதுவரை ஒருத்தனும் என்னை நெருங்க இல்ல."

"ரேகா..." கிருஷ்ணராஜ் நெடுமுச்செறிந்தார். "உன்னைப் பற்றி நினைக்கக்கிள்ளை பாவமாக இருக்குது. இந்த சின்னவயசில இப்படி எல்லாம் கஷ்டப்படுகிறியே."

"எல்லாம் விதி."

"உன்னைக் காணக்கிள்ளை எல்லாம் உன்னோட ஒரு முக்கிய விசயத்தை கதைக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறானான். ஆனால், ஏதோ ஒரு காரணத்தினால கதைக்காமல் விட்டு விடுவன்."

"முக்கிய விசயமா? சொல்லுங்க, என்ன விசயம் எண்டு."

"கொஞ்சம் 'பர்சனலாக'...."

"'பர்சனல்'? என்ற பழைய வாழ்க்கையில் நடந்த மீதி விசயத்தைப் பற்றி அறிய விரும்புநீங்களா? அது தானே, எப்பவோ முடிஞ்சு போயிட்டுது. அதைக் கதைக்கிறதில் பிரயோசனம் இல்ல."

"நான் உன்ர எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கதைக்க விரும்புறன்."

"நானே உன்ர எதிர்காலத்தைப் பற்றி இன்னும் நினைக்க இல்ல. நீங்க நினைக்கிறீங்களா?"

"உனம். உனக்கு நல்ல ஒரு வாழ்வை அளிக்க விரும்புறன்."

"நீங்களா? எப்படி?"

"ஜெபநேசனை நான் சந்திச்சன்."

கிருஷ்ணராஜ் வெளியிட்ட தகவலைக் கேட்ட ரேகா அதிர்ந்தாள். விழிகள் குத்திட்ட நிலையில், அவரைப் பார்த்தாள்.

"'சேர்', நீ.. நீ...ங்க என்ன சொல்றீங்க? என வார்த்தைகளைத் திணறலாக, கோர்க்க முடியாத நிலையில் கேட்டாள்.

"உன்ர 'ஹஸ்பண்ட்' ஜெபநேசனை அதிர்ஷ்டவசமாக சந்திச்சன்."

"இருக்காது. அவர் இப்ப அமெரிக்காவில் இருக்கிறார்."

"இல்ல, அவரைச் சந்திச்சன். கதைச்சன்" என்ற கிருஷ்ணராஜ் வீதியில் நடந்த விபத்து பற்றியும், ஜெபநேசனுடன் கதைத்தது பற்றியும் சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

"அது ஜெபநேசன் எண்டு எப்படி நீங்க நினைக்கிறீங்க? எத்தனை ஜெபநேசன்கள் இந்த உலகத்தில இருக்கிறாங்க."

"தன்ர பெயரை பற்றிக் ஜெபநேசன் எண்டு சொன்னார். கிட்டடியில் தான் அமெரிக்காவில் இருந்து வந்ததாகச் சொன்னார். இவர் உன்ர ஜெபா தானே?"

"'யெஸ்', அவரே தான்" என்று குதூகலமாக ஆமோதித்தவளின் கண்களில், கன்னங்களில் மகிழ்ச்சி குடியேறியது. "என்ன கதைச்சீங்க?"

"உன்னைப் பற்றி ஒண்டுமே கதைக்க ஏலாமல் போயிட்டுது.

மனுஷனுக்கு அவ்வளவு அவசரம். போயிட்டார். பரவாயில்லை. அவர்றற 'அட்ரஸ்' இருக்குது. ஒரு நாளைக்கு நேரே போய் சந்திக்கிறன்" என்றவர் ஜெபநேசனின் 'விசிட்டிங் கார்ட்டை' ரேகாவிடம் நீட்டினார்.

அதை எடுத்து வாசிக்க வாசிக்க.... அவளை அறியாமேவே புன்னகைகள் வெளிப்பட்டன.

"எப்படி இருந்தார்?"

"தாடி வளர்த்து கே.ஜே.ஜேசுதாஸ் மாதிரி இருந்தார். 'வெரி ஸ்மார்ட் ஃபெலோ."

"அந்த அழகில மயங்கித் தான் என்ற வாழ்க்கையில் மண்ணை வாரிப் போட்டீட்டன்...."

வீடு வந்த ரேகா யோசனைக்கு உருக்கொடுத்த போது, அமெரிக்காவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்த ஜெபநேசன் ஏன் தன்னைப் பார்க்க வரவில்லை என்ற கேள்வி, அடிக்கடி அவள் மனதினுள் எழும்பியது.

அமெரிக்காவுக்குப் போகும் போது அவளுடன் அவன் உறவை முறித்து விட்டிருந்தான். அங்கு போயும் தபால் எழுதவில்லை.

அவன் தனது அலுவலக நண்பன் ஒருவனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தனது விலாசத்தைக் குறிப்பிட, அந்தவிலாசத்திற்கு ரேகா மூன்று கடிதங்களை அனுப்பினாள். இறுதிக் கடிதத்திற்கே அவனிடம் இருந்து பதில் வந்தது. அதில் "இனியும் எனக்கு கடிதம் எழுதி உனது பணத்தையும், நேரத்தையும், சக்தியையும் வீணாக்காதே" என்று குறிப்பிட்டிருந்தான். வேறொன்றுமே எழுதவில்லை.

அப்படியான நிலையில் அவளை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி, உதாசீனம் செய்தவன், இலங்கைக்கு வந்திருந்தால் ஏன் அவளைத் தேடி வரப் போகிறான்? ஏழு வருட திருமண வாழ்வில் ஐந்து வருடங்களை அவள் இன்றி கழித்தவன், அவளை தேடியா வரப் போகிறான்?

அவனைத் தேடிச் செல்ல வேண்டிய நிலையில் அவள் தான் விளங்கினாள். ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் அவளை அவள் வீதியில் சந்தித்தாள்.

26

இதயம் 'படபடக்க' ரேகா நடந்தாள். 'கடவுளே வீடு சேருகிற வரை என்னைக் காப்பாத்து' என்று அடிக்கொரு தரம் மனதில் மன்றாடியபடி நடந்தாள்.

'இனியும் ஓவார்ரைம்' எண்டு ஒரு மணி வரைக்கும் வேலை செய்யக்கூடாது. பதினொரு மணிக்கே வெளிக்கிட வேணும் என்று எண்ணியவளாக கால்களை எட்டி வைத்து நடந்தாள்.

பல காரர்கள் அவளைக் கடந்து சென்றன. ஒரு காரில்

சென்றவன் விசில் அடிக்கவே, மனதினுள் திணித்து வைத்திருந்த தைரியத்தை இழந்தவளாக நடந்தாள். வீதியில் சனநடமாட்டம் மிகவும் குறுகி இருந்தது. ஓரிருவர் தான் அவளைப் போல நடந்து சென்றனர்.

இருந்தாற்போல அவளை உரசினாற் போன்று கார் ஒன்று பின்புறமாக வந்து நின்றது. ரேகா நன்றாகவே பயந்து விட்டாள். விறுவிறுவென நடந்தாள். கார் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தது. ரேகா கலவரத்துடன் காரை ஓரக் கண்ணால் நோக்கினாள்.

அதேவேளை "ரேகா காரில் ஏறு" என்று ஒரு குரல் காரில் இருந்து கேட்டது. சாரதியின் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தவனை நோக்கினாள், மின் கம்பத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட வெளிச்சத்தில் சாரதியின் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தவனின் முகம் பளிச்சென்று தெரிந்தது. அவனை— அந்த தாடிக்குள் மறைந்திருந்தவனை அவள் அடையாளம் கண்டாள். அந்த உண்மை அவளுள் தெளிவான போது, இதயம் ஒரு முறை பொருமியது.

"ஜெபா....." தன்னை அறியாமலேயே அவள் அலறி விட்டாள்.

கிருஷ்ணராஜ் கூறியது சரிதான். ஜெபநேசன் இலங்கைக்கு வந்து விட்டான்.

அவனைக் காண..... அவளுக்கு மகிழ்ச்சி புரண்டு, புரண்டு வந்தது. அவனை ஆசையுடன் நோக்கினாள். மலர்ச்சியுடன் புன்னகைத்தாள்.

"ரேகா ஏறு" என்று அவன் அவசரப்படுத்தினான்.

அவள் காரில் ஏறுவதற்காக முன்னேறினாள். இரண்டு அடிதான் வைத்திருந்தாள். மனதை 'ஏதோ' உறுத்தியது. 'போகாதே' என்று 'எதுவோ' கட்டளையிட்டது. நின்றாள். அவளை எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றி பார்த்தபடி நின்றாள்.

"ரேகா ஏறு."

ஜெபநேசன் பழையதை மறந்து, புது வாழ்க்கையை மேற்கொள்வது பற்றிப் பேசுவதற்காகவா அழைப்பு விடுக்கிறான் என்று அவளுள் கேள்வி எழும்பியது. அமெரிக்காவில் இருந்து இலங்கை வந்தவன், ஏன் தன்னைப் பார்க்க வராமல் வீதியில் வைத்து சந்தித்து, அளவளாவ முற்படுகிறான் என்ற கேள்வியும் முளைத்தது. எதற்கும் அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்து, அவன் நோக்கத்தை அறிவோமே என்று நினைத்தவளாக, காரில் ஏறினாள்.

கார் புறப்பட்டது. வீதியில் மட்டும் பார்வையைச் செலுத்தியபடி ஜெபநேசன் காரையோட்டினான். ஒரு வார்த்தை கூட வெளியிடவில்லை.

ரேகா பலவாறான சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்தாள். மீண்டும் ஏற்கனவே மனதில் மேய்ந்த கேள்விகள் தோன்றின.

ஜெபநேசன் காரை ஏன் நிறுத்தினான்? எதற்காக 'லிப்ட்' தருகிறான்? முறிந்து போன உறவைப் புதுப்பிக்கப் போகிறானா?

அல்லது, உறவை முழுமையாக முறிப்பது பற்றி பேசப் போகிறானா? அவளால் 'எதையும்' துலாம்பரமாக அலசி ஆராய முடியவில்லை.

மனம் ஒரு இலக்குமின்றி - குரங்கின் நிலையாய் அங்கும், இங்கும் பாய்ந்தது.

ஜெபநேசன் மௌனமாக காரைச் செலுத்தவே, அவனுடன் எதை, எப்படிப் பேசுவது என்று தெரியாமல் தவித்தாள். அவன் பேசும் வரை மௌனத்தைச் சாதிப்பது என்ற முடிவுக்கும் வந்தாள். ஆனால், அடிக்கடி ஓரக் கண்ணால் அவனின் முகத்தை மொய்த்தாள்.

ஐந்து வருடங்களின் பின் அவனை அவள் காண்கிறாள். எதிர்பாராத சந்திப்பு. அவனில் தெரிந்த மாற்றத்தை கண்ணுற்ற அவள் வியந்தாள். அமெரிக்காவுக்கு போக முன் மெலிந்த தோற்றத் துடன் திகழ்ந்தவன், பருத்துக் காணப்பட்டான். முகத்தை மறைக்குமாற் போல தாடியும், மீசையும் வளர்த்திருந்தான்.

அமைதியை ஜெபநேசன் குலைத்தான். "ரேகா, எங்கை போறாய்?"

"வீட்டுக்கு."

"இந்த நேரத்தில?"

"இப்பத் தான் வேலை முடிஞ்சது."

"வேலை? எங்க வேலை செய்யறாய்?" என்று ஜெபநேசன் கேட்கவே, முறிந்து போன உறவை புதுப்பிக்கத் தான் அவன் காரை நிறுத்தினான் என்று மனம் களிப்படைந்தாள் ரேகா.

"ஓரியண்டல் ஹொட்டேல்ல?"

"ஓரியண்டல் ஹொட்டேல்ல? ஏன் இந்த மாதிரியான கீழ்த்தர 'ஹொட்டேல்ல' வேலை செய்யறாய்?"

"காசு உழைக்கத்தான்."

"நீ 'வாஸிட்டியில்' படிக்கிறாய் எண்டு கேள்விப்பட்டன்."

"ஓமோம்."

"இப்ப எங்க இருக்கிறாய்?"

"தெஹிவளையில், ஒரு அறையில்....."

"சுகமாக இருக்கிறியா?"

"நீங்க சுகமாக இருக்கிறீங்களா?"

"ஏதோ இருக்கிறன்."

"நானும் ஏதோ இருக்கிறன்."

"பிள்ளைக்கு என்ன பெயர் வைச்சிருக்கிறாய்?"

"பற்றீஷியா."

"ஓ! பொம்பளைப்பிள்ளை. ஆரைப் போல?"

"உங்களை அப்படியே உரிச்சு வைச்சிருக்கிறாள் எண்டு எல்லாரும் சொல்லுகினம்."

"ஏன் படிக்கிறாய்?"

"படிச்சு, பட்டம் எடுத்து, ஒரு கௌரவமான வேலை எடுக்க. பற்றீஷியாவை வளர்க்க..."

"ஓ!"

"உங்களுக்கு பற்றி விஷயவை பார்க்க விருப்பம் இல்லையா?"

"நீ தெளிவளையில எந்த 'ரோட்டில்' இருக்கிறாய்?"

தனது கேள்விக்கு விடையளிக்காமல், ஜெபநேசன் வேறு விடயம் பற்றி கேட்டபோது, அவளுள் வளர்ந்திருந்த நம்பிக்கை தளர்ந்தது. தன்னுடனான உறவை துண்டிக்கிறதுக்காகத் தான் காரை நிற்பாட்டி இருக்கிறான் என்று அவளுக்குப் புரிந்தது. இருப்பினும், மனதைத் தளரவிடால் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

"ஜெபா, பற்றி விஷயவுக்கு இப்ப ஐஞ்சு வயசு. உங்கட படத்தைப் பார்த்திட்டு 'அப்பா எங்க' எண்டு கேட்கிறாள். அவள் உங்களைப் பார்க்க விரும்புவாள்."

"பந்தம், பாசம் எண்டு எல்லா உணர்ச்சிகளுக்குமே நான் அப்பாற்பட்டவன். இப்ப நீ எங்க இருக்கிறாய் எண்டு சொல்லு. 'டிரொப்' பண்ணன்" என்று ஜெபநேசன் குரலை உயர்த்திப் பேசவே, ரேகாவுக்கு எல்லாமே புரிந்து விட்டது.

"சேனாநாயக்க பிளேஸில்" என்று உறைப்பாகச் சொன்னவள், அவனைச் சுட்டெரிப்பது போல பார்த்தாள். "ஜெபா, நீங்க இன்னும் மாற இல்ல. இப்பவும் அந்த முரட்டு சபாவம் இருக்குது."

"நான் ஏன் மாற வேணும்? நான் என்டெண்டைக்கும் ஜெபநேசனாகத் தான் இருக்க விரும்புறன்."

தெளிவளை வந்தது. ரேகாவின் வீட்டின் முன் காரை நிறுத்தினான் ஜெபநேசன். ரேகா காரில் இருந்து இறங்கினாள்.

"ஜெபா, ஒருக்கால் என்ற அறைக்கு வந்துவிட்டு போங்களேன்" என்று ரேகா வேண்டுகோள் விடுத்தாள். அவன் தன்னை மடக்கும் விதத்தில் பேசிய போதும், தனது ஆசைகளை நசுக்கும் விதத்தில் செயல்பட்ட போதும் ரேகா சற்றுப் பணிந்து நடந்தாள்.

ஜெபநேசன் தலையினால் மறுப்புத் தெரிவித்தான். "நான் இல்லாமல், நீ தனித்து வாழுவியா எண்டு அறியுறதுக்குத் தான் உனக்கு 'லிப்ட்' தந்தன். என்ற துணையில்லாமல் உன்னால வாழ ஏலும் எண்டதை அறிஞ்சிட்டன். எண்டபடியால நான் உன்னை மறந்தாலும், நீ வாழ்வாய். 'தட்ஸ் குட்'. நான் வாறன். 'குட்லக்'" என்றவன், காரை அங்கிருந்து நகர்த்தினான்.

சிறிது நேரம் ஆத்திரத்துடன் கார் போன திக்கைப் பார்த்தபடி ரேகா நின்றாள். பின் ஜெபநேசனை மனதினுள் திட்டியபடி வீட்டினுள் பிரவேசித்தாள்.

27

தலைகால் புரியாத சந்தோஷத்தில் மிதந்தாள் ஷீலா. கடிதத்தை வாசித்ததில் இருந்து அவள் இவ்வுலகில் இல்லை.

வசந்தா தான் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். "அக்கா, ஏற்கனவே நான் எழுதிய கடிதம் கிடைத்திருக்கும் என நினைக்கிறேன். நாங்கள் இங்கு வந்து ஒரு மாதமாகிறது. நல்ல வேளையாக அவருக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. அவர் அலுவலகம் போன பின் என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. ஒரே 'போர்'. இப்படியே இன்னும் ஒரு மாதம் இருந்தால் பைத்தியமாகி விடுவேனோ என்று பயப்படுறேன். என்றபடியால் உன்னால் இங்கு வரமுடியுமானால் நாங்கள் 'டிக்கெட்' அனுப்பத்தயார். எங்களுடன் ஆறுமாதம் இருந்தால் போதும். உன்னை அனுப்ப அத்தான் சம்மதிப்பார் என நினைக்கிறேன்...."

வசந்தாவின் கடிதத்தை வாசித்து முடித்தவுடன், சில நிமிடங்கள் வரை சந்தோஷத்தில் மிதந்தாள் ஷீலா. நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்துள்ளது. இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி கனடாவுக்கு போய்விட்டு வரவேண்டும். என்ற ஆசையினால் உந்தப்பட்டாள்.

ஷீலாவின் இரு நெருங்கிய நண்பிகளும் கனடாவிலேயே நிரந்தரமாக தங்கியிருந்தனர். அவர்களும் ஷீலாவுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் கனடாவுக்கு விடுமுறைக்காக வரும்படி அழைப்பு விடுத்திருந்தனர். அவளது பெரியம்மா தனது பிள்ளை, குட்டிகளுடன் கனடாவிலேயே நிரந்தரமாக தங்கி இருக்கிறாள். அந்தப் பெரியம்மாவும் கனடாவுக்கு வருமாறு பல தடவைகள் அழைப்பு விடுத்திருந்தாள். ஆகையினால் இதை ஒரு சந்தர்ப்பமாக வைத்து கனடாவுக்கு போனால் என்ன என்ற ஆசை ஷீலாவை இறுக அணைத்தது.

'கலியாணம் கட்டின நாள் தொடக்கம், நானும் அவரும் இலங்கையை விட்டு எங்க போயிருக்கிறம்? இலங்கையில் கூட யாழ்ப்பாணத்திற்கும், கண்டிக்கும் மட்டும் தானே போயிருக்கிறேன்? மட்டக்களப்பு, திருகோணமலையினர் நிறம் கூடத் தெரியாது. நான் கனடாவுக்கு போறதுக்கு அவர் விடுவாரா? அப்படியே விட்டாலும் அவருக்கு ஆர் துணை? அவருக்கு ஆர் சமைச்சக் குடுப்பினம்? என்னைப் பிரிஞ்சு அவரால் இருக்க ஏலுமா?'

இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவள் மனதில் 'ஏதோவொன்று' நெருடியது. சுரேஷ் தூங்கும் போது, "நிரூபா" என்று அழைத்தானே. அந்த பெயருக்குரிய பெண் யார்? அவளுக்கும். சுரேஷுக்கும் இடையில் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்குதா? நிரூபாவை சுரேஷ் காதலிக்கிறானா? அல்லது.... அல்லது....

'நேரில் அவரிடம் உண்மையைக் கேட்கலாம். நான் நிரூபாவை 'லவ்' பண்ணன் எண்டு அவர் சொன்னால்....? பேந்து என்ற கதி என்ன? அவரைப் பிரிஞ்சு வாழறதா? அல்லது சேர்ந்து வாழறதா? சுரேஷை நானும், அவளும் பங்குபோடுறதா? பிரிஞ்சு வாழ்ந்தாலும், பங்கு போட்டு வாழ்ந்தாலும் ஊர் உலகம் தூற்றாதா....

தர்மசங்கடமான பிரச்சினைக்குள்ள சிக்கி விட்டேனே' என ஷீலா மனம் நொந்தாள். இதில் இருந்து எவ்வாறு மீள்வது என்று தடுமாறினாள். மனதை வருத்தியபடி உழன்றவள், திடீரென கண்கள் பிரகாசிக்க, மேசையில் கிடந்த பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்தாள். அதில் ஓர் அழகான குதிரையின் படம் அச்சாகி யிருந்தது. படத்தின் தலைப்பாக 'நிருபா, உன் வேகத்தைக் காட்டு' என்று ஆங்கிலத்தில கிடந்தது, ஆர்வத்துடனும், அவசரத்துடனும் படத்தின் கீழே கிடந்த வாசகங்களை வாசித்தாள் ஷீலா.

"இந்த அழகான குதிரைக்குப் பெயர் நிருபா. நெருப்பு என வருணிக்கப்படும் இந்த குதிரை இன்று மாலை கட்டுக்குருந்தையில் நடைபெறும் பந்தயத்தில் பங்கு கொள்கிறது. இதுவரை இக் குதிரையே, எல்லா பந்தயத்திலும் வெற்றியீட்டியுள்ளது. நிருபா என்றால் எல்லோருக்குமே காதல்...."

முழு வாசகத்தையும் வாசித்து முடித்த போது, ஷீலாவின் கண்கள் கலங்கி விட்டன. சே! சுரேஷை வீணாக சந்தேகப்பட்டு விட்டேனே என்று அவள் மனம் வருந்தினாள்.

28

விடியற்காலை நான்கு மணியளவில்தான். ரேகாவை உறக்கம் ஆரத்தழுவியது. அதுவரை யோசனைகள் தான் மனதினுள் தோன்றி, அவளை வாட்டி வதைத்தன. ஜெபநேசனின் செய்கையை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்க்க.....

காரை நிறுத்தி ஏறச் சொன்னவன், பழையதை மறந்து புதுவாழ்வை மேற்கொள்வது பற்றிப் பேசப்போகிறான் என்றுதான் அவள் எண்ணி இருந்தாள். ஆனால், தனது துணையின்றி அவளால் வாழமுடியுமா என்று அறியவே காரை நிறுத்தியதாக அவள் கூறியதை நினைக்க, நினைக்க அவளுக்கு ஆத்திர உணர்வு பெருகியது.

சே! இப்படியான ஒருவனுடன் அநியாயமாக வாழ்க்கையை இணைத்து விட்டேனே என ரேகா பொருமினாள். ஈவிரக்கம் என்ற சொல்லின் அர்த்தம் புரியாதவனுடன், விட்டுக் கொடுத்து வாழ வேண்டும் என்று அறியாதவனுடன் வாழ முடியுமா என பல தடவைகள் தன்னையே கேட்டாள்.

ஜெபநேசனைக் காதலித்த போதும், கலியாணம் முடித்த போதும் அவன் ஒரு புதிராகத்தான் ரேகாவுக்கு விளங்கினான். அவனுடன் வாழ்க்கையைப் பங்குபோடுவதென்றால் விசாலமான மனதைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒரு சிறு தவறு கூட பூதாகரமாகத் தோன்றி, அதையே சாட்டாக வைத்து மனதை துன்புறுத்தினான். அவனுடன் அவள் அவதானமாகத் தான் பழகினாள். அப்படி இருந்தும் அவள் எதிர்பார்க்கும் முன்னரே, அவர்களுக்குள் ஒரு பிரிவு ஏற்பட்டு விட்டது. ஒன்று, இரண்டல்ல, ஐந்து வருடப் பிரிவு. இனி இணையக்கூடிய சாத்தியக்கூறு அறவே

இல்லாத ஒரு பிரிவாக அது விளங்குகிறது.

பல எண்ணங்களை உருவாக்கியும், அழித்தும் கட்டிலில் கிடந்தவள், அப்படியே உறங்கிவிட்டாள்.

மீண்டும் கண் விழித்த போது நேரத்தைப் பார்த்து பதறிவிட்டாள். பத்து மணியாகி இருந்தது. அந்நேரத்தில் அவள் விரிவுரை மண்டபத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டும். சட்டு, புட்டென்று காரியங்களை நிறைவேற்றி விட்டு, பதினொரு மணிக்கு விரிவுரை மண்டபத்திற்குள் பிரவேசித்தாள். இதை கிருஷ்ணராஜ் அவதானித்துவிட்டார். மாலையில் ரேகாவைக் கண்டபோது, அது பற்றி அக்கறையுடன் விசாரித்தார்.

அக்கணமே ரேகாவின் கண்கள் குளமாகின.

"ரேகா, ஏன் அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது?" காரணம் புரியாமல் கிருஷ்ணராஜ் விழித்தார்.

"நேத்தைக்கு இரவு ஜெபாவைக் கண்டன். கதைச்சன். வீடு வரைக்கும் அவர் 'லிப்ட்' தந்தார்."

"பிறகென்ன? பிரிந்தவர் கூடினால் பேச்சுக்கு இடமேது எண்டமாதிரி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி இருந்தீங்களா?" என கிருஷ்ணராஜ் நகைச்சுவை உணர்வுடன் கேட்டார்.

"இல்வ. எனக்கும், அவருக்கும் இடையில் இருந்த இடைவெளியை இன்னும் அகட்டி விட்டு போயிட்டார்" என்ற ரேகா நடந்தவற்றை அப்படியே ஒப்புவித்தாள்.

"ஓ! 'வட் ஏ பிற்றி சிட்டுவேஷன்?' என்ற கிருஷ்ணராஜ், அழுகையில் அமிழ்ந்திருந்த ரேகாவின் முகத்தை நிமிர்த்தினார். "ரேகா, 'டோன்ற் வொரி'. ஜெபநேசனை ஒருக்கால் சந்திக்க விட்டு வாறன். அதுக்கு பிறகு உன்ர வாழ்க்கையை மாத்துறன்."

ரேகா பதிலுக்கு ஒன்றும் கூறவில்லை.

29

'இன்'-'அவுட்'-'போர்ட்'டை பார்த்தார். 'அவுட்' என்ற சொல் மறைக்கப்பட்டிருந்தபடியால், ஜெபநேசன் 'இன்'.

கிருஷ்ணராஜின் இதயம் சற்று 'வீக்'. மூன்று மாடிகள், மொத்தம் எழுபத்தியிரண்டு படிகளை ஏறியதனால், அவருக்கு மூச்சு வாங்கியது. இதயத்தின் ஓட்டம் சற்று அதிகரித்திருந்தது. சிறிது நேரம் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தியவர், ஜெபநேசனின் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

ஜெபநேசனின் 'கியூபிக்கலை' கண்டு பிடிப்பதில் கிருஷ்ணராஜ் கஷ்டப்படவில்லை. அதை அடைந்தவர், கண்ணாடிக் கதவில் தட்டினார். ஜெபநேசன் தலையை உயர்த்தினான். கிருஷ்ணராஜ் நிற்பதைக் கண்டவன், எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தான். "வாங்க 'புரொபஸர்'. ஏதும் 'பொலிஸ்', கிலிஸ் எண்டு எங்கையாவது கூட்டிக் கொண்டு போகப் போறீங்களா?" என நகைச்சுவையுடன் கேட்டான்.

"இல்ல, இல்ல, அந்த 'ஆக்ஸிடெண்டை' நான் எப்பவோ மறந்திட்டன்" என்று கிருஷ்ணராஜ் சிரித்தார்.

"அப்படியெண்டால் 'யூ ஆர் வெல்கம்'. வாங்க..... இருங்க....."

இருவரும் நாற்காலிகளில் அமர்ந்தனர்.

"'புரொபஸர்' என்ன குடிக்க விரும்புறீங்க? 'ஈ', 'கொஃபி', 'சொப்ட் டிரிங்க்'?"

" 'வட் எபவுட் ஹொட் டிரிங்க்'?"

ஜெபநேசன் உரத்துச் சிரித்தான். " 'ஹொட் டிரிங்க்'? நொட் ஹியர். ஈவினிங் வீட்டை வாங்களேன். 'ஐ வில் கிவ் யு ஹொட் டிரிங்க் வித் எ நைஸ் கொம்பனி'."

"பார்ப்பம், முதல்ல இப்ப வந்த விசயத்தைக் கதைப்பம். இதுவும் ஒரு 'ஆக்ஸிடென்ட்' சம்பந்தப்பட்டது. இஞ்ச 'காரும்', 'காரும்' மோத இல்ல. ஒரு புருஷனும், பெண்சாதியும் மோதின் 'ஆக்ஸிடெண்ட்.'"

கிருஷ்ணராஜ் நாகூக்காக கூறியதன் அர்த்தம் ஜெபநேசனுக்குப் புரிந்தது. ஆனால், ஒன்றுமே புரியாதது போல் கிருஷ்ணராஜைப் பார்த்து பேந்தப் பேந்த முழித்தான்.

"ரேகா.... அவள் என்ற 'ஸ்டூடன்ட்', 'பிரிலியன்ட் ஸ்டூடன்ட்' அவள் சார்பாக கதைக்கிறதுக்காகத்தான் இஞ்ச வந்திருக்கிறன்."

"ஓ! அப்படியா விசயம்? அப்படி தெரிஞ்சிருந்தால் உங்களை வரவேற்று இருக்க மாட்டன்." ஒரு இழுவையுடன் கிருஷ்ணராஜை மலினப்படுத்தும் விதத்தில் கூறினான் ஜெபநேசன்.

"ரேகா உங்கட 'வைஃப்', உங்களுக்கு ஐஞ்ச வயசில ஒரு மகள் இருக்குது..." என்று ஆரம்பித்த கிருஷ்ணராஜ், பூதாகரமான நிலையில் ரேகாவுக்கும், ஜெபநேசனுக்கும் இடையில் விளங்கும் பிரச்சினையைவிட்டு ஜெபநேசனுடன் அளவளாவி, தர்க்கம் புரிந்தார்.

அறையின் வெளியே 'டைப்ரைட்டர்கள்' சத்தத்தை எழுப்ப, 'பியோன்' கண்ணுசாமி காதை நீட்டியிருந்தான். ஆனால், அறையினுள் இருந்து எவ்வித பேச்சு ஒலியும் வெளியே வரவில்லை. கைகளை ஆட்டியபடி முகத்தில் பல உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திய ஜெபநேசனும், கிருஷ்ணராஜும் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதை அறியவோ, கிரகிக்கவோ முடியாத நிலையில் ஒட்டுக் கேட்பதில் சமர்த்தனான கண்ணுசாமி சோர்ந்து போனான்.

கிருஷ்ணராஜ் அந்த அறையை விட்டு வெளியேறிய போது, அவர் முகம் சிவந்திருந்தது.

30

ஒரு வாரம் கழிந்த போதும், கனடாவுக்கு போறது பற்றி கரேஷ்டன் ஒரு வார்த்தை கூட பேச திராணியற்ற நிலையில், ஷீலா

விளங்கினாள். எங்கே சுரேஷ் கனடாவுக்கு போக வேண்டாம் என்று சொல்லி தான் மனதினுள் வளர்த்துள்ள ஆசையை நிராசையாக்கி விடுவானோ என்ற காரணமற்ற பயம், அவளுள் கிளை பரப்பி இருந்தது. ஆதலினால், தகுந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தபடி காத்திருந்தாள்.

மாலை சுரேஷ் மலர்ச்சியுடன் வந்தான். "ஷீலா" என்று கூறிக்கொண்டு வந்தவன், "ஒரு நல்ல செய்தி சொல்லப் போறன்" என்றான்.

"உங்களுக்கு 'புரோமோஷன்' கிடைச்சிருக்கிறதா?"

"இல்ல, நளினி 'லெட்டர்' எழுதி இருக்கிறாள்."

சுரேஷின் ஒரேயொரு தங்கை தான் நளினி. யாழ்ப்பாணத்தில் புருஷன் நிர்மலனுடன் இருக்கிறாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்தான் இருவரும் திருமணம் செய்திருந்தனர். குடும்பம் என்ற பதத்துக்குள் அவர்கள் இருவரும் மட்டுமே அடங்கி இருந்தனர்.

"என்னவாம்?"

"நிர்மலனுக்கு கொழும்புக்கு 'ட்ரான்ஸ்வர்' கிடைச்சிருக்கிறது. கொஞ்ச நாளைக்கு இஞ்ச வந்து நிற்கலாமோ எண்டு கேட்டு எழுதி இருக்கிறாள். நீர் என்ன சொல்லுறீர்?"

"ரண்டு பேரும் தானே? வரட்டும்." இப்படிச் சொன்ன ஷீலா, தன் மனதில் தேங்கிக் கிடந்த கனடா பயணத்தைப் பற்றி மெல்ல, மெல்ல பிரஸ்தாபித்தாள்.

"சுரேஷ், போயிட்டு வரட்டுமா? நளினி வாறதால உங்களுக்கு சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையும் இருக்காது. நான் இல்ல எண்ட ஒரு குறையைத் தவிர, வேறே ஒரு குறையும் இருக்காது" என ஷீலா குழைந்தாள்.

"அதுக்கென்ன, போயிட்டு வாரும். உமக்கும் ஒரு 'சேஞ்சாக' இருக்கும்" என்று ஷீலாவை கபடத்துடன் நோக்கியபடி சொன்னான் சுரேஷ்.

உண்மையில் நளினி, தன் புருஷன் நிர்மலனுடன் கொழும்புக்கு வரப்போவதில்லை. ஷீலாவுக்கு வசந்தா எழுதிய கடிதத்தை சுரேஷ் கண்டு, அவளை கனடாவுக்கு அனுப்பிவிட்டு, நிரூபாவை வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்து, அவளுடன் வாழ்வதுதான் அவன் திட்டமாக இருந்தது. அதை ஷீலா கிஞ்சித்தேனும் சந்தேகிக்கவில்லை.

"சுரேஷ், நீங்க முழுமனதோட தானே 'பெர்மிஷன்' தாரீங்க?"

"யெஸ், யெஸ்' போயிட்டு வாரும். ஆனால், எல்லாத்துக்கும் 'விசா' கிடைக்க வேணுமே! கனடா 'விசா' எடுக்கிறது அவ்வளவு 'ஈஸி' எண்டு நினையாதையும்."

"டரை' பண்ணுவம். கிடைச்சால் போவம்."

"முடிவுக்கு வந்திட்டீரா?"

இப்படி சுரேஷ் கேட்க, ஷீலா அவனை நெருங்கி வந்து, அவன்

கைகளை ஆதரவாகப் பற்றினாள்.

"நிரந்தரமாக இல்லத்தானே சுரேஷ்? ஒரு தற்காலிக பிரிவு தானே? புருஷனும், பெஞ்சாதியும் இப்படி பிரிஞ்சிட்டு, பேந்து ஒண்டு சேர்ந்தால், பிள்ளைப் பாக்கியம் கிட்டுமாம்."

"பிள்ளைப் பாக்கியம் கிட்டுமா?" என கேலியாகச் சிரித்தான் சுரேஷ்.

"ஓமோம்" என ஷீலா தலையாட்டினாள்.

"ஆர் சொன்னது?"

"சொல்லக் கேட்டு இருக்கிறன். அனுபவத்தில கண்டும் இருக்கிறன். எங்கட சுசீலா அக்காவுக்கும், மங்களம் மாமிக்கும் கன காலத்திற்குப் பிறகு இப்படியான சூழ்நிலையில தானே பிள்ளை பிறந்தது? எங்களுக்கும் இப்படி பிறந்தாலும் பிறக்கும்."

"'ஸோ', ஒரு தற்காலிக பிரிவு வேணும் எண்டு சொல்லுறீரா?"

"'யெஸ்', அதுவும் உங்கட விருப்பத்தோட தான். நீங்க வேண்டாம் எண்டால் போகமாட்டன். 'இட்ஸ் யுவர் விஷ்'."

"உம்மட சந்தோஷத்தில நான் குறுக்கிடமாட்டன். நீர் போயிட்டு வாரும்."

"ஓ! சுரேஷ், 'தாங்கியூ'" என்றபடி சுரேஷை அணைத்தாள் ஷீலா.

கபடமான புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தபடி ஷீலாவின் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தான் சுரேஷ்.

31

புல்கலைக்கழக வளவில் கிளை பரப்பி இருந்த ஆலமரத் தின் கீழ் கிடந்த சீமெந்து வாங்கிலில் கிருஷ்ணராஜ் அமர்ந்திருந்தார். அவர் முன்பாக ரேகா நின்றாள்.

"ரேகா, நான் உண்மையைத் தான் சொல்றன். ஜெபா பிடிவாதமாக இருக்கிறான். எக் காரணம் கொண்டும் உன்னை மன்னிக்கத் தயாராக இல்ல" என்கிறார் கிருஷ்ணராஜ்.

"ஏனாம்?"

"நீ தன்னோட அமெரிக்காவுக்கு வராதது அவன்ர மனதில ஒரு பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டுதாம். அவனால அதை மறக்க ஏலாதிருக்குதாம். உன்னை கலியாணம் முடிச்ச பிறகு உனக்கும், அவனுக்கும் இடையில நடந்த கசப்பான சம்பவங்களை சொன்னான். விட்டுக் குடுத்து வாழ உனக்குத் தெரியாது எண்டு அவன் குற்றஞ்சாட்டினான். எத்தனையோ விஷயங்களில உனக்கு விட்டுக்குடுத்து நடந்தானாம். ஆனால், நீ அதை விளங்கிக் கொள்ளாமல் நடந்திருக்கிறாயாம். கடைசியாக அமெரிக்காவுக்கு வர ஏலாது எண்டு அடம்பிடிக்கவே, உன்னோட வாழ்றது அர்த்தமற்றது எண்டு முடிவு எடுத்தானாம்."

"'சேர்', நான் இதை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டன். அவர்

எனக்கு விட்டுக்குடுத்து வாழ்ந்த மாதிரி, நானும் அவருக்கு விட்டுக்குடுத்து வாழ்ந்தன்."

"என்ன மாதிரி?"

"அவர் மூக்கு முட்ட குடிச்சிட்டு வந்து என்னோட என்ன மாதிரி நடந்திருக்கிறார் எண்டு தெரியுமா? மிருகத்தை விட கேவலமாக நடந்திருக்கிறார். கலியாணம் முடிச்ச புதிசில நல்லா குடிச்சிட்டு வந்து என்னை கண்டபடி ஏசி அடிச்சார். அதுமட்டுமா? சொல்றன்" என்றவள் நிறுத்தினாள். எச்சிலை விழுங்கியபடி தொடர்ந்து பேசினாள்.

"சேர்', நான் அவரோட எவ்வளவு அந்நியோன்னியமாக வாழ்ந்தன் எண்டு என்ற மனச்சாட்சிக்குத்தான் தெரியும். சரி, ஜெபா சொல்லுற மாதிரி நான் குற்றம் செய்திருக்கலாம். அதுக்குத்தானே அவர் எனக்குத் தண்டனை தந்திட்டார். ஒரு வருஷ, ரண்டு வருஷ தண்டனை இல்ல. மொத்தம் ஐஞ்சு வருஷ தண்டனை. இந்த சின்னக் குற்றத்திற்காக ஒரு பெரிய தண்டனை. இனியும் பிரிஞ்சிருந்து எனக்குத் தண்டனை தாறது தான் அவர்ற்ற நோக்கமா?"

"அப்படித்தான் இருக்க வேணும். மீண்டும் சேருறது பற்றி அவன் கதைக்க விரும்புறான் இல்ல. 'டைவோஸை' பற்றித் தான் கதைக்கிறான். நான் எவ்வளவோ வாதாடியும் அதால ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல. கடைசியில தன்ர குடும்ப விஷயத்தில தலையிட வேண்டாம் எண்டு சொல்லிப் போட்டான்."

"அப்படியெண்டால் நான் தான் அவரைச் சந்தித்து ஒரு முடிவைக் கேட்க வேணும்."

"அதால ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல எண்டுதான் நினைக்கிறன். எதற்கும் 'டீரை' பண்ணிப்பார். அவன் உன்னை ஏசினாலும், அடிச்சாலும் உன்ர புருஷன் தானே?"

"பெண்ணாகப் பிறந்த பாவத்திற்காக, அதுவும் பற்றிஷியாவுக்காகப் போறன். இதுதான் என்ற கடைசி முயற்சி" என்ற ரேகா, மேலும் ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவள் போவதையே பார்த்தபடி இருந்தார் கிருஷ்ணராஜ்.

அவர் நெஞ்சினுள் ரேகா மீது வளர்ந்திருந்த பரிதாபமும், பச்சாதாபமும் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக விலகின. விபரீத எண்ணமொன்று அதற்குள் நுழைந்தது.

32

'கூல கல்' வென நகைத்தாள் ஷீலா. ஜெபநேசன் 'ஜோக்' ஒன்றை வெளியிட்டு வாயை மூடியது தான் தாமதம், ஷீலா அடக்க முடியாமல் சிரித்து விட்டாள்.

"ஜெபா. நீங்க இன்னும் மாற இல்ல. இப்பவும் 'வாஸிட்டி ஸ்ரூடனர்' எண்ட யோசனை தான் உங்களுக்கு" என்று

சிரிப்பினிடையே சொன்னாள் ஷீலா.

"நான் ஏன் மாறவேணும்?" ஜெபநேசன் கேட்டுவிட்டு ஷீலாவை சுவாரஷ்யத்துடன் நோக்கினாள்.

"நான் ஏன் மாறவேணும்?" ஜெபநேசன் கூறியதைத் திருப்பிக் கேட்டாள் ஷீலா. "ஜெபா, நானும் உங்களைப் போலத் தான். கவியாணம் கட்டினாப் போல ஒரு 'சேஞ்சும்' இல்ல. இப்பவும் எல்லாத்தையும் வெளிப்படையாகக் கதைக்கிறேன். ஒளிச்சு மறைச்சு மற்ற ஆட்களுக்கு விளங்காத மாதிரி எல்லாம் கதைக்கிறதில்ல. இப்ப நான் ஒரு விசயத்தை ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் சொல்லப் போறேன்."

"ரேகா விசயமா?"

"ரேகாவை மறக்க ஏலாமல் இருக்குதா?"

"நான் அவளை எப்பவோ மறந்து விட்டேன். அவளால என்னை மறக்க முடிய இல்லையாம். தூது அனுப்பி இருந்தாள்."

"ஆரை?"

"ஒரு 'புரொபஸரை'."

"அவருக்கு என்ன சொல்லி அனுப்பினீங்க?"

"என்ர இதயக் கதவு பூட்டப்பட்டு விட்டது எண்டு சொன்னேன். இனியும் ரேகாவை மன்னிச்சு, ஏற்கிற நிலையில் நான் இல்ல எண்டு சொல்லி அனுப்பினேன்."

"ஜெபா, உங்கள் உள்ளம் கல்லு மாதிரி. ஏன் அதை மாத்தி, ரேகாவுக்கு வாழ்வு குடுக்கக் கூடாது?"

"'பிளீஸ்', அதைப் பற்றி கதைச்சு, என்ர நேரத்தை வீணாக்காதீங்க. உங்கட விஷயத்தைச் சொல்லுங்க. அதைக் கேக்கிறேன்."

"நான் அடுத்த சனிக்கிழமை கனடாவுக்கு போறேன்."

"கனடாவுக்கு ? ஓ!" என்று அதிர்ச்சியில் கத்திய ஜெபநேசன், சில வினாடிகள் வரை நம்பமுடியாதவன் போல ஷீலாவை நோக்கினாள்.

"கனடாவுக்குத் தான். ஒரு ஆறு மாத 'ஹொலிடேக்கு' போறேன். 'சிஸ்டர்' வரச் சொல்லி இருக்கிறா."

"எப்படி 'விசா' தந்தவங்க?"

"அது ஒரு பெரிய 'லக்'. நானே எதிர்பார்க்க இல்ல. ஒரு பொய்யும் சொல்லாமலேயே 'விசா' தந்திட்டாங்க."

"அவங்க உங்கட வடிவில மயங்கி விட்டாங்கள் போல..."

ஷீலா பலமாகச் சிரித்தாள். "நான் வடிவா?"

"ஊம். என்னைப் பொறுத்தளவில நீங்க வடிவதான்" என்ற ஜெபநேசன், பேசுவதை நிறுத்தினான். ஒரு யோசனையுடன் ஷீலாவை நோக்கினான்.

அதன் பின் ஷீலாவைக் கண்ட பின், அவன் மனதினுள் தோன்றிய எண்ணத்தை வார்த்தைகளாக வெளியிட்டான். "நான் இப்ப இடைக்கிடை உங்களோட 'வாஸிட்டியில்' படிக்கக்கிள்ளை

கொண்டிருந்த 'சைலன்ஸ் லவ்'வைப் பற்றி நினைச்சு துக்கப் படுறனான். உங்களை உண்மையாகவே 'லவ்' பண்ணி இருக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறனான். அப்படி செய்திருந்தால், இண்டைக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்திருப்பன் தெரியுமா? ஷீ, என்ர அடி மனதில இருக்கிறதைத் தான் இப்ப உங்களிற்ற சொல்லுறன்" என்றவனின் கண்கள் கலங்கின.

இதை ஷீலா அவதானிக்கத் தவறினாள். அவள் பார்வை வேறொரு திக்கில் படிந்திருந்தது.

"ஜெபா, ஒவ்வொருத்தனுக்கும் இவ்வளவுதான் எண்டு தலையில எழுதி இருக்குது. அது தான் தலை விதி. அதை ஆராலும் மாத்த ஏலாது."

"நான் தலைவிதியை மாத்த விரும்புறன். அந்த முயற்சியில தான் இப்ப இறங்கியிருக்கிறன்."

தனது பார்வையை அவன் முகத்தில் குவியப்படுத்தினாள் ஷீலா. "ஆர்ற்ற தலைவிதியை?"

"என்ர தலைவிதியைத்தான். கூடிய கெதியில நானும் ஒரு சந்தோஷமான வாழ்க்கையை வாழ்த்தான் போறன்."

"அதுக்கு என்ர வாழ்த்துக்கள்."

ஜெபநேசன் விடைபெறுவதற்கு எழுந்தான். ஷீலாவை தயக்கத்துடன் நோக்கினான். "ஷீ, ஒரு உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?"

"என்ன?"

"நீங்க இல்லாமல் நான் ஆறு மாசத்திற்கு எப்படி இருக்கப் போறனோ எண்டு எனக்கு விளங்க இல்ல."

"நான் இல்லாமல்...?"

"'ஓ யெஸ்'. நீங்க எனக்கு நல்ல ஒரு 'கொம்பானியன்' ஆகிவிட்டீங்க. உங்களை பிரிஞ்சு இருக்கிறது, 'எதையோ' இழந்துவிட்டது போல இருக்கும். நான் எப்படி ஆறு மாசத்தைக் கழிக்கப் போறனோ?" தழுதழுத்த குரலில் ஜெபநேசன் கூற, ஷீலா அவனை நெகிழ்வுடன் நோக்கினாள்.

ஆனால், ஜெபநேசனின் உள்ளத்தில் படிந்திருந்த எண்ணத்தை அறிந்திருந்தால், ஷீலா அவனை வாழ்த்தி இருக்க மாட்டாள். அவனுக்காகப் பரிதாபப்பட்டிருக்கமாட்டாள். அவனை ஏசி அனுப்பி இருப்பாள்.

33

தனது அறையில் 'டிரெஸிங் டேபிள்' லாச்சியைத் திறந்த ஜெபநேசன், 'போட்டோ அல்பம்' ஒன்றை எடுத்தான். அதை மிகவும் அக்கறையுடன் ஒவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டினான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த நாள்களில் எடுத்த பல படங்கள், அவன் கண்களால் மேய்ந்த நிலையில் கடந்து சென்றன. ஒரு பக்கத்தில் வந்தவுடன், அவன். பார்வை நிலைக்குத்தாக

நின்றது. அப்பக்கத்தில் ஷீலாவின் மார்பளவிலான புகைப்படம் ஒன்று இருந்தது. அதை மெய்மறந்து பார்த்தபடி சில நிமிடங்கள் இருந்தான். பின், அப்படத்தைக் கழற்றி எடுத்து, தனது 'பேர்ஸினுள்' செருகினான்.

ஷீலாவுடன் பல்கலைக்கழகத்தில் பழகிய நாள்களில் நடந்த சம்பவங்கள், அவன் மனத்திரைக்கு வந்தன. துணைக்கு தன்னை கூட்டிக்கொண்டு 'ஷொப்பிங்' போனது, மாணவன் ஒருவன் அவளை சதா நையாண்டி செய்ததைப் பொறுக்க முடியாமல் அவனிடம் ஷீலா முறையிட, அதுபற்றி விசாரிக்க அம்மாணவனைச் சந்தித்து அவனை மிரட்டியது, சின்னதொரு வீதி விபத்தில் சிக்கி ஷீலா மூன்று நாள்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த போது அவளுக்கு மூன்று நாள்களும் சாப்பாடு கொண்டு போய் பரிமாறினது என்று பல சம்பவங்களை மனதினுள் உருவகித்தும், அழித்தும் அதில் ஓர் இன்பத்தை அவன் கண்டான்.

"ஜெபா, வாழ்க்கை எண்டால் நல்ல ஒரு புருஷன், ரண்டு, மூண்டு பிள்ளைகள் எண்டு இருக்கவேணும். இல்லாவிட்டால் அதில ஒரு சந்தோஷம் இல்ல" என்று ஷீலா அடிக்கடி சொல்லுவாள். ஆனால், இப்பொழுது அவளுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. இந்த நிலையில் அவள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாளா? அதைப் பற்றி அவனிடம் கேட்டிருந்தான்.

"இல்லை ஜெபா, பிள்ளை இல்லையே எண்டு எனக்கு ஒரே துக்கம். ஒரு பிள்ளைக்காக ஏங்கிறன்" என்று ஷீலா சொல்லி இருந்தாள்.

இந் நிலையில் சுரேஷுக்கும், அவளுக்கும் இடையில் அந்நியோன்னியம் நிலவுகின்றதா? அதையும் ஜெபநேசன் நாகுக்காகக் கேட்டான். அவள் அதற்கு நேரடியாக பதில் அளிக்கவில்லை. மறைமுகமாக, "அவருக்கு என்னில அலுத்து விட்டது போல இருக்குது எண்டு நான் நினைக்கிறன். அடிக்கடி என்னை தவிக்க விட்டுட்டு 'எங்கெங்கோ' எல்லாம் போயிற்று வாறார். கேட்டால் ஒவ்வொரு சாக்குபோக்கு சொல்றார். என்னைப் பற்றி கவலைப்படுகிற நிலையில் அவர் இல்லை எண்டுதான் நினைக்கிறன்" என்றாள்.

பறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் பேச்சுவாக்கில், "அவர் என்னைவிட்டு விடுவாரோ எண்டு பயப்படுறன். எந்த நேரமும் 'எதையோ' பறிகொடுத்தவர் மாதிரி இருக்கிறார்" என்று சொன்னாள்.

இவை யாவற்றையும் சிந்தித்து பார்த்தபோது சுரேஷுக்கும், ஷீலாவுக்கும் இடையில் கணவன்-மனைவிக்கு இடையில் உள்ள அந்நியோன்னியம் நிலவவில்லை என்ற முடிவுக்கே ஜெபநேசன் வந்தான். ஷீலா அவனிடம் இருந்து பெறவேண்டிய பலவற்றை இழந்த நிலையில் தான் வாழ்கிறாள் என்று அவன் திடமாக நம்பினான். அவனுடன் வாழ்வதில்

அர்த்தமில்லை என்ற நிலையில் தான் அவள் வாழ்கிறாள் என்று ஜெபநேசன் உணர்ந்தான். இருவருமே வெறுமையான ஒரு வாழ்க்கையைத் தான் மேற்கொள்கிறார்கள் என அவன் திடமாக எண்ணினான்.

அந்த நினைவே அவனை அவள்பாற் தள்ளியது. அவனை மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வைக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை அவன் மனதைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. நாடகக் கடக்க, அதுவே ஒரு வெறியாக மாறியது.

'ஷீ, நான் உங்களை விரும்புறன். சொல்லப்போனால் காதலிக்கிறன். என்ற காதலை ஏற்றுக்கொள்வீங்களா' என அவன் மனம் பித்தான நிலையில் புலம்பியது.

திருமணமான ஒருத்தியை, கணவனின் நிழலின் கீழ் வாழ்பவளை, அவள் தன்னை விரும்புகிறாளா, இல்லையா என்பதை அறியாமல், நேசிப்பது தவறு என்று அவன் மனதின் ஏதோ ஒரு மூலையில் இருந்து கருத்து வெளியிட்டது. ஆனால், அதை அசங்கிய எண்ணங்களால் நசுக்கியபடி, அவன் தன்னுள் அவன் மீதான காதலை வளர்க்க முயன்று கொண்டிருந்தான்.

இவ்வாறான எண்ணத்தில் அவன் மூழ்கியிருக்க, அவனைத் தேடி ரேகா வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுள் பல எண்ணங்கள் புகுந்திருந்தன. 'ஜெபநேசன் என்னை ஏற்றுக் கொள்வாரா? இல்லாவிட்டால் 'ஓடடி நாயே' என்று விரட்டுவாரா? ஏற்றுக் கொள்ளாட்டால் என்ன செய்யுறது? 'டைவோஸ்' செய்யப்போறன் என்று கத்தினால், அதற்கு சம்மதம் அளிப்பதா, இல்லையா என்று பலவாறான எண்ணங்களை மனதினுள் அலைபாய வைத்த நிலையில், அவன் வந்தாள்.

ஜெபநேசனின் வீட்டை அடைந்தவள், கதவைத் தட்டினாள். சில நிமிட தாமதத்தின் பின் கதவைத் திறந்தான் ஜெபநேசன்.

ரேகாவைக் கண்டு அவன் முகம் வெளிறிவிட்டது. அவளை அவன் துளியளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சிறிது நேரம் பிரமை பிடித்த நிலையில் நின்றவன், பின், "வா" என்று அழைப்பு விடுத்தான்.

அவள் படியேறி உள்ளே வந்து நின்றாள். ஜெபநேசன் நாற்காலி ஒன்றில் அமர, அவன் முன்பாக அவள் அமர்ந்தாள்.

"ஏன் வந்தனி?" ஜெபநேசன் சற்று அதட்டும் வகையில் கேட்டான்.

"நாங்க ரண்டு பேரும் சேர்ந்து வாழ்றதைப் பற்றி கதைக்க."

"அதைப் பற்றி கதைக்க என்ன இருக்குது? அது எப்பவோ முடிஞ்ச கதை."

"பற்றிஷியாவுக்காக நாங்கள் ஒண்டாக வாழவேணும். நாங்கள் தாம்பத்திய உறவை வைக்காட்டாலும் பரவாயில்லை. வெளியுலகத்திற்காக, பற்றிஷியாவுக்காக புருஷன், பெஞ்சாதி மாதிரி வாழுவம்."

ஜெபநேசன் கேலியாகச் சிரித்தான். "போலி வாழ்க்கை வாழச் சொல்லுறியா? என்னால அது முடியாது."

"ஜெபா, ஏன் பிடிவாதம் பிடிக்கிறீங்க? உங்கட பிடிவாதத்தை கொஞ்சம் தளர்த்துங்க. நான் செய்த தவறுக்காக ஐஞ்சு வருஷமாக பிரிஞ்சு வாழ்ந்திட்டீங்க. இனியும் பிரிஞ்சு வாழ்ந்து என்னத்தை சாதிக்கப் போறீங்க? 'பிளீஸ்', என்ற முகத்தைப் பார்த்து ஒரு நல்ல முடிவைச் சொல்லுங்க."

"ரேகா, நாங்க இனியும் ஒண்டு சேர்ந்து வாழலாம் எண்டு நீ நினைக்கிறியா?"

"ஜெபா, மனம் இருந்தால் மார்க்கம் இருக்குது எண்டு சொல்லுவாங்க."

"மனம் இருந்தால் தானே? நாங்கள் ஐஞ்சு வருஷத்திற்கு மேல பிரிஞ்சு இருந்திட்டம். இனி ஒண்டு சேர்றதில என்னத்தைக் காணப்போறம்? இனித்தானா எங்கட வாழ்க்கையில் இனிமையை, கவையை காணப் போறம்?"

"ஜெபா, பற்றீஷியாவுக்காக நாங்கள் சில தியாகங்களைச் செய்ய வேணும். அவளினர் சந்தோஷத்திற்காக நாங்க ஒண்டு சேரத்தான் வேணும். தகப்பன் இருந்தும், தகப்பன் இல்லாத நிலையில் அவள் வாழ வேணும் எண்டு நினைக்கிறீங்களா? மற்ற ஆட்களினர் இகழ்ச்சி வார்த்தைக்கு அவள் ஆட்பட வேணுமா?"

"ரேகா, இதை எல்லாம் நீ முந்தி யோசிச்சிருக்க வேணும். இப்ப 'ரூ லேட்'."

"நான் ஒரு முறைவிட்ட பிழைக்குத்தானே தண்டனை தந்து விட்டீங்க? இனியும் தண்டனை தாறது தான் உங்கட நோக்கமா?"

"உன்னோட வாழ்ற நிலையில் நான் இல்லை. நான் எனக்கெண்டு ஒரு புதிய வாழ்க்கையை அமைக்கப் போறன். இனியும் என்ற வாழ்க்கையில் தலையிடாதே. வேணுமெண்டால் பற்றீஷியாவுக்காக மாசா மாசம் ரண்டாயிரம் ரூபாய் தாறன். அதை வைச்ச நீ அவளை நல்ல வடிவாக வள. நீயும் கண்ட கண்ட 'ஹோட்டேல்' வேலை செய்திட்டு, அர்த்த ராத்திரியில வீட்டையும் போகத் தேவையில்லை."

இப்படி ஜெபநேசன் சொன்னது தான் தாமதம், ரேகா அவனை கோபத்துடன் நோக்கினாள்.

"உங்கட பிச்சைக் காசு எனக்குத் தேவையில்லை. உங்கட பச்சோந்தித்தனமான பரிதாபமும் எனக்குத் தேவையில்லை. நான் வாறன்" என்று சொல்ல, "ரண்டு பேரும் 'கோர்ட்டில்' சந்திப்பம்" என்றான் ஜெபநேசன்.

ரேகா அவனை முறைத்துப் பார்த்தபடியே அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

இருள் மாலைப் பொழுதை விழுங்க ஆரம்பிக்கும் நேரம்.

குளிர்காற்றின் சகானுபவத்தை உணர முடியாத நிலையில் ஜெபநேசன் கல்கிசை கடற்கரையில் கல்லொன்றில் அமர்ந்திருந்தான்.

ரேகாவின் பரிதாபத்தை தக்க வைத்திருந்த முகம் தான் அடிக்கடி நெஞ்சில் அலைமோதியது. 'பற்றிஷியாவுக்காக நாங்கள் சில தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டும். அவளினர் சந்தோஷத்திற்கு காக நாங்கள் ஒண்டு சேரத் தான் வேண்டும்'. ரேகாவின் வார்த்தைகள் அவன் காதில் மீண்டும், மீண்டும் எதிரொலித்தன.

ரேகாவுடன் இணைந்தால் என்ன? ரேகா சொல்வது போல அவள் செய்த தவறுக்குத் தானே தண்டனை வழங்கப்பட்டு விட்டது? அதுவும் ஆகக்கூடுதலான தண்டனை.

பெண் பாவம் பொல்லாதது என்பார்கள். அந்தப் பாவத்தை ஏன் ஏற்க வேண்டும்?

அவளுடன் இணைவோமா?

பற்றிஷியாவுக்கு ஒரு தகப்பன் வேண்டும். ஊர் உலகத்தின் பழிச் சொல்லுக்கு அவள் ஆளாகக்கூடாது. ரேகாவும் தான் எத்தனை நாட்களுக்கு ஒரு துணையும் இன்றி வாழ்வது? அர்த்த ராத்திரியில் கூட வேலை முடிந்து தனியாகப் போவதை நிறுத்த வேண்டும்.

ஆனால், ஷீலாவின் ஞாபகம் வந்து, அவன் ஒரு தீர்மானம் எடுக்க முடியாத நிலையைத் தோற்றுவித்தது. ஷீலா மீது குருட்டுத்தனமான, தான் தோன்றித்தனமான காதல் உணர்வினைச் செலுத்தினான். திருமணமான அவள் தன் மீது காதல் கொள்வாளா என்ற எவ்வித சிந்தனையுமின்றி, அவளை அவன் காதலித்தான். தனது காதலை அவள் ஏற்றுக் கொள்வாளா என்று சற்றேனும் சிந்திக்காமல், அவளில் காதல் கொண்டிருந்தான்.

ஜெபநேசனின் சிந்தனை ஓட்டம் தடைப்பட்டது. அவன் முன்பாக சென்ற ஜோடி அவன் பார்வைக்குள் சிக்கி, அவன் எண்ணத்திற்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டது.

சுரேஷின் அணைப்பில் நிரூபா செல்வது தெரிந்தது.

ஜெபநேசனுக்கு நிரூபாவைத் தெரியாது. ஆனால், 'யாரோ' ஒருத்தியை அணைத்தபடி சுரேஷ் செல்கிறான் என்று உண்மையை அவன் அறிந்தான்.

ஷீலாவின் நினைவு அவன் மனதை முழுமையாக ஆக்கிரமித்தது.

"ஜெபா, எங்களுக்குள்ள அந்நியோன்னியம் அவ்வளவாக இல்லாட்டாலும், நான் அவரை விரும்புறன்" என்று ஷீலா ஒரு தடவை கூறியது, அவன் நினைவை எட்டிப் பார்க்கிறது.

"ஷீ, அவர் உங்களை விட்டுட்டு வேறே பொம்பளையோட போனால் என்ன செய்யலாம்? என்று ஜெபநேசன் வேறு ஒரு

தருணத்தில், அகத்மாத்தாகக் கேட்க, அவள் அர்த்தத்துடன் சிரித்தாள். "அப்படி அவர் செய்யமாட்டார். அப்படி அவர் செய்ய நினைச்சாலும், நான் அதை விட மாட்டன். அதையும் மீறி அவர் என்னை விட்டுட்டு போக நினைச்சால், அது பற்றி அந்த நேரத்தில் ஒரு முடிவை எடுப்பன். ஆனால், கோழை மாதிரி தற்கொலை செய்ய மாட்டன்" என்று சொன்னாள் ஷீலா.

"தற்செயலாக அவர் உங்களை விட்டுட்டு போற நேரத்தில், உங்களை ஆரோ ஒருவன் விரும்பினால், நீங்கள் அவனை கைப்பிடிக்க விரும்புவீங்களா?"

ஜெபநேசனின் கேள்வியைக் கேட்டு ஷீலா சில விநாடிகள் அவனை ஆழமாக நோக்கினாள்.

"உங்களுக்கு அப்படி ஒரு எண்ணம் இருக்குதா?" குறும்புகண்களில் நிறைந்திருக்க ஷீலா கேட்டாள்.

அவளிடம் இருந்து இப்படியொரு கேள்வி பிறக்க, ஜெபநேசன் திக்குமுக்காடினான். என்ன பதில் சொல்வது என்று திண்டாடினான். நல்லவேளையாக அந்நேரம் 'டெலிபோன்' மணிகினுகினுக்கவே, பதில் கூறுவதில் இருந்து தப்பித்தான். அதன் பின் ஷீலாவும் அதுபற்றிக் கேட்கவில்லை.

இப்போது அந்தக் கேள்வி ஜெபநேசனின் மனதில் உதிக்க 'ஷீ, நான் உங்களை மனதார விரும்புறன். சுரேஷ் உங்களை விட்டுப்போனால், உங்களைக் கலியாணம் கட்டத் தயாராக இருக்கிறன்' என்று பதில் வெளிப்படுகிறது.

அந்த எண்ணக் கருத்து அவள் மீது ஏற்படுகின்ற பரிதாபத்தினாலா, அல்லது தன்னுள் அவன் வளர்த்திருந்த அதீத அன்பினாலா, அல்லது அவள் மீது உண்மையாக அவன் கொண்டிருந்த காதலினாலா என்பது குறித்து அவனாலேயே பதில் கூற முடியாத நிலையில் தத்தளித்தான்.

தனது சிந்தனைக்கு ஏற்ற வகையில் காரியங்கள் நடக்கின்றன என்று எண்ணியபோது, ஜெபநேசனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் கிடைத்த உணர்வை சுமக்க அவனால் முடியவில்லை. அங்கிருந்து பைத்தியக்கார நிலையில் நடந்தான்.... நடந்தான்....

கடல் அலைகளின் இரைச்சலை விட, அவன் மனதினுள் இரைச்சல்.

இரவு அவனால் சரிவரத் தூங்க முடியவில்லை. நினைவை ஆக்கிரமித்திருந்த ஷீலா, அவன் கனவிலும் நிறைந்திருந்தாள்.

35

கூட்டுநாயக்க விமான நிலையம் பெருவாரியான சனக் கூட்டத்தினால் முக்கி முனகியது.

ஷீலாவை வழியனுப்ப சுரேஷ் மட்டும் விமான நிலையத்தில் நின்றிருந்தான்.

"ஷீ.... நான் எப்படியும் உங்களை பயணம் அனுப்பக் கட்டுநாயக்காவுக்கு வருவன்" என்று ஜெபநேசன் 'டெலிபோனில்' வாக்குறுதி அளித்த போதும், வரவில்லை.

நேரம் வந்த போது, ஷீலா விடை பெறத் தயாரானாள். "சுரேஷ், உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்க. நாளைக்கு நளினி வந்து விடுவா தானே" என்று கேட்டாள் ஷீலா.

"ஷீலா, ஒண்டுக்கும் பயப்படாதையும். நளினி வந்து விடுவாள்" என்று சுரேஷ் உறுதி கூறிய போதும், அவள் வரமாட்டாள் என்று அவன் நிச்சயமாக நம்பினான். ஷீலா போன மறுநாள் நிருபா அவள் இடத்தை நிரப்ப வந்து விடுவாள் என்ற உண்மை சுரேஷுக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது.

"ஜெபா, எப்படியும் வாறதாகச் சொன்னாரே, காண இல்லையே" என்று ஷீலா சொல்ல, சுரேஷ் அவளை ஏகாந்தமாக நோக்கினான். "ஜெபாவை ஏன் வரச் சொன்னீர்?"

"பயணம் அனுப்பத்தான்."

"ஏன் நான் போதாதா? இன்னொருத்தர் என்னத்துக்கு?"

சுரேஷ் கேட்ட விதம், ஷீலாவுக்கு ஆத்திரத்தை வர வழைத்தது. எனினும், தன் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தியபடி, "அவர் வந்தால் என்ன பிழை?" என்று கேட்டாள்.

"பிழை இல்லை. ஆனால் அவர் என்னத்துக்கு? ஒரு ஆளைப் பயணம் அனுப்ப ரண்டு பேர் என்னத்துக்கு?"

"பயணம் அனுப்ப 'ஏர் போர்ட்டுக்கு' வரட்டா என்று கேட்டார். நான் சரி என்று சொன்னன். நீங்க ஏன் அதை சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கிறீங்க?"

"நான் சந்தேகப்பட இல்ல. நீர் ஏன் சின்ன விசயத்தை பெரிசாக்கப் பார்க்கிறீர்?"

"சின்ன விசயம் இல்ல. உங்கட மனதில கெட்ட எண்ணம் இருக்குது. அதுதான் இப்படி கதைக்கிறீங்க."

"என்ற மனம் சுத்தமாகத் தான் இருக்குது. நீர் தான் தேவை இல்லாமல் கதைக்கிறீர்."

"உங்களோட கதைக்கிறதில புண்ணியம் இல்ல. நான் போயிற்று வாறன். உங்கட மனதில இப்படி ஒரு பிழையான கருத்து இருக்குது என்று தெரிஞ்சிருந்தால், நான் உங்களை விட்டே போகமாட்டன். இப்ப 'லேட்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஜெபநேசன் விழுந்தடித்தபடி வந்தான். "ஷீ 'ஆல் த பெஸ்ட்'", என்றபடி கையை நீட்டினான்.

ஷீலா தனது கையை நீட்டவில்லை. ஆத்திரத்தின் எல்லைக்கே சென்றிருந்தவள் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"ஷீ, என்ன பார்க்கிறீங்க?"

"ம்... ஒண்டுமில்ல. ஜெபா, நான் போயிற்று வாறன்."

ஜெபநேசன் மீண்டும், "ஆல் த பெஸ்ட்" என்று சொன்னான். ஷீலா கையை நீட்டி, அவன் கையைக் குலுக்கினான். பின்

சுரேஷை நோக்கினாள். அவன் வேறு எங்கோ வேடிக்கை பார்த்தபடி இருக்க, அவனை நெருங்கினாள். "சுரேஷ், போயிற்று வாறன்."

சுரேஷ் வெறுமனே தலையை ஆட்டி, விடைகொடுத்தான்.

ஷீலா அங்கிருந்து அகன்றாள். அவள் போவதையே ஏக்கத்துடன் பார்த்தபடி ஜெபநேசன் நின்றான்.

சங்கப் பரிசோதனை, மற்றும் அலுவல்களை முடித்து இறுதியாக 'போட்டிங் பாஸை' வாங்கும் வரை ஷீலாவின் உருவத்திலேயே ஜெபநேசன் பரர்வையைப் பதித்திருந்தான். கடைசியாக ஷீலா கையைக் காட்டி விடைபெற்றபோது, ஜெபநேசனுக்கு அருகில் நின்ற சுரேஷைக் காணவில்லை. அவன் விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டான்.

சுரேஷின் செய்கையைவிட்டு ஜெபநேசன் ஆச்சரியப்பட்டான். விமான நிலையத்தில் கூட முகம் கொடுத்து அவனுடன் பேசவில்லை.

விமான நிலையத்தில் இருந்து வீடு வந்த ஜெபநேசன் முன் கதவைத் திறந்தது தான் தாமதம், 'டெலிபோன்' மணி அலறியது. 'ரிஸீவரை' காதில் பொருத்தினான். மறுமுனையில் சுரேஷ், "ஹலோ" என்றான்.

"ஹலோ" சுரேஷ், என்ன சொல்லிக் கொள்ளாமல் வெளிக்கிட்டிட்டங்க" என்று ஜெபநேசன் கேட்டான்.

"சும்மா தான். உங்கட 'ஃபிரெண்ட்' போயிற்றாவா?"

"என்ர 'ஃபிரெண்ட்'? உங்கட 'வைஃப்' எண்டு சொல்லுங்களேன்."

"உங்கட 'ஃபிரெண்ட்' எண்டு சொல்லுறதில என்ன பிழை?"

"பிழை இல்லத் தான்..... அவ போயிற்றா."

"ஜெபா, நான் இண்டைக்கு நல்ல சந்தோஷமாக இருக்கிறன். ஏன் தெரியுமா?"

"தெரிய இல்ல."

"இண்டைக்குத் துடக்கம் நான் ஒரு புது வாழ்க்கையை வாழ்ப் போறன்.... ஒரு வித்தியாசமான வாழ்க்கை."

"என்ன மாதிரி?"

"உங்கட 'ஃபிரெண்ட்' ஷீலாவுக்காக நான் பரிதாபப்படுறன். ஏனெண்டால் அவளுக்கும், எனக்கும் இடையில் இருந்த உறவை அறுக்கப் போறன். 'தட் மீன்ஸ்', நான் அவளை 'டைவோஸ்' செய்யப்போறன். அவள்ன்ர இடத்தில நிருபா எண்ட 'கேர்ள்' இருக்கப் போறாள்."

"நான் நினைச்சதைத் தான் நீங்க சொல்லுறீங்க சுரேஷ்."

"வட் டூ யூ மீன்?"

"மவுண்ட்லெவனியா பீச்சில்' உங்களை ஒரு பொம்பளை யோட காணக்கிள்ளையே நீங்க இப்படி ஒரு முடிவை எடுப்பீங்க எண்டு நினைச்சன்."

"யூ ஆர் கரெக்ட். அதோட நீங்க ஒரு கெட்டிக்காரன்."

என்ன மாதிரி என்ற விசயத்தை இவ்வளவு சரியாக ஊகிச்சிருக்கிறீங்க."

"ஷீலா ஒரு நல்ல பொம்பளை. உங்களுக்கு ஏற்ற 'வைஃப்' அவளை ஏன் 'டைவோஸ்' செய்யப் போறீங்க" என்று இது பற்றி மேலும் தகவலைத் திரட்டும் பொருட்டு ஜெபநேசன் கேட்டான்.

சுரேஷ் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். "நிரூபா அதை விட நல்ல பொம்பளை, என்னை அவள் நல்லா விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். ஜெபா, நீங்க ஷீலாவுக்காக வக்காலத்து வாங்கிறீங்க. அவளை 'டைவோஸ்' செய்ய வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறீங்க. ஆனால், நீங்க உங்கட 'வைஃப்' ரேகாவை ஏன் 'டைவோஸ்' செய்ய இருக்கிறீங்க?"

"ச...சுரேஷ்..." ஜெபநேசன் அதிர்ந்து விட்டான்.

"ஜெபா, அதிர்ச்சியாக இருக்குதா.....? உங்கட சாதகமே என்ற கையில தான் இருக்கிறது. உங்கட மனோநிலையையும் நான் எப்பவோ விளங்கிட்டன். ரேகாவை 'டைவோஸ்' செய்யுறதெண்டு விடாப்பிடியாக இருக்கிறீங்க. அப்படித்தானே?"

"உ...உ...உங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்?"

"உங்களை சந்திக்க 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜ் 'ஓஃபிஸுக்கு' வந்ததை கண்டன். உங்களை அவர் பார்க்க ஏன் வந்தார் என்று ஆராய்ச்சன். அப்பத்தான் நீங்க ரேகாவை 'டைவோஸ்' செய்யப் போறீங்க எண்டதை அறிஞ்சன். என்ற ஆராய்ச்சிக்கு உதவின பொம்பளை ஆர் எண்டு தெரியுமா? நிரூபா தான்."

"நிரூபா? ஆர் அவள்? அவளுக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்?"

"அவள் தான் 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜினர் 'வைஃப்'."

"ஓ!" ஜெபநேசனுக்கு வாயடைத்தது.

"ஹலோ ஜெபா.... என்ன பேச்சையே காண இல்ல. 'வட் ஹப்பண்ஸ் ரூ யூ'?"

"ஓண்டும் இல்ல..."

"ஜெபா, நான் ஷீலாவை 'டைவோஸ்' செய்திட்டு நிரூபாவை கலியாணம் கட்டப்போறன். நீங்க ரேகாவை 'டைவோஸ்' செய்திட்டு என்ன செய்யப்போறீங்க?"

"இப்போதைக்கு என்னட்ட ஒரு 'பிளானும்' இல்ல."

"ஆறு மாசத்துக்கு பிறகா 'பிளான்' போடப் போறீங்க?"

"நீங்க சொல்லுறது எனக்கு விளங்க இல்ல."

"ஆறு மாசத்துக்கு பிறகுதானே ஷீலா கனடாவில இருந்து வாறாள்?"

"ச...சுரேஷ்! நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?"

"சொல்ல வேண்டியதைத் தான் சொல்லுறன். நான் வீட்டில இல்லாத நேரத்தில நீங்க வீட்டை வந்து, 'ஷீ...ஷீ' எண்டு ஷீலாவை கொஞ்சிக் குளாவுறது எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்."

"நோ", அப்படி கதைக்காதீங்க. நாங்க ரண்டு பேரும் 'ஜஸ்ட் ஃபிரெண்ட்ஸ்'. மற்றும்படி எங்களுக்குள்ள ஒண்டும் இல்ல"

"ஜெபா, என்னை நம்பச் சொல்லுறீங்களா? நான் மடையன் இல்ல. 'ஐ நோ எவ்ரி திங்க். எனிவே', உங்களுக்கு ஒரு பெரிய 'தாங்ஸ்'. நீங்க ஷீலாவை கைப்பிடிச்சால் பெண் பாவத்தில இருந்து நான் தப்பிவிடுவன்" என்று சுரேஷ் 'ரிஸீவரை' கீழே வைத்தான்.

ஜெபநேசன் வாயடைத்த நிலையில் நீண்டநேரம் விளங்கினான்.

36

ஆலமரத்தின் கீழ் எதிரும், புதிருமாகச் சந்தித்து விட்டனர்.

"ரேகா எங்க போறாய்?" கிருஷ்ணராஜ் கேட்டார்.

"கன்ரீனு'க்கு. 'ரீ' குடிக்க."

"எனக்கும் விடாய்க்குது. வா சேர்ந்தே குடிப்பம்." இருவரும் அருகருகாக நடந்தனர். 'கன்ரீனை' அடையும் வரை இருவரும் பேசவில்லை. அங்கு செல்லவும் யாவரது கண்களும் இவர்கள் மீது திரும்பின. அதைக் கண்டு ரேகா கூசிட்டாள். கிருஷ்ணராஜின் முகத்தில் எவ்வித மாற்றமும் தென்படவில்லை.

"சேர்', நீங்க இருங்க. நான் 'ரீ'யை வாங்கி வாறன்" என்ற ரேகா, 'ரீ'வழங்கும் 'கவுண்டரு'க்கு சென்றாள்.

"ஹலோ' ரேகா, 'ரீ' குடிக்க வந்தியா?"

குரல் கேட்டு ரேகா திரும்பிப் பார்த்தாள். 'மகா அயோக்கியன்', 'கெட்ட ராஸ்கல்' எனப் பலராலும் பழிக்கப்படும் பெனடிக்ற் நின்றான். அவன் வாயிலிருந்து புகை வெளியேறியது.

"ஊம்." ரேகா வேண்டா வெறுப்புடன் பதிலிறுத்தாள்.

"என்ர கணக்கில 'ரீ' குடிப்பமா?"

"வேண்டாம், நான் காச வைச்சிருக்கிறன்."

"அப்ப என்ர 'கொம்பனியில' 'ரீ' குடிக்கிறியா? 'ரீ' ருசிக்கும்."

"'ஸொரி', உம்மட 'கொம்பனி' எனக்குத் தேவையில்ல."

"ஓ! உனக்கு 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜ் நல்ல 'கொம்பனி' தருவார். மனுசன் வயசு போனாலும் நல்ல 'ஸ்டெடி'."

"யூ ஸ்டுப்பிற். டோன்ற் ரோக் நொன்சென்ஸ்'."

"ரேகா நீயும், 'புரொபஸரும்' ஆடுற ஆட்டம் எனக்குத் தெரியும். எண்டபடியால வாயை மூடிக்கொண்டிரு. என்ர வாயை வீணாகக் கிளறாதை."

ரேகாவின் முழு உடலும் கோபத்தால் கொதித்தது. பெனடிக்ற்றை சுட்டெரிப்பது போல பார்த்தாள். "கதைக்கிறதை அளந்து கதை. உன்ர நாக்கு அழுகப்போகுது."

பெனடிக்ற் சத்தமாகச் சிரித்தான். "இடியே, நீதான் கதைக்கிறதை வடிவா கதை. உன்ர ஆட்டத்தைப் பற்றித்தான்

எல்லாரும் கதைக்கிறாங்க."

"போடா மடையா" என்றபடியே ரேகா தேநீர் கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு கிருஷ்ணராஜிடம் சென்றாள். கோப்பைகளை தொப்பென வைத்தாள்.

"பெனடிக்ற்றோடை சண்டை பிடிச்சியா?"

"ஓமோம், மடையன், தேவையில்லாத கதையெல்லாம் கதைக்கிறான்."

"என்ன கதை?"

"நானும் நீங்களும் ஆட்டம் போடுறாம். 'பிளடி ராஸ்கல்' வாய் இருந்தால் எதையும் கதைக்கலாம் எண்டு நினைக்கிறானாக்கும்."

"ரேகா, இது உனக்கு ஒரு பாடமாக இருக்கும் எண்டு நான் நினைக்கிறன்."

"சேர்' என்ன சொல்லுறீங்க?"

"கெதியில ஜெபநேசன் உன்னை 'டைவோர்ஸ்' செய்ய இருக்கிறான். அதுக்குப் பிறகு நீ தனியாகத்தானே இருக்கப் போகிறாய். எண்டபடியால ஒவ்வொருத்தனும் உன்னை இப்படி எல்லாம் பகிடி பண்ணி உன்ர மனதை நோக வைப்பான்."

"அதுக்காக.....?"

"நீ ஒரு துணையைத் தேட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்குது. ஒரு பொம்பளை ஆண் துணை இல்லாமல் வாழ்றது அவ்வளவு இலேசு இல்ல."

ரேகா வார்த்தைகளுக்குத் தட்டுப்பாடான நிலையில் விறைத்திருக்க, மெல்லிய புன்னகையுடன் தேநீரைப் பருகினார் கிருஷ்ணராஜ்.

37

நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை.

புரண்டு, புரண்டு படுத்தான்.

ஊசும்!

ஷீலாவின் முகமே நெஞ்சில் நிழலாடியது. திரும்பிய பக்கம் யாவற்றிலுமே ஷீலாவின் முகம் என்ற மாதிரி.....

அவளை நினைக்க நினைக்க.....

சுரேஷ் அவளை கைவிட்டு விட்டான். இனி அவர்கள் ஒன்றிணைய முடியாதவாறு சுரேஷ் தீர்மானம் எடுத்துவிட்டான். சுரேஷுக்கும், ஷீலாவுக்கும் நடுவில் நிரூபா முளைத்து விட்டாள்.

அப்படியென்றால் ஷீலாவின் கதி? கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என்ற நிலையில் விளங்கும் ஜீவன் அவள். அவள் பற்றிப்படர, கொழுக்கொம்பாக விளங்கப் போவது யார்?

"ஜெபா, பெண் உரிமையைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்" என்று ஷீலா என்றோ ஒருநாள் கேட்டிருந்தாள்.

ஜெபநேசன் உதட்டைப் பிதுக்கினான். "ஷீ, பெண் உரிமை

பற்றி நான் எந்த ஒரு கருத்தும் சொல்ல விரும்ப இல்லை. ஒருக்கால் ஒரு பொம்பளை இயக்க 'மெம்பர்ஸோட' இதைப் பற்றி கதைக்கப்போய் பெரிய தொந்தரவில் மாட்டிக்கொண்டன், அதில இருந்து பெண் உரிமை பற்றி கதைக்கிறதில்ல எண்டு தீர்மானிச்சிட்டன்."

'கலகல்'வென நகைத்தாள் ஷீலா. "சரியான பயந்தாங்க கொள்ளி நீங்கள். பரவாயில்லை. நான் தானே சொல்லுங்க. நான் உங்களை ஒண்டும் செய்யமாட்டன்."

"வேண்டாம், ஷீ பெண் உரிமை பற்றி நான் கொண்டிருக்கிற என்ற அபிப்பிராயமும், உங்கட அபிப்பிராயமும் வித்தியாசப்படும். உங்கட 'ஃபீலிங்கை' நான் குழப்ப விரும்ப இல்லை. 'பிளீஸ்', என்னை இதில இருந்து விட்டிடுங்க."

"'நோ' ஜெபா, தைரியமாகச் சொல்லுங்க."

"'ஓகே', 'கொம்பல்' பண்ணீங்க. சொல்லுறன். ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் சம உரிமை, சம நீதி, சம சம்பளம், சம அந்தஸ்து, புருஷன், பெஞ்சாதி எண்டு வரக்கிள்ளை கூட அங்கையும் இந்த சம விஷயங்கள் எல்லாம் வரவேணும்."

"ஒத்துக்கொள்ளுறன். ஆனால், கலியாணம் முடிச்சால் பெண் எண்டவள் புருஷனுக்கு அடங்கி, அவனுக்கு கட்டுப்பட்டு வாழ வேணும். இரண்டு பேரையும் பொறுத்தளவில் புருஷனுக்கு ஒரு மேலான இடத்தை பெஞ்சாதி வழங்க வேண்டும்" என்றாள் ஷீலா.

"அப்படியெண்டால் புருஷன் பிழை விட்டால், அதை பெஞ்சாதி சகிக்க வேணுமா?"

"ஊம், அவனைத் திருத்த வேண்டுமே தவிர, அதே பிழையை அவளும் செய்யக்கூடாது."

"அதாவது, உங்கட புருஷன் ஆரும் பொம்பளையோட போனால், நீங்க வேறே ஆம்பிளையோட போகமாட்டீங்க. இல்லையா?"

"ஓமோம். அப்படி அவர் போகாத மாதிரி நான் நடப்பன். அப்படியிருந்தும் போனால், நான் ஏதாவது போராட்டம் நடத்தி, அவரை அவளிடம் இருந்து மீட்டுக் கொண்டு வந்து விடுவன்."

"மீட்க முன் அவர் உங்களை 'டைவோர்ஸ்' செய்தால்.....?"

ஷீலா பதில் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தாள்.

"ஷீ, காலம் பூராவும் கைவிட்டுப்போன புருஷனையே நினைச்சு தனியாகவே வாழ்றதுதான் உங்கட எண்ணமா?"

ஷீலா தொடர்ந்தும் மௌனம் சாதித்தாள்,

"சொல்லுங்க ஷீ....."

"இல்லை! இல்லை!! என்னாலும் இன்னொருத்தரோட வாழ்ந்து காட்ட முடியும் எண்டு அவருக்கு நிரூபிக்க என்னால முடியும். ஆனால், அப்படி ஒரு முடிவை எடுப்பனோ, இல்லையோ எண்டு என்னால இப்போதைக்கு செல்ல ஏலாது."

ஜெபநேசன் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தான்.

இவ்வாறு தனது கருத்தை துணிந்து சொன்ன ஷீலா, அதை தன் வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடிப்பாளா?

'ஜெபா சும்மா கதைக்குத்தான் அப்படிச் சொன்னான். சுரேஷ் என்னை 'டைவோர்ஸ்' செய்தால் நான் இன்னொருத்தரோட வாழ மாட்டன்' என்று ஷீலா சொன்னால்.....?

இல்லாவிட்டால், 'ஜெபா, என்னை சுரேஷ் 'டைவோர்ஸ்' செய்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. நான் உங்களைக் கைப்பிடிக்க தயார் இல்ல. ஏனென்றால் நீங்க என்ற 'ஃபிரெண்ட்'. அவ்வளவு தான்' என்று ஷீலா சொன்னால்.....?

'எதற்கும் முயற்சி செய்து பார்ப்பம். அவளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கேட்பம். பதில் சாதகம் எண்டால் ரேகாவை 'டைவோர்ஸ்' செய்வம்' என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான் ஜெபநேசன்.

38

இரவு இனிமையாகக் கழிந்தது. சுரேஷின் அன்புப் பிடியில் நிரூபா சிக்கி, இன்ப உணர்வின் தாற்பரியத்தை அணு அணுவாக அனுபவித்தாள்.

"நிரூபா, இண்டைக்கு தான் எவ்வளவோ காலத்திற்குப் பிறகு சந்தோஷமாக இருக்கிறன். இவ்வளவு நாளுங் கள்ளமாக சந்திச்சம். இனி அந்தக் கஷ்டம் இருக்காது. என்னையும், உம்மையும் எந்த சக்தியாலும் பிரிக்க ஏலாத அளவுக்கு ஒரு பிணைப்பை ஏற்படுத்தி விட்டன். அந்த நினைப்பே சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்துது." சுரேஷ் வாயெல்லாம் பற்களாகச் சொன்னான்.

"சுரேஷ், நான் இப்பவும் 'மிஸிஸ்' கிருஷ்ணராஜ். நீங்க 'மிஸிஸ்' சுரேஷ்னர் 'ஹஸ்பண்ட்'. சட்டப்படி நாங்க ரண்டு பேரும் வேறு இருவருக்குச் சொந்தம். எண்டபடியால நாங்க சட்டப்படி இணைய வேணும். அப்பொழுது தான் நாங்க சந்தோஷமாக வாழலாம்."

"டைவோர்ஸ் தானே? அது 'சிம்பிள்'."

"நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி அவ்வளவு சிம்பிள் இல்லை."

"கஷ்டமெண்டால் மதம் மாறுவம். அது 'வெரி வெரி சிம்பிள்'."

"இந்நேரம் 'புரொபஸர்' என்ற 'லெட்டரை' பார்த்திருப்பார். என்ன செய்வாரோ தெரிய இல்லை."

"நான் இனித்தான் 'லெட்டர்' எழுத வேணும். பாவம் ஷீலா. என்ன மாதிரி அவளை ஏமாத்திட்டன்? என்ற தங்கச்சியும், அவள்னர் புருஷனும் இஞ்ச வாறதாக பொய் சொல்லி, அவளை கனடாவுக்கு அனுப்பிட்டன்."

"சுரேஷ், உங்கட முடிவை ஷீலா தாங்குவாளா?"

"எந்தப் பொம்பளைதான் புருஷன் 'டைவோர்ஸ்' "

செய்யப்போறான் எண்டு தெரிஞ்சும் கதி கலங்காமல் இருப்பாள்? ஷீலாவும் கதி கலங்கி கனடாவில இருந்து வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுறதுக்கில்ல."

"ஷீலா வந்து மன்றாடினால் என்னை மறந்து விடுவீங்க தானே?"

"இல்லை. நீர் என்னைப் பற்றி இன்னும் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள இல்ல. இப்ப தானே நீர் என்னை காதலிக்கிறீர்?"

நிருபா புன்னகைத்தாள் "உண்மைதான். ஆனால், என்ற உடலை உங்களிட்ட எப்பவோ தந்திட்டன். அதால என்னில மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குது போல இருக்குது."

"ஓ! அப்படியா?" அவன் கண்களில் நிறைய மகிழ்ச்சி.

"அப்படிப் போலத்தான் இருக்குது."

"சந்தோஷமான செய்தி எண்டு சொல்லுமன்."

"'பட்', இன்னும் 'கொன்ஃபோம்' செய்ய இல்ல. ஒரு மாசத்திற்கு பொறுத்திருங்கோ."

"இது பற்றி 'புரொபஸரு'க்குத் தெரியுமா?"

"இல்ல."

"தற்செயலாக அவர் உம்மை கூட்டிக்கொண்டு போக இஞ்ச வந்தால்.....?"

"அவரோட போக மாட்டன். நீங்க மனம் மாறினாலும், நான் மாற மாட்டன்."

"'ஓ.கே'. நாங்க ஏன் கதைச்சு இரவை வீணாக்குவான்" என்ற படி சுரேஷ் தன் தலைமாட்டின் அருகில் இருந்த 'பெட்ரூம்' விளக்கை அணைத்தான்.

39

கூல் தட்டுப்பட்டு, போத்தல் உருண்டு, சிறிது தூரம் போய் நின்றது.

கிருஷ்ணராஜ் போத்தலையே வெறித்துப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார். அவரால் நிதானமாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. அவமான உணர்ச்சி அவரைப் பிடுங்கித் தின்றது. இதயத்தில் ஏற்பட்டிருந்த கீறல் எரிவை ஏற்படுத்தியது.

"என் வாழ்க்கையை இன்னொருவருடன் பிணைத்து விட்டேன். ஆகவே, என்னை மன்னித்து விடுங்கள். உங்களுக்கு சொல்லிக் கொண்டு போற தைரியம் எனக்கு இல்லை. என்னைத் தேடாதீங்க. என்னுடைய புது வாழ்க்கையை குழப்பாதீங்க. நிருபா....."

இரத்தினச் சுருக்கமாக கடிதத்தை எழுதி அதை, கிருஷ்ணராஜின் கட்டிலில் வைத்துவிட்டு நிருபா போய்விட்டாள். அக்கடிதத்தை பல தடவைகள் வாசித்தார் கிருஷ்ணராஜ். வாசிக்க வாசிக்க ஆத்திர உணர்வு, சிந்திக்கும் சக்தியை விரட்டியது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கொலை வெறி உடலினுள் புகுந்தது.

'சண்டாளி, பாதகி, ஏமாத்துக்காரி, வஞ்சகி' என்று அவர் மனம் கத்தியது, கதறியது.

'நீ என்னை இப்படி ஏமாத்துவாய் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல. உன்னை இனி கண்டன் எண்டால் கண்டம் துண்டமாக வெட்டி விடுவன். மிருகத்தை விட கேவலமாக நடந்திட்டாய். நீ மன்னிக்க முடியாத குற்றத்தை செய்திட்டாய். கொலைகாரனை விட பாதகமான செயலை செய்திட்டாய்.....'

கிருஷ்ணராஜ் தன்னுள் புலம்பினார்.

'உன்னால் என்ற மானம், மரியாதை, கௌரவம் எல்லாம் போயிட்டுது. நான் எப்படி ஆக்களுக்கு முகம் குடுப்பன்? எத்தனை பேர் என்னை பகிடி பண்ணுவினம்? தலை நிமிர முடியாத காரியத்தைச் செய்து விட்டியே.....'

கிருஷ்ணராஜின் கண்கள் கலங்கின. சிறிது நேரம் அழுதார்.

ஒருவாறு தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தினார். உணர்ச்சிகள் யாவும் மரத்தன.

எஞ்சியிருந்த விஸ்கியைக் குடித்து முடித்தவர், எழுந்தார். அவரால் நிற்க முடியவில்லை.

படுக்கை அறைக்குச் சென்றார். கட்டிலில் நிரூபாவின் கடிதம் கிடந்தது. அதை எடுத்து இன்னொரு முறை வாசித்து விட்டு, பத்திரப்படுத்தி வைத்தார்.

நிரூபா தன்னை விட்டுட்டு போனதற்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்வி கிருஷ்ணராஜை வருத்தியபடியே இருந்தது.

காரணம் என்ன?

எமக்குள்ள வயது வித்தியாசமா? இல்லாவிட்டால் எனது முதிர்ச்சித் தோற்றமா? இல்லாவிட்டால் அவளது உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ளாமல் நடந்தமையா? இல்லாவிட்டால்.....?

"வேலைக்கு போறீங்க, வாறீங்க. புத்தகங்களை கட்டிப் பிடித்து இரவு இரவாக வாசிக்கிறீங்க. பேந்து படுத்து விடுறீங்க. என்னோட ஆசையாக கதைக்கிறீங்களா? என்ற ஆசாபாசங்களை மதிச்ச நடக்கிறீங்களா? ஏதோ இயந்திரம் மாதிரி நடக்கிறீங்க" என்று நிரூபா ஒரு சமயம் சொன்ன போது கிருஷ்ணராஜ் பதில் ஏதும் கூறாமல் போய்விட்டார். இன்னொரு சமயம் "வீட்டில இருக்க ஒரே 'போர்' அடிக்குது. நீங்களும் ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாமல் வேலை செய்யுறீங்க. ஒரு கிழமைக்கு கண்டி, நுவரெலியா எண்டு ஒரு 'ரவுண்ட்' அடிச்சிட்டு வருவோமா?" என நிரூபா வேண்டுகோள் விடுக்க, "வேண்டாம் வேண்டாம். எனக்கு இந்தக்கிழமை முழுக்க வேலை இருக்குது" என்று சொல்லி, அவளின் உள்ளார்ந்த ஆசையை அடக்கி விட்டார்.

அதன் பின் ஒரு வாரம் வரை அவள் முகத்தை 'உம்'மென்று வைத்தபடி இருந்த போதும், அவர் அவளைச் சமாதானப்படுத்தி, மனதில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கவில்லை.

"என்ற ஹஸ்பண்டா? அவர் ஒரு 'ரோபோ' மனுசன். அவர் ஒரு இயந்திரம். ஆட்களினர், அதுவும் பொம்பிளையினர் உணர்ச்சியை விளங்கிக் கொள்ளாமல் நடக்கிறவர்" என நிரூபா 'டெலிபோனில்' பேசிக் கொண்டிருந்ததை கிருஷ்ணராஜ் செவி மடுத்திருக்கிறார்.

கிருஷ்ணராஜ் தன்னை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அவர் மாறுவார் என்ற நம்பிக்கை சிதைந்த பின்னர் தான் கரேஷ்டன் நிரூபா நட்புறவு கொண்டாள். வெறும் நட்பு காதலாகி, அது இறுதியில் திருமணத்தில் வந்து நின்றது.

நிரூபா போய்விட்டாள். அவளை அழைத்து வந்து மீண்டும் அவளுடன் வாழ்க்கையைப் பிணைப்பது என்பது அர்த்தமற்றது என்ற முடிவுக்கு கிருஷ்ணராஜ் வந்தார்.

மன்னிக்க முடியாத ஒரு குற்றத்தை அவள் இழைத்து விட்டாள். அவள் தனக்கென ஒரு முடிவையும் தேடி விட்டாள். இனியும் அதில் தலையிட்டு, அதனால் எவ்வித லாபமும் இல்லை. இதில் இருந்து மீள்வது என்றால், அவளை விவாகரத்து செய்வதுதான் சிறந்தது.

கிருஷ்ணராஜ் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். விவாகரத்து வழக்குகளில் பிரபல்யமான சட்டத்தரணி சோமநாதனின் டெலிபோன் இலக்கங்களைச் சுழற்றினார்.

40

ஒரு கிழமையாக ரேகா விரிவுரைகளுக்கு வரவில்லை.

கிருஷ்ணராஜ் அந்த ஒரு கிழமையையும் பற்றின்றிக் கழித்தார்.

அவளை ஒரு நாளைக்குக் கூட காணாவிட்டாலும், அவர் தவிக்கும் தவிப்பு..... ஒரு கிழமையாகக் காணவில்லை என்றால் அவர் மனநிலை எப்படி இருக்கும்?

மனம் நன்றாகச் சோர்ந்து விட்டது. முகமும் வாடிவிட்டது. விரிவுரை நடத்தும் போது, ரேகாவின் எண்ணம் மனதில் தோன்ற, விரிவுரையைச் சுமுகமாக நடத்த முடியாமல் தத்தளித்தார்.

ரேகா வழமையாக அமர்ந்திருக்கும் ஆசனத்தை கண்களால் மேய்ந்தபடி அல்லலுற்றார்.

'நாளைக்கு வருவாள்' என்று மனதைத் தேற்றியபடி ஒரு பைத்தியக்கார நிலையில் திகழ்ந்தார். மூன்று நாட்கள் 'ஷேவ்' எடுக்காமல் விரிவுரை நடத்தவும் வந்தார்.

ரேகா வரவேயில்லை. ஆச்சரியம் ஒரு பக்கம் பீடிக்க, மறுபக்கம் ஏக்கம் குடிபுக, அவளைச் சந்திக்கவேண்டும் என்ற அவா ஏற்பட்டது. பல்கலைக்கழகப் பதிவாளரிடம் சென்று, அவள் விலாசத்தைப் பெற்று, நேரே அவள் தங்கியிருக்கும் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

ரேகா வீட்டில் இருந்தாள். முகம் பொலிவிழந்து உடல் மெலிந்து, கண்களில் வேதனை படர்ந்து..... ஒரு நேயாளி போல் தோற்றமளித்தாள்.

கிருஷ்ணராஜ் அவள் அறையில் கிடந்த ஒரேயொரு நாற்காலியில் அமர்ந்தார். பார்வையை அறை முழுவதும் விசிறினார். சுவரில் பற்றி விளியாவின் படம் 'ஃபிரேம்' போட்ட நிலையில் தொங்கியது.

"ரேகா, நீ ஏன் ஒரு கிழமையா 'லெக்ஷருக்கு' வர இல்லை?"

"மனசு சரியில்லை. உடம்பும் சற்று 'வீக்' ஆகிட்டுது."

"ஜெபநேசனை சந்திச்சியா?"

"ஊம். ஆனால் அதால் ஒரு பிரயோசனமும் ஏற்பட இல்லை. என்னை 'டைவோஸ்' செய்யப்போறதா சொல்லிட்டார்."

"ஓ!"

"சேர்', அவர் என்னை 'டைவோர்ஸ்' செய்தாலும் நான் இந்த உலகத்தில என்னாலும் சந்தோஷமாக வாழ முடியும் என்று காட்டத்தான் போறன்."

"அப்படியென்றால் ஒரு துணையை தேடிக்கொள்ளப் போறியா? அதாவது திரும்பவும் கலியாணம் முடிக்கப் போறியா?"

"இல்லை, அதுக்கு அவசியம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். ஜெபாவோட வாழ்ந்த அறுநூற்றி முப்பத்திரண்டு நாள் போதும் என்று நினைக்கிறேன்."

"ஆனால் ....." என்று ஆரம்பித்த கிருஷ்ணராஜ் பேச்சை நிறுத்தினார். மிக உன்னிப்பாக ரேகாவை நோக்கினார். சில வினாடி மௌனத்தின் பின் பேசினார். "நீ நினைப்பது போல இந்த உலகத்தில தனியாக வாழ்றது அவ்வளவு லேசு இல்லை. இந்த உலகம் பொல்லாதது. எத்தனையோ விதமான கெட்ட மனுசர் வாழுகினம். எண்டபடியால நீ ஒரு துணையோட வாழ வேணும்."

"வாழலாம். ஆனால், நாளைக்கு என்னைக் கலியாணம் கட்டுறவன் பற்றி விளியாவை தன்ர பிள்ளை மாதிரி வைச்சிருப்பான் என்று என்ன நிச்சயம்? அவன் பற்றி விளியாவை கொடுமைப்படுத்தினால், அதை என்னால தாங்கிக் கொள்ள ஏலுமா?"

"நீ இப்பவும் பத்தாம் பசலியாகத்தான் இருக்கிறாய். எல்லோருமே கொடுமைப்படுத்துவினம் என்று இல்லையே! ஒண்டு ரண்டு பேர் கொடுமைப்படுத்தினம் தான். அதை வைச்சு எல்லாரையும் எடைபோட ஏலாது. சில தகப்பன்மார் தங்கட பிள்ளையளை கொடுமைப்படுத்துகிறது இல்லையா? எண்டபடியால கொடுமைப்படுத்திறதை மறந்திட்டு உன்ர, பற்றி விளியாவின்ர வாழ்க்கையை எப்படி செழிப்பாக்கலாம் என்று நினை."

"'நோ சேர்', நீங்க எவ்வளவுதான் சொன்னாலும், நான் இந்த ஒரு விசயத்தில உறுதியாக இருக்க விரும்புறன். ஜெபா மாதிரி இன்னொருத்தன் என்னைக் கலியாணம் கட்டினால் நான் சாகும்வரை கஷ்டப்படத்தான் வேணும். அதை விட இப்படியே

இருக்கிறன்."

கிருஷ்ணராஜ் உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. சில வினாடிகள் கண்களை மூடியபடி இருந்தார்.

"கிருஷ்ணா, உன்ர மனதில் இப்படி ஒரு எண்ணம் இருக்குது என்று எனக்கு தெரியாமல் போயிட்டுதே! நீ ரேகாவோட கொஞ்சம் 'ஓப்பாக' பழகிறதைப் பார்த்து ஏதோ ஒரு வகையான அன்போட, பாசத்தோட பழகிறாய் என்றுதான் நினைச்சன். ஆனால், நீ இப்ப அவளை கலியாணம் கட்டுறன் என்று துடிக்கிறியே, உனக்கு பைத்தியம் பிடிச்ச விட்டுதா?" என்று முதல் நாள் இரவு கிருஷ்ணராஜின் பேராசிரிய நண்பன் கனகசபை கேட்டது கிருஷ்ணராஜின் காதில் ரீங்கரித்தது.

"அதில் என்ன பிழை? அவள் கலியாணம் முடிச்சவள். ஐஞ்சு வயசில ஒரு பிள்ளை இருக்குது. புருஷனை பிரிஞ்சு இருக்கிறாள். இப்ப அவளுக்கு வயசு இருபத்தியெட்டு. இந்த வயசில அவள் தனியா வாழ ஏலாது. என்னை நிரூபா விட்டுட்டு போயிட்டாள். நானும் தனிக்கட்டையாகி விட்டன். எண்டபடியால நான் ரேகாவை கலியாணம் கட்டுறதில் என்ன பிழை? எனக்கும், அவளுக்கும் இடையில் வயசு வித்தியாசம் கொஞ்சம் அதிகம் தான். அது ஒண்டுதான் எனக்கும், அவளுக்கும் இடையில் இருக்கிற தடை. மற்றும் படி நான் அவளுக்கு எல்லா விதத்திலையும் சோடு" என்றார் கிருஷ்ணராஜ்.

"ஆனால், அவள் உன்னோட எப்படி பழகி இருக்கிறாள் எண்டதுதான் கேள்வி. என்னைப் பொறுத்தளவில் உன்னோட ஒரு பாசத்தோட, ஒரு அண்ணனோட பழகுற விதத்தில்தான் பழகி இருக்கிறாள் என்று நினைக்கிறன். முதல்ல அவள் உன்னோட எப்படி பழகிறாள் என்று அறிஞ்சிட்டு, உன்ர கண்டறியாத காதலை வெளியிடு. இல்லாட்டால் அவள் உன்னில காறித் துப்புவாள்."

"நானும் இதைப் பற்றித் தான் ஒவ்வொரு நாளும் யோசிக்கிறனான். அவளை நான் 'லவ்' பண்ணன். அவள் என்னை விரும்புறாளா, இல்லையா என்று எனக்கு தெரிய இல்ல. ஏதோ ஒரு குருட்டு நம்பிக்கையில் அவள் என்ர காதலுக்கு 'ஓம்' என்று சொல்லுவாள் என்று நினைக்கிறன். எதற்கும் அவளை நாளைக்கு சந்திச்சு, ஒரு முடிவை அறிய இருக்கிறன்."

"கிருஷ்ணா, நீ ஏன் அவளை 'லவ்' பண்ணுறாய்? எப்ப தொடக்கம் 'லவ்' பண்ணுறாய்?"

கிருஷ்ணராஜ் 'விஸ்கியில்' சிறிது பருகினார். பின் உற்சாகமாகப் பேசினார். "நிரூபா என்னை விட்டுட்டு போன நான் தொடக்கம் 'லவ்' பண்ணன். ஏன் 'லவ்' பண்ணன்? அது எனக்கே தெரிய இல்ல. காதலுக்கு கண் இல்ல என்று சொல்லுறாங்களே. அது இதுவா?"

"இது காதல் இல்ல. காமம். உனக்கு காமப் பித்து தலைக்கேறி இருக்குது. நீ புனிதமான காதலுக்கு இழுக்கு

ஏற்படுத்துறாய்."

"நோ, நீ சொல்லுறதை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன். நான் இண்டைக்கு வரைக்கும் அந்த எண்ணத்தோட ரேகாவை தொட்டதே இல்ல."

"தொடாமலேயே காம எண்ணத்தை வளர்க்கலாம்."

"அப்படியெண்டால் உன்ர காதலுக்கு ஒரு முடிவைச் சொல்லு."

"என்னைப் பொறுத்தளவில் உன்ர காதலுக்கு நீ சமாதி கட்டு. அப்படி ஏலாது எண்டால் உன்ர ஆத்ம திருப்திக்காக ரேகாவை கேட்டுப் பார். சில வேளையில், ஒரு துணை தேவை எண்டு நினைச்சு, உன்ர காதலை ஏற்றுக் கொள்ளுவான்."

பேராசிரியர் கனகசபை இறுதியாக கூறிய கருத்து, முதல் நாள் இரவு முழுவதும் கிருஷ்ணராஜின் மனதை பல தடவைகள் வலம் வந்தது. அவர் கூறுவது போல ரேகாவிடம் தன் மனதினுள் அமுங்கியுள்ள எண்ணத்திற்கான பதிவை அறிந்தால் என்ன?

சந்தர்ப்பம் அவரை நெருங்கி விட்டது. ரேகாவுக்கு தன் மனதைத் திறக்க வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்று எண்ணினார். அவளைச் சந்தித்தார்.

"ரேகா, உன்ர மனதில் இருக்கிற ஒரு விசயத்தை இப்போ நான் அவிழ்த்து விடப் போறன். அது சரியாக இருக்கலாம். இல்லாட்டால் பிழையாகவும் இருக்கலாம். பிழை எண்டால் என்னை மன்னிச்சுப் போடு."

ரேகா அவரை விநோதமாக நோக்கினாள். ஒன்றும் கூறவில்லை.

"நான் உன்னோட எப்படி பழகினன் எண்டு உனக்குத் தெரியும். நீ என்னில நல்ல மரியாதை வைச்சிருக்கிறாய். உன்ர பழைய வாழ்க்கை பற்றி எல்லாம் என்னட்ட சொன்னாய். உன்ர புருஷன் பற்றி சொன்னாய். என்னோட நீ 'குளோஸாக' பழகிறாய். என்னை முழுமையாக நம்புறாய். உன்ர யோசனையை கேட்டு நடக்கிறாய். எண்டபடியால ஒரு உரிமையோட ஒரு விசயத்தை உன்னோட மனம் திறந்து கதைக்கப் போறன். பற்றீஷியாவை உன்ர பிள்ளை மாதிரி நான் நடத்தத் தயார். அதோட சொந்தத் தகப்பன் நடத்திற மாதிரி பற்றீஷியாவோட நடப்பன். எண்டபடியால..."

"எண்டபடியால?"

"நீ உன்ர வாழ்க்கையை என்னோட பிணைச்சால் என்ன?"

அந்தக் கணமே ரேகா ஆச்சரியத்தினாலும், அதிர்ச்சியினாலும் நிலை குலைந்து போனாள். கிருஷ்ணராஜின் மனதினுள் இப்படியான ஓர் ஆசை புதையுண்டு கிடக்கின்றது என அவள் கனவிலும் எண்ணி இருக்கவில்லை. ஒன்றுமே பேசாமல், எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றி கிருஷ்ணராஜையே பார்த்தபடி இருந்தாள்.

"சொல்லு ரேகா..."

"சேர், நான் உங்களை ஒரு குருவாக, ஒரு தாய்மாமன்

போலத் தான் நினைச்சிருந்தன். இப்படி உங்கட மனதில ஒரு எண்ணம் இருக்கும் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல."

"ரேகா, இப்படி ஒரு எண்ணம் என்ற மனதில இருக்கிறதில என்ன பிழை? 'புரொபஸர்' எண்டாய் போல் எனக்கு உணர்ச்சி இருக்கக் கூடாதா? நீ என்ற 'ஸ்ருடன்ராக' இருக்கலாம். அதற்காக நான் உன்னை விரும்புறது பிழையா?"

"பிழை தான். நீங்க கலியாணம் முடிச்சவர். உங்களுக்கெண்டு ஒரு 'வைஃப்' இருக்கிறா."

"நான் கலியாணம் முடிச்சவன் தான். ஆனால், இப்ப தனிக்கட்டை."

"'சேர்', நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?"

"ரேகா, வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்றன். நீ ஒரு நாளுமே காணாத என்ற 'வைஃப்' இப்ப என்னோட இல்ல. அவள் என்னை விட்டுட்டு ஓடிட்டாள்" என்ற கிருஷ்ணராஜ், தன் 'சேர்ட் பொக்கட்' டில் இருந்து நிரூபா அவருக்கு எழுதிய கடிதத்தை எடுத்து ரேகாவிடம் நீட்டினார்.

ரேகா கடிதத்தை 'மௌமள'வென்று வாசித்தாள். வாசித்து முடித்ததும். "ஓ!" என்று கத்திவிட்டாள். "'சேர்', உங்கட 'வைஃப்' இப்படி செய்து விட்டாவே!"

"அவள் தனக்கென ஒரு வழியைத் தேடிட்டாள். முதல்வ அதை நினைத்து ஆத்திரப்பட்டன், கோபப்பட்டன். ஆனால், இப்ப அதை மறந்திட்டன். அவளையும் மறந்திட்டன். ஏதோ காரணத்தினால் அவள் என்னோட வாழ விரும்பு, இல்ல. இன்னொருத்தனை விரும்பினாள். அவனோட இப்ப வாழறாள். அவள் செய்தது அவளுக்குச் சரியாக இருக்கலாம். அதே போலத்தான் நான் உன்னை விரும்புறது எனக்குச் சரியாக இருக்குது. அதால தான் வெளிப்படையாக என்ற எண்ணத்தை உனக்கு வெளியிட்டன். என்ற விருப்பத்தை நிறைவேற்றுறது உன்ர இஷ்டம். நீ உனக்கு ஒரு துணை, உன்ர பிள்ளைக்கு ஒரு பாதுகாவலன் தேவை எண்டு நினைச்சால் என்னை ஏற்றுக்கொள். அப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது எண்டு நினைச்சால் எல்லாத்தையும் மறந்திடு."

ரேகா மௌமளத்திற்கு அடிமையானாள். சிறிது நேரம் யோசனைக்கு தன்னை பலியாக்கினாள்.

கிருஷ்ணராஜின் வேண்டுகோளுக்கு செவிசாய்த்தால் என்ன? ஒரு துணை என்ற கோதாவில் கிருஷ்ணராஜை கரம் பற்றினால் என்ன? பற்றிவியாவுக்காக நாங்கள் கணவன், மனைவி போல் வாழ்வோம் என்று ஜெபநேசனிடம் மன்றாடவில்லையா? அதே போல பற்றிவியாவுக்காக, அவள் நல்வாழ்வுக் காக, தன் வாழ்க்கையை கிருஷ்ணராஜுடன் பிணைத்தால் என்ன?

இன்னொரு எண்ணமும் மனதில் நுழைந்தது. கிருஷ்ண ராஜை ஏன் கரம்பற்ற வேண்டும் என்ற கேள்வி எழும்பியது.

ஜெபநேசன் இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணராஜின் நிழலில் வாழ வேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஏன் முளைக்க வேண்டும்?

தனித்து வாழ்ந்தால் என்ன? அப்படி வாழ்வதில் என்ன பயம், தவறு? எத்தனையோ இளம் பெண்கள் புருஷன் இன்றி தமது பிள்ளைகளுடன் வாழவில்லையா? ஆண் துணை வாழ்க்கைக்கு ஒரு நியதியா? ஆண் துணையுடன் விளங்கும் பெண்கள் பலரும் தாமே குடும்பத்தை நடத்தவில்லையா? அதே போல் அவளும் வாழலாம். அப்படி வாழும் போது சில பிரச்சினைகளை, தடைகளை, கட்டாயப்படுத்தலை எதிர்நோக்க வேண்டி வரும். மட்டுப்படுத்தப் பட்ட நியதிக்குள் வாழலாம் தானே?

இவ்வாறு சாதகமாகவும், பாதகமாகவும் பல கருத்துக்கள் அவள் மனதினுள் தோன்றி மறைகின்றன. உடனடியாக, கிருஷ்ணராஜ் முன்னிலையில் தீர்க்கமான முடிவொன்றை எடுக்க முடியாமல் தவித்தாள். அவசரமாக, அரைகுறையாக முடிவு எடுக்க அவள் விரும்பவில்லை. ஆற அமர இருந்து, யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வருவதே சிறந்தது என இறுதியாக முடிவு எடுத்தாள்.

"சேர்' எனக்கு ஒரு கிழமை அவகாசம் தாங்க. ஒரு முடிவைச் சொல்லுறன். அது வரைக்கும் என்னோடை எதையும் பற்றி கதைக்காதீங்க."

மனப் பாரத்துடன் வந்து, சுமை யாவற்றையும் இறக்கிவிட்ட திருப்தியில் அங்கிருந்து வெளியேறினார் கிருஷ்ணராஜ்.

41

வெளியே பனி பெய்தது. குளிர் ஊசிகளான நிலையில் ஷீலாவின் உடலைக் குத்தின. 'ஹீட்டரின்' வெப்பத்தைச் சற்று கூட்டிவிட்டவள், திரைச்சீலையை விலக்கிவிட்டு கீழே நோக்கினாள். மலையுச்சியில் இருந்து அடிவாரத்தைப் பார்க்கும் போது உருவங்கள் சிறிதுசிறிதாக தெரிவது போல, கீழே அந்த முப்பத்தினான்காவது மாடியில் இருந்து பார்த்த போது யாவுமே குறுணியாகத் தென்பட்டன. அதில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்திக் கொண்டிருந்த போது, கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தில் சுரேஷ் அவளுடன் காரசாரமாகப் பேசியவை செவிப்பறையில் மோதின. அவன் வெளியிட்ட ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அலசி ஆராய்ந்த போது, அவன் தன்னைச் சந்தேகிக்கிறான் என்று அவளுக்குப் புரிந்தது.

ஷீலா விமானம் ஏறுவதற்கு முன்சில நாட்களாக அவளைத் தேடி ஜெபநேசன் பல தடவைகள் வந்திருக்கிறான். இருவரும் அந்நியோன்னியமாக அளவளாவி இருக்கிறார்கள். சில வேளைகளில் இருவரும் தனித்தும் இருந்திருக்கிறார்கள். சுரேஷ் இருந்த வேளைகளில் கூட சற்று உரிமையுடன் ஜெபநேசன் உரையாடி இருக்கிறான். "ஷீ.. ஷீ .." என அவன் அன்பொழுக்க

அழைப்பதை, "ஜெபா.. ஜெபா" என அவள் அதே தொனியில் அழைப்பதை சுரேஷ் கேட்டிருக்கிறான். சுரேஷ் முன் அவன் 'டெலிபோனைப்' பாவித்து ஷீலாவுடன் தொடர்பு கொண்டு ஜெபநேசன் பேசியிருக்கிறான்.

இருவரும் அளவுக்கு மீறிச் சிரிப்பதைச் சுரேஷ் கண்டிருக்கிறான். எல்லாவற்றையும் கூட்டிக் கழித்த போது அவன் மனதில் சந்தேகம் என்ற விதை முளைத்துவிட்டது.

அதை வேரோடு பிடுங்காவிட்டால், அது தன் வாழ்க்கைக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்பதை ஷீலா புரிந்தாள். இவ்வாறான ஒரு நிலையில் இருந்து மீள்வதென்றால் சுரேஷுக்கு தான் நிரபராத் தி என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும்.

ஷீலா அங்கிருந்து அகன்று, தனக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள அறைக்குப் போய், சுரேஷுக்கு கடிதம் ஒன்றை எழுதி, தன் நிலையைத் தெளிவுபடுத்த முயன்றாள். அப்பொழுது முன் கதவைத் திறந்தபடி அரவிந்தன் வந்தான்.

"ஹலோ' ஷீலா 'அன்ரி'" என்ற அரவிந்தன், ஆழமான புன்னகை ஒன்றைப் பூத்தான்.

"என்னடா, என்ர செல்லக்கண்ணு?"

"'அன்ரி', ரண்டு 'லெட்டர்ஸ்' வந்திருக்குது" என்ற அரவிந்தன் இரு கடிதங்களை ஷீலாவிடம் நீட்டினான். இரண்டுமே இலங்கையில் இருந்து வந்த கடிதங்கள். அவற்றை அனுப்பி யவர்களின் பெயர்களைப் பார்த்தாள். ஒன்றில் சுரேஷின் பெயரும், மற்றையதில் ஜெபநேசனின் பெயரும் காணப்பட்டன.

சுரேஷின் கடிதத்தை ஆவலுடன் பிரித்தாள். கடிதம் மிகவும் சுருக்கமாக இருந்தது. அவளை விழிக்கவும் இல்லை.

"இக் கடிதத்தில் நான் எழுதியுள்ளது உமக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கும். நான் ஏன் இப்படியானதொரு முடிவை எடுத்தேன் என்று யோசிப்பீர். என்னால் இந்த முடிவைத் தவிர, வேறு ஒரு முடிவையும் எடுக்க முடியவில்லை. நான் நிரூபா என்ற பெண்ணைக் கலியாணம் செய்யப் போகிறேன். உம்மை விவாகரத்து செய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். ஏன், எதற்கு என்று கேட்காதீர். இனி நீர் என்னைத் தேடி இங்கு வரத்தேவையில்லை. அப்படி வருவதனால் உமக்கு ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. உமக்காக ஜெபநேசன் காத்திருக்கிறான். நீர் விரும்பினால் உம்மட வாழ்க்கையை அவனுடன் பிணைத்துக் கொள்ளலாம். மனைவியை இழக்கக்கூடிய நிலையில் அவன் இருக்கிறான்... சுரேஷ்."

கடிதத்தை வாசித்து முடித்ததுதான் தாமதம் ஷீலாவின் இதயம் ஸ்தம்பனமாகியது. குருதியோட்டம் தடைப்பட்டது. அதிர்ச்சி சகல நாளங்களையும் விறைக்க வைத்தது. அவளால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. 'தடாலென்' கீழே சாய்ந்தாள்.

"'அன்ரி'" என்று கத்தியபடி அரவிந்தன் ஓடி வந்தான்.

ஷீலாவின் தலை நிலத்தில் மோத, அவள் மூர்ச்சை

அடைந்தாள்.

மீண்டும் கண்விழித்த போது படுக்கையில் கிடந்தாள். வசந்தா கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் அவள் முன்பாக அமர்ந்திருந்தாள். வசந்தர்வின் கையில் சுரேஷின் கடிதம் கிடந்தது. ஷீலாவின் தலை 'விண்', 'விண்' என்று வலித்தது. தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். அதைச் சுற்றிவர 'பண்டேஜ்' போடப்பட்டிருந்தது.

வசந்தாவைப் பார்த்தபடி இருந்த ஷீலாவின் கண்கள் குளமாகின. சுரேஷின் கடிதத்தின் வாசகங்கள் மீண்டும் நினைவு வர, அவளுள் தேங்கிக் கிடந்த வேதனை பெருகியது. குலுங்கிக் குலங்கி அழுதாள். உடனே வசந்தா அவளை நெருங்கி, "அழாதே அக்கா, அழாதே" என்று தேற்றினாள். ஷீலா அழுதபடியே இருந்தாள்.

"அத்தான் இப்படிச் செய்வார் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல." வசந்தா சொன்னாள்.

"நானும் தான்."

"ஆர் அந்த நிரூபா?"

"எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், ஒரு நாள் அவள்ளர் பெயரை நித்திரையில் முணுமுணுத்தார். அப்ப எனக்கு கொஞ்சம் சந்தேகம் வந்தது. நான் அதை துருவித்துருவி ஆராய இல்லை. ஆராய்ச்சிருந்தால் உண்மையைக் கண்டுபிடிச்சிருப்பன். நான் மடைச்சி மாதிரி, அவரை முழுசா நம்பி மோசம் போயிட்டன்."

"இப்ப என்ன செய்யப் போறாய்?"

"அவர் என்னை 'டைவோஸ்' செய்யறதுக்கான அலுவலைக் கவனிக்க முந்தி, நான் இலங்கைக்கு போக வேணும்."

"போய்த்தான் பிரயோசனம் இருக்குதா? உன்னையும், ஜெபநேசன் எண்டு ஒருத்தரையும் சம்பந்தப்படுத்தி அத்தான் எழுதி இருக்கிறாரே. ஆர் இந்த ஜெபநேசன்?"

"என்னோட 'வாஸிட்டியில்' ஒண்டாகப் படிச்சவர். ஒரு 'சோஷியல் டைப்'. வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார். சுரேஷ் அவரில சந்தேகம் கொள்ளுவார் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் அவர் வீட்டுக்கு வாறதை 'எவொயிட்' பண்ணி இருப்பன். சுரேஷ் இந்த மாதிரி குறுகின சிந்தனை கொண்டவர் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல."

"திரும்பிப்போனால் உனக்கு ரண்டு அலுவல் இருக்கு. ஒண்டு நிரூபாவை மறக்க வைக்கவேணும். மற்றது அத்தானுக்கு உன்னில இருக்கிற சந்தேகத்தை போக்க வேணும். உன்னால இதெல்லாம் முடியுமா?"

"முடியும். அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறதால தானே இலங்கைக்கு போக விரும்புறன். பாஸ்கரனுக்கு 'போன்' பண்ணி அடுத்த 'பிளைட்டுக்கு' ஒரு 'சீட்' 'புக்' பண்ணச் சொல்லு. அவரோட கதைச்சு விட்டு கொழும்புக்கு ஒரு 'கோல்' எடுத்துத்தா."

"ஆரோட கதைக்கப் போறாய்? அத்தானோடையா?"

"இல்ல ஜெபநேசனோட. அவரைத்தான் கட்டுநாயக்க 'எயார்போர்ட்டுக்கு' வரச் சொல்லப் போறன். அவரோட வீட்டுக்கு போனால்தான் ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம்."

"அக்கா, ஜெபநேசனும் உனக்கு 'லெட்டர்' எழுதி இருக்கிறார். நீ அதை வாசிக்க இல்லையாக்கும்" என்று பிரிக்கப்படாமல் இருந்த ஜெபநேசனின் கடிதத்தை ஷீலாவிடம் நீட்டினாள்.

"அவரும் என்ன எழுதி இருக்கிறாரோ, தெரிய இல்ல" என்றபடி ஷீலா கடிதத்தைப் பிரித்தாள்.

42

தொலைபேசி மணி அலறியது.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்றை வாசித்தபடி இருந்த கிருஷ்ணராஜ் சலித்தபடி, 'ரிஸீவரை' எடுத்து காதில் பொருத்தி, "ஹலோ!" என்றார்.

"சேர், ரேகா பேசறன்."

ரேகாவின் குரலைக் கேட்டதும் கிருஷ்ணராஜ் அகமகிழ்ந்தார். "ஹலோ, ரேகா."

"ஒரு கிழமையாக யோசிச்சன், யோசிச்சன். கடைசியில ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டன். உங்கட நிழலில என்ற எதிர்காலத்தை கழிக்கிறது எண்ட முடிவுக்கு வந்திட்டன்."

இதைக் கேட்டு கிருஷ்ணராஜ் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். "உண்மையாகவா? நீ இப்படியான ஒரு முடிவை எடுப்பாய் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல. 'யூ ஆர் கிரேட்'. எனக்கு இருக்கிற சந்தோஷத்தில் என்ன செய்யுறது எண்டே தெரிய இல்ல..."

"சேர், என்னைப் போல ஒரு 'யங்கேர்ள்', ஐந்து வயக் பிள்ளையோட தனியாக வாழ்றது அவ்வளவு லேசு இல்ல எண்டதை அறிஞ்சிட்டன்."

"உண்மைதான். இப்பவாவது அதை விளங்கிட்டாய். நீ நல்ல ஒரு முடிவைத்தான் எடுத்திருக்கிறாய்." கிருஷ்ணராஜ் உற்சாகத்துடன் வார்த்தைகளை வெளியிட்டார்.

இருந்தாற் போல 'டெலிபோனில்' இரைச்சலாக இருந்தது. கிருஷ்ணராஜுக்கு காது அடைத்தது. 'ரிஸீவரை' காதில் இருந்து அகற்றினார்.

ரேகா தொடர்ந்தும் பேசினாள். "சேர், நீங்க நினைக்கிற மாதிரி நாங்க புருஷன், பெஞ்சாதி மாதிரி வாழ்றதில எனக்கு இஷ்டமில்ல. அதுக்கு நிறைய காரணம் இருக்குது. நாங்க அண்ணா, தங்கச்சி எண்ட நிலையில தான் வாழ ஏலும். இதற்கு நீங்க இஷ்டப்படுவீங்க எண்டு நினைக்கிறன்."

இரைச்சல் நிற்கிறது. கிருஷ்ணராஜ் 'ரிஸீவரை' காதில் பொருத்துகிறார்.

ரேகா தன் பேச்சை தொடர்கிறாள். "சேர், உங்களிற்ற இதைப் பற்றி விபரமாக கதைக்க விரும்புறன். இப்பவே நான் உங்கட வீட்டுக்கு வரட்டா இல்லாட்டால் நீங்க வாறீங்களா?"

"நானே வாறன்."

தொலைத்தொடர்பு அறுகிறது.

தலைகால் புரியாத நிலையில் கிருஷ்ணராஜ் காருக்குத் தாவினார். காரில் போதியளவு பெற்றோல் இல்லை என்பதை அவசரத்தில் அவதானிக்கத் தவறிவிட்டார்.

43

கூட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியேறும் வரை ஜெபநேசனும், ஷீலாவும் அளவளாவவில்லை.

விமானத்தில் இருந்து இறங்கி, சுங்கப் பரிசோதனையை முடித்து வெளியே ஷீலா வந்த போது, ஜெபநேசன் அங்கு அவளுக்காகக் காத்திருந்தான். ஷீலாவைக் கண்டு ஜெபநேசனுக்கு மகிழ்ச்சி உடல் முழுவதும் தங்கு தடையின்றி பரவியது. ஷீலாவிடம் இருந்து 'சூட்கேஸை' கைநீட்டி பெற்றவன், அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

கார் 'பார்க்கை' அடையும் வரை இருவரும் மௌனமாக நடந்தனர். காரில் ஏறும் போது, "ஷீ, என்ர 'லெட்டர்' கிடைச்சதா" என்று ஜெபநேசன் கேட்டான்.

"கிடைச்சது."

"என்ன முடிவு எடுத்தீங்க?"

"முதல்ல காரில ஏறுங்க. வழியில சொல்றன்."

ஷீலாவின் பதில் ஜெபநேசனுக்கு புதிராக இருந்தது. மேலும் எதையும் கேட்காமல் காரில் ஏறி, அதை 'ஸ்டார்ட்' செய்தான்.

கார் புறப்பட்டது. ஜா-எலையை கார் தாண்டும் போது, "ஷீ, என்ன பேசாமல் இருக்கிறீங்க? என்ன முடிவு எடுத்தீங்க எண்டு சொல்லுங்களேன்" என அவசரப்படுத்தினான் ஜெபநேசன்.

"ஜெபா, உங்கட மனதில இப்படி ஒரு கள்ள நோக்கம் இருக்கும் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் உங்களை 'றோட்டில' நிற்க வைச்ச, கதைச்ச அனுப்பி இருப்பன். நீங்க என்ர நல்ல 'ஃபிரெண்ட்' எண்டு நினைச்சன். ஆனால், நீங்கள் என்ர கலியாண வாழ்க்கையை குழப்புற மாதிரி நடந்திட்டீங்க."

"ஷீ, நான் எழுதினதில என்ன பிழை?"

ஷீலா உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. ஹாண்ட் பாக்கை திறந்து ஜெபநேசன் அவளுக்கு எழுதின கடிதத்தை எடுத்து பலமாக வாசித்தான். "ஷீ, உங்களை சுரேஷ் கைவிட்டு விட்டார் என்பதை அறிந்திருப்பீங்க. ஆனால், இத் தருணத்திலும் நான் உங்களை கைப்பிடிக்க விரும்புறன். ரேகா மூலம் கிடைக்காத சந்தோஷத்தை உங்கள் மூலம் பெறத் துடிக்கிறேன்." ஷீலா கடிதத்தை வாசிப்பதை

நிறுத்தினான். "ஜெபா, இது நீங்க எழுதின 'லெட்டர்' தானே?"

"ஊம். நான்தான் எழுதினன். அப்படி எழுதினதில் என்ன பிழை?"

"பிழை இல்ல. ஆனால், அதை எனக்கு அனுப்பினது தான் பிழை."

"ஷீ, சுரேஷ் தானே உங்களை 'டைவோர்ஸ்' செய்ய இருக்கிறார்? அப்படி செய்தால் நீங்க தனித்து விடுவீங்க. அந்த இடைவெளியை தான் நான் நிரப்ப விரும்புறன்."

"ஜெபா, உண்மையைச் சொல்லுங்க, நீங்க ஏன் என்னை கலியாணம் முடிக்க விரும்புறீங்க? எப்ப தொடக்கம் என்னை விரும்புறீங்க?"

"ஷீ, 'வாஸிட்டியில்' படிக்கக்கிள்ளை நான் உங்களை விரும்பினன். ஆனால், நான் 'கிறிஸ்டியன்'. நீங்க 'ஹிண்டு'. அந்த நேரத்தில் நாங்க கலியாணம் கட்ட மதம் ஒரு தடையாக இருந்திருக்கும். ஏனென்றால் நாங்க ரண்டு பேருமே பெற்றாரின்றர பாதுகாப்பில் தான் இருந்தம். அதால் உங்களள் எனக்கு இருந்த ஆசையை குழிதோண்டிப் புதைச்சன்."

"நீங்க ஒரு 'ஜோக்கர்', 'சோஷியல் டைப்' எண்டு தான் நினைச்சிருந்தன். ஆனால், ஒரு உண்மையான 'சைலன்ஸ் லவ்' வராகத் தான் இருந்திருக்கிறீங்க."

"பகிடி பண்ணுறீங்களா, ஷீ? வெட்கத்தைவிட்டு உண்மையைத் தான் சொல்றன்."

"என்னை இந்தளவு 'லவ்' பண்ணிட்டு, எப்படி ரேகாவை கலியாணம் முடிச்சீங்க?"

"உங்களைக் கலியாணம் முடிக்க ஏலாது எண்டு தெரிஞ்சாப் போல எனக்குள்ள ஒரு விரக்தி, வெறுப்பு.... ஏதோ எல்லாத்தையும் இழுந்து விட்ட நிலையில் தான் நான் இருந்தன். அந்த நேரத்தில் தான் ரேகாவைக் கண்டன், கதைச்சன். அந்த நேரத்தில் ரேகாவுக்கு இருபத்தியொரு வயசுதான். நல்ல வடிவாக இருந்தாள். இனிமையாகக் கதைச்சாள். அவளோட பழகப் பழக உங்களை மறந்தன். அவளை கலியாணம் முடிச்சன். 'பட்'..."

"'பட்'..?"

"'பட்', அவளை கலியாணம் முடிச்சாப்பிறகு கனக்க பிரச்சனைக்கு முகம் குடுத்தன். காதலியாக இருந்த ரேகாவுக்கும், மனைவியாக இருந்த ரேகாவுக்கும் இடையில் நிறைய வித்தியாசம் இருந்தது. அடிப்படையில் அவள் எனக்குப் பொருத்தமில்ல எண்ட முடிவுக்கு ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு வந்தன். கடைசியாக அமெரிக்காவுக்கு போறதுக்கு எனக்கு ஒரு 'ஸ்கொலர்ஷிப்' கிடைச்சது. என்னோட அமெரிக்காவுக்கு வரச் சொன்னன். மறுத்திட்டாள். சரி இதோட அவளை கை கழுவி விடுவம் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு அமெரிக்காவுக்கு போனன். ஐஞ்சு வருஷத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வந்தன். அந்த நேரத்தில் எங்கட

'சேர்ச்சுக்கு' ஊழியம் செய்யுற மனோ நிலையில் தான் இருந்தன். ஆனால், உங்களைக் கண்ட பிறகு என்ர 'பிளாளை' மாற்றிட்டன். எண்டைக்கு உங்களைக் கண்டனோ அண்டையில் இருந்து என்ர உள்ளத்தில் புதைஞ்சிருந்த காதல் வெளிப்பட்டது."

"சொல்லுங்க ஜெபா..."

"ஆனால், நீங்க கலியாணம் முடிச்சனீங்க. நான் வேலை செய்த 'கொம்பனியில்' சுரேஷ் வேலை செய்தார். எண்டபடியால என்ர 'லவ்' வை அடக்கி வைச்சன். அதை வெளிப்படுத்தி, சிக்கலை ஏற்படுத்த நான் விரும்ப இல்ல. ஆனால், நீங்கள் என்னை விரும்புற மாதிரி நடந்தன். அதால தான் அடிக்கடி உங்களைப் பார்க்க வந்தன். உங்களோட 'டெலிபோனில்' கதைச்சன். இந்த நேரத்தில் தான் ஒரு உண்மையை அறிஞ்சன்."

"என்ன உண்மை?"

"சுரேஷ் உங்களை ஏமாத்திட்டு இன்னொரு பொம்பளையை 'லவ்' பண்ணுறார் எண்டதை அறிஞ்சன். அவள் தான் நிரூபா. பிற்பாடுதான் அவள்ன்ர பெயரை சுரேஷ் மூலம் அறிஞ்சன். அவையள் ரண்டு பேரும் ஒண்டாகப் போறதைக் கண்ட பிறகு நான் எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டன் தெரியுமா?"

"ஜெபா, நீங்க என்ர 'டியரஸ்ட் பிரெண்ட்' எண்டு எத்தனையோ தரம் சொல்லி இருக்கிறீங்க. அப்படியான ஒரு 'டியரஸ்ட் ஃபிரெண்டுக்கு' ஒரு கஷ்டம் இருக்கக்கிள்ளை அந்த 'ஃபிரெண்டுக்கு' சொல்லி இருக்கலாம் தானே? அப்படி சொல்லி இருந்தால் சுரேஷின்ர காதலை முளையில் கிள்ளி எறிஞ்சிருப்பன்."

"சொல்லி இருப்பன். ஆனால், நான் சுயநலவாதியாக 'திங்க்' பண்ணினதால உங்களுக்கு சொல்ல இல்ல. நிரூபாவை சுரேஷ் கலியாணம் கட்டினால், உங்களை நான் கலியாணம் கட்டலாம் எண்டு கணக்குப் போட்டன். நீங்க கனடா போக இருந்தீங்க. போய்விட்டு வந்தாப் பிறகு சுரேஷின்ர முடிவை அனுசரித்து ஒரு முடிவை எடுப்பம் எண்டிருந்தன். உங்களை பயணம் ஏற்றிவிட்டு வந்த சுரேஷ், எனக்கு 'போன்' பண்ணி உங்களை பொறுப்பேற்கும்படி வெட்கமில்லாமல் சொன்னார். அதுக்குப் பிறகுதான் நான் உங்களுக்கு 'லெட்டர்' எழுதினன். அப்படி 'லெட்டர்' எழுதினதில் என்ன பிழை?"

"சுரேஷுக்கு தான் மூளை இல்ல எண்டால் உங்களுக்கு எங்க போச்சது? உங்களையே நம்பி இருக்கிற ரேகாவை, அந்த ஒண்டுமே அறியாத பிள்ளையை மறந்திட்டு என்னைக் கலியாணம் கட்ட உங்களுக்கு எப்படி மனம் வருது?"

"ஷீ, அதுதான் காதல்."

"காதலும், சுத்தரிக்காயும். காதலின்ர புனிதத்தன்மையை அழுக்காக்காதீங்க. நான் இதுவரையில் ரேகாவை காண இல்ல. ஆனால், அவளுக்காகப் பரிதாபப்படுறன். இப்பத்தான் உங்கள் ரண்டு பேருக்கும் இடையில் ஏன் சண்டை, சச்சரவு வந்தது எண்டு

விளங்குது....ஜெபா, உங்கட பெஞ்சாதிக்கு வாழ்வு குடுக்க விரும்பாமல், ஏன் அந்நியன்ர பெஞ்சாதிக்கு வாழ்வு குடுக்க விரும்புறீங்க? காதல் உங்கட கண்ணை, மூளையை மூடிட்டுதா? சொல்லுங்க ஜெபா."

ஜெபநேசன் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தான். ஷீலா தொடர்ந்தும் பேசினாள். "ஜெபா. உங்களோட ஒளிவு மறைவில்லாமல் நான் கதைக்க வேணும். எக்காரணம் கொண்டும் சுரேஷ் என்னை விட்டுட்டு போக நான் விட மாட்டன். அப்படி இருந்தும் அவர் என்னை விட்டுப் போனால், அதால ஏற்படுற வெற்றிடத்தை நான் நிரப்ப மாட்டன். அது கடைசி வரைக்கும் வெற்றிடமாகத் தான் இருக்கும். இன்னொண்டையும் சொல்றன். நான் கடைசி வரைக்கும் தற்கொலையும் செய்ய மாட்டன். நரன் கோழை இல்ல."

"ஷீ, ஏன் முட்டாள் போல முடிவு எடுக்கிறீங்க? இந்த உலகத்தில நீங்க ஒருக்கால் தான் வாழப்போறீங்க. எண்டபடியால இருக்கிறவரை சந்தோஷமாக இருக்கப் பாருங்க."

"நீங்க சொல்லுறதைத் தான் நான் உங்களுக்கும் சொல்ல விரும்புறன். ஜெபா, நீங்களும் எல்லாத்தையும் மறந்திட்டு ரேகாவோட ஒண்டாக வாழப் பாருங்க. நான் எவ்வளவு துக்கத்தில இப்ப இருக்கிறன் எண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமா? இதே மாதிரியான, இல்லாட்டால் இதைவிட ஒரு படி மேலான நிலையில தான் ரேகா இருப்பாள் எண்டு நம்புறன். எண்டபடியால 'பிளீஸ்' என்ன மறந்திட்டு ரேகாவோட சந்தோஷமாக வாழுங்க. அப்பா ஆர் எண்டதை அறிய விரும்புற உங்கட பிள்ளைக்கு முன்னால போய் நிண்டு' நான் தான் உன்ர அப்பா' எண்டு சொல்லுங்க. அங்க தான் உண்மையான, இயற்கையான சந்தோஷம் இருக்குது."

ஜெபநேசன் சிரித்தான். "ஷீ, எனக்கு உபதேசம் செய்யுறீங்களா?"

"இல்ல ஜெபா. உங்களை சரியான வழியில கொண்டு போக முயற்சிக்கிறன். ஒரு அபலைப் பொம்பளைக்கு வாழ்வு குடுக்க முயற்சிக்கிறன். தகப்பன் ஆர் எண்டு தெரியாத ஒரு குழந்தைக்கு தகப்பனைக் காட்ட முயற்சிக்கிறன். அவ்வளவுதான்."

"ஷீ, நீங்க உங்கட மனதை மாற்ற மாட்டீங்களா?"

"இல்ல, கடைசி வரைக்கும் நான் மாற்ற மாட்டன். நீங்கள் உங்கட மனதை மாற்றுங்களேன்."

"என்ன மாதிரி?"

"என்ன ஜெபா, சின்னப் பிள்ளை மாதிரி கேட்கிறீங்க? நான் உங்களை விரும்ப இல்ல. ரேகா உங்களை விரும்புறாள். நீங்க அவள்ன்ர புருஷன். உங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்குது. எண்டபடியால நீங்கள் உங்களை விரும்புற, உங்கட பெஞ்சாதிக்காக மனதை மாற்றுங்க. இந்த கொடுமான உலகத்தில ஒரு பொம்பளை தனித்து வாழுறது எவ்வளவு கஷ்டம் எண்டு உங்களுக்குத்தானே

தெரியும்? ரேகாவுக்கு வாழ்வு கொடுத்து பழிபாவத்தில இருந்து விடுபடுங்க."

ஷீலா கூறியதை சில வினாடிகள் மனதினுள் அலசினைன் ஜெபநேசன். அவள் கூறுவது போல் ரேகாவுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்தால் என்ன?

"என்ன யோசிக்கிறீங்க ஜெபா?"

"ஒண்டுமில்ல."

"'கமோன்' ஜெபா. சொல்லுங்க."

"ரேகாவோட திரும்பவும் வாழ்ந்தால் என்ன எண்டு யோசிக்கிறன். ஆனால், 'ஏதோ' ஒண்டு என்னைத் தடுக்குது."

"அது ஆண் எண்ட மமதை. அந்த மமதையை உங்கட மனதில இருந்து வீசி எறியுங்க. அப்பத்தான் நீங்க உண்மையான ஆண்மகன் ஆவீங்க."

"பார்ப்பம். இதைப்பற்றி யோசிப்பம். நீங்க இவ்வளவும் சொல்லக்கிள்ளை நான் கேட்காமல் விடுறதும் முட்டாள்தனம்."

"'குட்', ஜெபா. இப்பத்தான் நீங்க என்ற நல்ல 'ஃபிரெண்ட்'. அதை நீங்க என்னோட வந்து சுரேஷுக்கு நிரூபிக்க வேணும்."

"ஷீ, என்ன சொல்லுறீங்க?"

"நீங்க அடிக்கடி என்னோட கதைக்கிறதை சுரேஷ் பிழையாக விளங்கிட்டார். அதால நான் எதிர்பார்க்காத விதத்தில அவர் எனக்கு ஒரு 'லெட்டரை' அனுப்பி இருந்தார். அதை வாசிக்கிறன். அப்பத்தான் என்ற நிலைமை உங்களுக்கு விளங்கும்" என்ற ஷீலா, தனது 'ஹாண்ட் பாக்கில்' இருந்து சுரேஷ் அவளுக்கு கடைசியாக எழுதிய கடிதத்தை எடுத்துப் பலமாக வாசித்தாள். வாசித்து முடித்தவள், "ஜெபா, கேட்டீங்க தானே? இப்ப என்ற நிலைமை உங்களுக்கு விளங்குது தானே?" எனக் கேட்டாள்.

ஜெபநேசனுக்கு குற்ற உணர்வு நெஞ்சில் சுரந்து மனதை ஈரமாக்கியது. தனது நல்ல நண்பி ஒருத்தி காரணமில்லாமல் கணவனால் சந்தேகிக்கப்படுவதை எண்ணிக் கவலைப்பட்டாள்.

"சுரேஷ் உங்களை அநாவசியமாக சந்தேகிக்கிறாரே" என வெடித்தான்.

"அதுதானே, பனை மரத்துக்கு கீழ் இருந்து பால் குடிக்கக் கூடாது எண்டு எங்கட ஆட்கள் சொல்லுறவையள்."

"சரி வாறன். உங்களை சுற்றவாளியாக்கி விட்டுப் போறன்."

"எங்க போகப் போறீங்க? ரேகாவைத் தேடியா?"

"இல்ல, அதைப் பற்றி நான் இன்னும் ஒரு முடிவும் எடுக்க இல்லை."

"ஜெபா, பிடிவாதமாக இருக்காதீங்க. ரேகாவோட வாழத் தெண்டியுங்க."

"பார்ப்பம்."

வேகத்துடன் வந்த கார் 'கிரீச்' என்ற சத்தத்துடன் நின்றது.

"ஏன் காரை நிறுத்தினீங்க?" என ஷீலா கலவரத்துடன்

கேட்டாள்.

"முன்னால் பாருங்க. 'றோட்டில்' ஒருவர் பெற்றோல் 'டின்னை' வைச்சுக் கொண்டு நிற்கிறார்."

ஷீலா அவசரத்துடன் முன்னால் நோக்கினாள். அங்கே நடுத்தர வயதுடைய ஒருவர் கையில் பெற்றோல் 'டின்னுடன்' நின்றார்.

"ஷீ, அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"அவர் தான் 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜ். கொழும்பு 'வாஸிட்டியில்' 'வேர்க்' பண்ணார். அவர்ற்ற 'வைஃப்' தான் நிரூபா. இந்த நிரூபாவைத்தான் சுரேஷ் கலியாணம் முடிக்க இருக்கிறார்."

"ஓ!"

"உங்கட பிரச்சனையைத் தீர்க்கிறதெண்டால் 'புரொபஸர்' கிருஷ்ணராஜும் தேவைப்படும். எண்டபடியால அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போவம்."

"நல்ல யோசனை. எங்கட வீட்டுக்கு போக மட்டும் நான் சுரேஷினர் 'வைஃப்' எண்டு அறிமுகம் செய்யாதீங்க."

"ஓகே!"

கார் நின்றது.

சில நிமிஷங்களில் கிருஷ்ணராஜை சுமந்தபடி ஜெப நேசனின் கார் விரைந்தது.

44

மிக அமைதியாக காரைச் செலுத்தினான் ஜெபநேசன்.

கிருஷ்ணராஜ் காரில் ஏறியவுடன் அவரை ஷீலாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். ஷீலா தான் சுரேஷின் மனைவி என்ற விபரத்தை வெளியிடாமல், வெறுமனே தனது நண்பி ஷீலா என்று அறிமுகப்படுத்தினான். இருவரும் முகஸ்துதிக்காக "ஹலோ" என்றனர். மற்றும்படி ஒன்றுமே பேசவில்லை.

காரையோட்டியபடியே ஜெபநேசன் ஓரக்கண்ணால் ஷீலாவை நோட்டமிட்டான். மனதினுள் தேங்கியிருந்த தவிப்பு அவள் முகத்தில் நெளிந்து வளைந்தது. மேலிருந்த கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்தபோது கிருஷ்ணராஜ் தன்பாட்டில் புன்னகையை தவழவிட்டபடி வீதியில் பராக்கு பார்ப்பதை அவதானித்தான். தொடர்ந்து நிமிடத்திற்கு ஒரு முறை அவர் புன்னகைக்கவே, அதன் அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அவனுள் பிறந்தது.

"புரொபஸர், உங்களிற்ற ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?"

"ஓ யெஸ்! கேளுங்க."

"உங்களை காரில ஏற்றினது முதல் கவனிக்கிறன். நீங்க சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறீங்க. அதுக்கு என்ன காரணம்?"

"வெட்கத்தை விட்டு சொல்றன். இந்த 'லேடி' என்னைப்

பற்றி என்ன நினைக்கிறாவோ தெரிய இல்லை. நான் உண்மையைச் சொல்றன். ஜெபா, என்ற 'வைஃப்' என்னை விட்டுட்டு போயிட்டாள். அவள் தனக்கு என ஒரு வழியைப் பார்த்திட்டாள். நான் அவளை 'டிஸ்ரே ர்ப்' பண்ண விரும்ப இல்லை. அவள் எங்கையாவது போய் சந்தோஷமாக இருக்கட்டும்."

கிருஷ்ணராஜ் சற்று நிறுத்தினார். பின் பேசினார்.

"ஜெபா, இனி சொல்றதைக் கேட்டு கலவரப்படாதீங்க. உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்குதா? நான் ஒருக்கால் உங்கட 'ஓஃபிசுக்கு' வந்து ரேகாவை மன்னிச்ச அவளோட வாழ்வு எண்டு சொன்னனான். ஆனால், அதுக்கு நீங்கள் அவள் ஏதோ மன்னிக்க முடியாத குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறாள் எண்டும், அவளோட இனியும் வாழ முடியாது எண்டும் சொன்னீங்க. ரேகாவை 'டைவோஸ்' செய்யப் போறீங்க எண்டும் சொன்னீங்க. அதுக்குப் பிறகு ரேகா உங்களிற்ற வந்து சேர்ந்து வாழுவோம் எண்டு சொன்ன போதும் 'டைவோஸைப்' 'பற்றித் தான் கதைச்சிருக்கிறீங்க. அதால அவளுக்கு வாழ்வு குடுக்க வேணும் எண்டு நினைச்சன்."

"வாழ்வா? என்ன மாதிரி?"

"ஏன் பரபரப்படையுறீங்க ஜெபா? நீங்க தானே ரேகாவை 'டைவோஸ்' செய்யப் போறீங்க?"

"அவள் இன்னும் 'மிஸிஸ்' ஜெபநேசன் தான்."

"தெரியும். ஆனால், அவளை ஏற்க நீங்க மறுக்கிறீங்க. 'ஸோ', நான் அவளை கலியாணம் கட்டப்போறன்."

"அவள் அதுக்கு ஒம் எண்டு சொல்லி விட்டாளா?" என நடுங்கும் குரலில் கேட்டான் ஜெபநேசன்.

"'யெஸ்'. இப்ப கொஞ்சம் முந்தித்தான் 'டெலிபோன்' செய்து, கலியாணம் கட்டுறதுக்கு 'ஓம்' எண்டு சொன்னாள். அதைப்பற்றி கதைக்க போற வழியில் தான் காருக்கு பெற்றோல் இல்லாமல் நிண்டன். நல்ல வேளை நீங்க வந்தீங்க. நீங்களே என்னை ரேகா வீட்டில் 'டி ரொப்' பண்ணுங்க."

ரேகாவோட சேர்ந்து வாழ்வு என்று புத்திமதி சொன்ன ஷீலாவுக்கு முன்னாலேயே, ரேகாவை தான் கைப்பிடிக்கப் போவதாக கிருஷ்ணராஜ் கூறிய போது, ஜெபநேசன் கூனிக்குறுகினான். அவமான உணர்ச்சி ஆரத்தழுவியது. ஷீலாவை கரம் பற்றலாம் என்ற முழு நம்பிக்கையில், ரேகாவை உதாசீனம் செய்ய, இப்போது ரேகாவும் இல்லை, ஷீலாவும் இல்லை என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டான். அவனுக்கு ஒரு பக்கம் தன்னை நினைத்து சினமாகவும், இன்னொரு பக்கம் வேதனை யாகவும் இருந்தது.

"'புரொபஸர்', நீங்க செய்யுற காரியம் சரியானது எண்டு நினைக்கிறீங்களா? ஏன் ஒரு குடும்பத்தை சேர்த்து வைக்கிறதுக்குப் பதிலாக, பிரிக்கிறீங்க?" ஜெபநேசனுக்கும்,

கிருஷ்ணராஜுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையைச் செவிமடுத்த ஷீலா கேட்டாள்.

கிருஷ்ணராஜ் மெல்லச் சிரித்தார். "நீங்க சொல்லுற குடும்பத்தை ஒண்டு சேர்க்கிறதுக்காக நான் முயற்சி செய்தன். ரேகாவின்ர தூதுவனாக ஜெபாவின்ர 'ஓஃபிஸு'க்கு போனனான். ரேகாவை ஏற்க முடியாது எண்டு ஜெபா சொன்னாப் பிறகு தான், நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தன். என்னில பிழை இல்ல."

"ஜெபா, இனியும் ரேகாவை 'புரொபஸரு'க்கு தாரை வார்த்து நில்லையிலா இருக்கிறீங்க?" ஜெபநேசனிடம் கேட்டாள் ஷீலா.

பதில் கூறாமல் காரைச் செலுத்துவதிலேயே ஜெபநேசன் ஈடுபட்டிருந்தான்.

"சொல்லுங்க, ஜெபா."

"ரேகாவோட நான் சேர்ந்து வாழத் தயாராவதெண்டால் ஒவ்வொரு பிரச்சினையாக தீர்க்க வேணும். முதல்ல நிரூபாவை சுரேஷ் மறக்க வேணும்."

"இந்த விசயத்தில நிரூபா எப்படி சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறாள்?" கிருஷ்ணராஜ் கேட்டார்.

"நிரூபாவை கல்யாணம் கட்டப்போற சுரேஷ் ஆர் எண்டு தெரியுமா? இந்தக் காரில இருக்கிற ஷீலாவின்ர 'ஹஸ்பண்ட்'."

"ஓ!" கிருஷ்ணராஜ் வாயடைத்துப் போனார்.

"'புரொபஸர்', இந்தக் காரில இருக்கிற நீங்க, நான், ஷீலா எண்டு எல்லாருமே ஒரு வட்டத்துக்குள்ள நிண்டு ஒரே பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயற்சிக்கிறம். இதை சுமுகமாக தீர்க்கிறதெண்டால் நாங்க மூண்டு பேரும், சுரேஷ், ரேகா, நிரூபாவும் ஒண்டு சேர வேணும். அப்படி ஒண்டு சேர்ந்தாலும் பிரச்சினையை தீர்க்க ஏலுமோ எண்டு தெரிய இல்ல. எதற்கும் நாங்க மூண்டு பேரும் சுரேஷின்ர வீட்டுக்குப் போவம். அங்கை நிரூபா இருப்பா. வழியில ரேகாவை 'பிக்' பண்ணுவம்."

கிருஷ்ணராஜின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. ஷீலா ஊமையான நிலையில் விளங்கினாள். சுரேஷை சீக்கிரமே சந்தித்து விடவேண்டும் என்ற துடிப்பு அவளுள் பெருகி இருந்தது.

ரேகாவின் வீட்டின் முன் கார் நின்றது. சிறிது நேரத்தில் ஜெபநேசனுடன் பேந்தப் பேந்த விழித்த வண்ணம் வந்த ரேகா காரில் ஏறினாள்.

"வாழ்க்கையோட நாங்க எல்லாரும் விளையாடுறம். ஆருக்கு வெற்றி கிடைக்கும் எண்டதை சுரேஷின்ர வீட்டில பார்ப்பம்" என்றபடி ஜெபநேசன் காரை 'ஸ்டார்ட்' செய்தான். மற்ற மூவரும் மெளனம் சாதித்தனர்.

கார் புறப்பட்டது.

45

முன்று ஜோடிகள் ஒரே இடத்தில் சந்தித்தன. சுரேஷின் வீட்டில் -

சுரேஷ் - ஷீலா

ஜெபநேசன் - ரேகா

கிருஷ்ணராஜ் - நிருபா

ஜெபநேசனைத் தவிர எல்லாருமே திகைப்படைந்த நிலையில், மெளனியாக விளங்கினார்.

ஜெபநேசன், தானே கதாநாயகன் என்ற தோரணையில் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்தான்.

மற்ற ஐவரும் ஆளுக்கொரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தனர்.

எதிர்பாராதவிதமாக ஷீலாவைக் கண்டு சுரேஷும், கிருஷ்ணராஜைக் கண்டு நிருபாவும் வெல, வெலத்துப் போனார்கள். ஒருவருமே ஒருவருடனொருவர் பேசவில்லை.

ஜெபநேசன் நின்றான். எல்லோரையும் ஒரு முறை நோட்டம் விட்டான். பின் அமைதியைக் குலைத்தவண்ணம் பேசினான்.

"நாங்க எல்லாருமே ஒருவருக்கொருவர் புதிராயிருக்கிறம். அதேவேளை, கேள்விக்குறியும் கூட. மூண்டு சோடிகள் பிரிந்து விட்டன. அந்த மூண்டு சோடிகளும் மீண்டும் ஒண்டு சேர வேணும். இல்லாட்டால் பிரிஞ்சு, புதிய சோடியை கரம் பிடிக்க வேணும். எனவே, இந்த விசயத்தில எல்லாரும் ஒருமித்த முடிவுக்கு வரவேணும்."

ஜெபநேசன் பேசுவதை நிறுத்தினான். மீண்டும் எல்லோரையும் ஒவ்வொருவராக நுணுக்கமாக நோக்கினான். எல்லோரும் அவன் கண்களை சந்தித்த போதும், ரேகா தலைகுனிந்தாள்.

ஒரு நிமிடமளவில் அங்கு ஓர் அமைதி நிலவியது. ஷீலா ஆக்ரோஷத்துடன் ஜெபநேசனை நோக்கி எதையோ கூற வாயெடுத்தாள். அதற்குள் சுரேஷ் எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் இன்றி தெட்டத்தெளிவாகப் பேசினான். "என்னைப் பொறுத்தளவில நான் ஒரு உறுதியான முடிவுக்கு வந்திட்டன். ஷீலாவை நான் 'டைவோர்ஸ்' செய்யப்போறன்."

இதைக் கேட்ட ஷீலா வெகுண்டெழுந்தாள் "சுரேஷ்" எனக் கத்தியபடியே எழுந்தவள், சுரேஷை நெருங்கினாள். "ஏன் என்னை 'டைவோர்ஸ்' செய்யப்போறீங்க? 'வட் இஸ் த ரீஸன்'?"

சுரேஷ் ஒன்றும் கூறவில்லை. மெளனமாக நின்றான்.

"சொல்லுங்க சுரேஷ், உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்க இல்லையா?"

மெளனம்.

"உங்கட ஆசாபாசங்களுக்கு நான் இடம் குடுக்க

இல்லையா?"

மெளனம்.

"சுரேஷ் கதைக்காமல் இருந்து பிரச்சினையில் இருந்து தப்பலாம் என்று நினைக்கிறீங்களா?"

மெளனம்.

"சொல்லுங்க சுரேஷ், சொல்லுங்க." ஷீலாவின் குரல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மலிந்து வர, அவள் கண்கள் கலங்கின. வினாடிகள் நகர நீர் வழிந்தது.

எல்லாருமே ஷீலாவைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தனர். நிரூபா தலை குனிந்தவண்ணம் வயிற்றைப் பிசைந்தாள். அவள் மனதில் பலவித உணர்ச்சிகள் நிரம்பி வழிந்தன. கண்களின் கீழேயுள்ள நரம்புகள் அளவுக்கு மீறித் துடித்தன.

சுரேஷ் ஓரடி பின்வாங்கினான். "ஷீலா, நீர் கேட்ட கேள்வி எல்லாத்துக்குமே இல்லை, இல்லை, இல்லை என்றுதான் மறுமொழி சொல்வன்."

"அப்படியெண்டால் ஏன் என்னை 'டைவோர்ஸ்' செய்யத் துடிக்கிறீங்க?" ஷீலா கேட்டபடியே அவன் கையைப் பற்றினான்.

சுரேஷ் அவளிடமிருந்து தன் கையை விடுவித்தான். "அதுக்கு காரணம் இருக்குது. ஷீலா, அந்தக் காரணத்தை இவ்வளவு நாளும் நான் சொல்ல இல்ல. ஆனால், இப்ப நீர் கேட்கிறபடியால் சொல்றன். பிள்ளைகள் எண்டால் எனக்கு கொள்ளை ஆசை. நாங்க கலியாணம் முடிச்ச ஏழு வருஷமாகிட்டுது. இனியும் எங்களுக்கு பிள்ளை பிறக்கும் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இல்லாமல் போயிட்டுது. அதால தான் உம்மை 'டைவோர்ஸ்' செய்திட்டு நிரூபாவைக் கலியாணம் கட்டப்போறன்."

"நிரூபா பிள்ளை பெறுவாள் என்று என்ன நிச்சயம். அவளை நான் கலியாணம் கட்டி எட்டு வருஷமாகுது. இன்னும் ஒரு பிள்ளையைக்கூட காண இல்லை."

இப்படி கிருஷ்ணராஜ் சொன்னவுடன் சுரேஷ் இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தான். "நிரூபா இப்ப மூண்டு மாத கர்ப்பிணி." கம்பீரமாக, நெஞ்சை நிமிர்த்தியபடி சுரேஷ் சொன்னான்.

அதேவேளை "ஆ!" என அலறிய வண்ணம் ஷீலா தன் முகத்தை இரு கைகளாலும் பொத்தினாள். பற்களைக் கடித்தபடி இரு கைவிரல்களையும் மடக்கியபடி, நிரூபாவை கொலை வெறியுடன் நோக்கினார் கிருஷ்ணராஜ்.

நிரூபாவின் முகம் வெளிறிக் கொண்டு வந்தது. அவள் முழுத்தேகமும் நடுங்கியது. நெற்றியில் வியர்வை துளிர்விட்டது. யாரும் நிரூபாவைக் கவனிக்கவில்லை. எல்லோரது பார்வையும் சுரேஷ் மீதே பதிந்திருந்தது.

"சுரேஷ்....." தன் பலம் யாவற்றையும் ஒன்று திரட்டி குரல் கொடுத்தாள் நிரூபா.

சுரேஷ் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்கையில், அவள் கீழே சரிந்தாள். அவன் ஒரே பாய்ச்சலில் அவளை நெருங்கினான்.

நிருபாவின் உடலில் இருந்து இரத்தம் வழிந்தோடியது.
"அய்யோ, நிருபா....." எனக் குழறினான் சுரேஷ்.

46

அஸ்பத்திரிக்குரிய 'குளோரஃபோம்' மணம் மூக்கைத் துளைத்துச் சென்றது.

கட்டிலின் கால்புறமாக சுரேஷ் அமர்ந்திருந்தான். நிருபாவின் முகத்திற்கு இடது பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலியில் கிருஷ்ணராஜ் அமர்ந்திருந்தார். ஜெபநேசன், ஷீலா, ரேகா ஆகியோர் ஒவ்வொரு பக்கமாக நின்றனர்.

நிருபா கண்களை நாலாபுறமும் சுழற்றினாள். ஷீலாவைக் கண்டவள், கண்களால் அவளை அழைத்தாள். ஷீலா குறிப்பறிந்து நிருபாவை நெருங்கினாள். கட்டிலில் அமரும்படி கட்டிலைக் காட்டினாள் நிருபா. ஷீலா அமர்ந்தாள். அவள் இரு கைகளையும் நிருபா தனது இரு கைகளினால் பற்றினாள்.

"ஷீலா, என்னை மன்னிச்சிடுங்க. உங்கட வாழ்க்கையை பாழ்படுத்திட்டன். அதுக்கு இப்ப எனக்கு தண்டனை கிடைச்சிடுத்து. அரசன் அன்றறுப்பான், தெய்வம் நிண்டு அறுக்கும் எண்ட மாதிரி, தெய்வம் என்னை அறுக்கப்போகுது."

நிருபாவின் கண்கள் கலக்கமுற்றன. அவளால் மேலும் பேச முடியவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். பின்பேசினாள்.

"ஷீலா, நடந்ததை எல்லாம் மறந்து, சுரேஷை மன்னிச்ச அவரோட வாழுங்க. ஏதோ உங்கட கலிகாலம் அவர் உங்களை மறந்திட்டு, என்னற்ற வந்திட்டார்."

ஷீலா ஒன்றும் கூறவில்லை. வெறுமனே நிருபாவைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

"ஷீலா, நான் சாகப் போறது நிச்சயம். இனி என்னை ஆராலும் காப்பாத்த முடியாது." ஷீலாவின் கைகளை விட்டாள் நிருபா. பின் சைகையினால் கிருஷ்ணராஜை அழைத்தாள். கிருஷ்ணராஜ் எழுந்து அவள் அருகில் செல்ல. அவர் கைகளைப் பிடிக்க முயன்றாள். ஆனால், கிருஷ்ணராஜ் அவள் கையைத் தட்டிவிட்டார்.

"என்னோட கோவமா?" நிருபா கேட்டாள்.

கிருஷ்ணராஜ் மௌனமாக நின்றார்.

"சொல்லுங்க....."

"சினிமாவில வாற மாதிரி உமக்கு மன்னிப்பு தந்து, நீர் செத்த பிறகு சிலை வைக்கச் சொல்றீரா? நீ செய்த துரோகத்தால என்ற வாழ்க்கை, ஷீலாவின்ர வாழ்க்கை எல்லாம் பாழாகிடுத்து." கிருஷ்ணராஜ் குரலை உயர்த்திப் பேசினார்.

"எல்லாமே விதி."

"செய்யுற பிழை எல்லாம் செய்திட்டு விதி மேல பழியைப் போடுறீரா? நீர் செய்த துரோகத்தை மனச்சாட்சி உள்ள ஒருவனுமே மன்னிக்கமாட்டான்."

கிருஷ்ணராஜ் அங்கிருந்து கோபத்துடன் வெளியேறினார். அவரைப் பின் தொடர்ந்தாள் ஷீலா.

'டொக்டர்' வந்தார். அங்கு குழுமி நின்ற யாவரையும் பார்த்தவர் ஆத்திரமடைந்தார். "இந்த 'பேஷண்டு'க்கு 'ரெஸ்ட்' கொடுங்க எண்டு எத்தனை தரம் சொன்னன். கேட்டாத்தானே? படிச்சிருந்தும் படிக்காத மாதிரி நடக்கிறீங்களை. 'மைன்ட் யூ', இந்த 'பேஷண்ட்' மூண்டு பைந்து ரத்தத்தை இழந்திருக்கிறா. இவ்வின்ற ரத்தத்தோட சேரக்கூடிய ரத்தத்தை எடுக்க நாங்க எத்தனை 'ஹோஸ்பிட்டலோட' தொடர்பு கொண்டிருக்கிறம் தெரியுமா?"

'டொக்டர்' மூக்கும், இதழ்களும் கோண இரைய, ஜெபநேசன் மெல்ல அங்கிருந்து நழுவினான். அவனைத் தொடர்ந்தாள் ரேகா. மனமில்லாமல் சுரேஷும் வெளியேறினான்.

நிரூபாவின் விழிகளில் ஓர் ஒளி தோன்றி, அவை சுரேஷ் மீது படிய..... அவள் இறுதி முறையாக மூச்சு விட்டாள்.

கிருஷ்ணராஜின் கார் 'ஓரியண்டல் ஹோட்டேலின்' முன்பாக நின்றது.

47

கூட்டுநாயக்கா விமான நிலையம். கனடா செல்வதற்கு தயாராக நின்றாள் ஷீலா. அவள் முன்பாக ஜெபநேசன் நின்றான்.

"ஜெபா, என்னை மன்னிச்சுவிடுங்க. உங்கட வேண்டுகோளுக்கு செவிசாய்க்க முடியாமல் இருக்குது."

"ஷீ, நான் ஆண் மகன் எண்டதை மறந்து எத்தனையோ தடவை கேட்டுட்டன். கடைசி முறையாகக் கேட்கிறன். என்னை ஏற்க ஏலாது எண்டு ஏன் சொல்லுறீங்க?"

"ஜெபா, என்ற முடிவை என்னால மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. நான் 'மிஸிஸ்' சுரேஷாகத் தான் இருக்க விரும்புறன்."

"ஆனால், சுரேஷ் இந்த உலகத்தில இல்லாதபடியால தானே என்னோட வாழ வரும்படி கேட்கிறன்."

"அவர் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் நான் 'மிஸிஸ்' சுரேஷ் தான். நான் ஒருவருக்குத் தான் 'வைஃப்' ஆக இருக்க விரும்புறன். 'பிளீஸ்', என்னை 'கம்பெல்' பண்ணாதீங்க."

"உங்கட நல் வாழ்க்கைக்காகத் தான் மறுமணம் செய்யும்படி சொல்றன்."

"'நோ' ஜெபா, என்னை மன்னிச்சிடுங்க. ரேகாவிற்ற போய் மன்னிப்பு கேட்டுட்டு புது வாழ்க்கை வாழுங்க."

"'ஐயாம் வெரி லேட்.' இனியும் ரேகா எல்லாத்தையும் மறந்திட்டு என்னோட வாழத் தயாரில்ல. கிடைச்ச சந்தர்ப்பங்கள்

எல்லாத்தையும் நான் இழந்திட்டேன். அவள் தனக்கெண்டு ஒரு வாழ்க்கையை அமைச்சிட்டாள். அதில எனக்கு இடமில்ல." "

"அட்டென்ஷன் பிளீஸ்'....." இனிமையான குரல் தவழ்ந்து வந்தது.

"எக்ஸ்கியூஸ் மீ' ஜெபா. நேரமாச்சு. போயிற்று வாறன்."

ஜெபநேசன் அவளை விழுங்கி விடுவது போல பார்க்க, "ஜெபா, வாறன்" என்றபடி ஷீலா அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக அவன் பார்வையிலிருந்து ஷீலா மறைந்தாள்.

48

கார் தயாராக நின்றது.

கிருஷ்ணராஜ் காரில் ஏறத் தயாரானார்.

ரேகா புன்னகையைப் படரவிட்டபடி வாசல்படியில் நின்றாள். அவள் அருகில் பற்றி்ஷியா.

"ரேகா, போயிற்று வாறன்" என்ற கிருஷ்ணராஜ் விடைபெற, "மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு வருவீங்களா?" என ரேகா வினவினாள்.

"இல்ல, 'லெக்ஷருக்கு' இவ்வளவு நாளும் 'கட்' போட்டன். எண்டபடியால 'எக்ஸ்ட்ரா லெக்ஷர்ஸ்' வைக்க வேணும். ஒரு கிழமைக்கு இப்படியே வைச்சால் தான் மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு வீட்டை வாறதைப் பற்றி யோசிக்கலாம்."

"'ஓ.கே.' உங்கட இஷ்டம்."

"பற்றி்ஷியா குஞ்சு, போயிற்று வரட்டா?"

"செரியோ டி." பற்றி்ஷியா கையை ஆட்டினாள்.

"'டடியா'? 'அங்கிள்' தானே?" ரேகா சிரித்தபடியே திருத்தினாள்.

"'டடியா'? 'அங்கிளா'?"

"'அங்கிள்' தான் சரி. அவர் எனக்கு அண்ணா எண்டால் உனக்கு 'அங்கிள்' தானே?"

குழந்தை கண்மணிகளைப் போட்டு உருட்டியது.

கிருஷ்ணராஜ் பலத்துச் சிரித்தார். "குழந்தைக்கு எங்கட உறவு பற்றி இன்னும் விளங்க இல்லை."

"அதுக்கு இதெல்லாம் எங்க விளங்க போகுது?"

"எங்கட ஆட்களே நானும், நீங்களும் கண்ணியமாக வாழறம் எண்டதைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கினம்." ரேகா வரட்டுப் புன்னகையுடன் சொன்னாள்.

"எங்கட சமூகத்திற்கு எப்பவும், எதிலையும் சந்தேகம் தானே?"

ரேகா ஒன்றும் கூறவில்லை.

49

'ஹீட்டரின்' முன்பாக குளிர் காய்ந்தபடி ஷீலா அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு எதிர்ப்புறமாக வசந்தாவும், பாஸ்கரனும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

"அக்கா, என்ன சொல்றாய்? மாப்பிள்ளை வீட்டு ஆக்கள் வற்புறுத்துகினம். அவரும் உன்ர 'கேஸ்' தான். ரண்டு வருஷத்திற்கு முந்தி மனுஷிக்காரி செத்தவ. பிள்ளைகள் இல்ல. இஞ்ச 'சிறிறிஷன்ஷிப்' எடுத்திட்டார்." வசந்தா பக்குஷமாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

"எனக்கு இஷ்டம் இல்ல. நான் இப்படியே கலியாணம் செய்யாமல் இருக்கப்போறன். அவரோட வாழ்ந்த ஏழு வருஷமுமே போதும் எண்டு நினைக்கிறன். அவர் எனக்கு துரோகம் செய்தாலும், அவாற்ற நினைவாக வாழ விரும்புறன்."

"அக்கா, நீ இப்பவும் பழைய பஞ்சாங்கமாகத் தான் இருக்கிறாய். நீ பழைய காலத்து ஆட்கள் மாதிரி ஒருத்திக்கு ஒருவன் எண்டதை கடைப்பிடிக்கப் பார்க்கிறாய். காலம் மாறிவிட்டுது. அதுக்கு ஏற்ற மாதிரி வாழப்பழகு."

"நான் அப்படி வாழ விரும்ப இல்லை என்னை என்ற பாட்டில இருக்க விடு."

வசந்தா மேலும் வற்புறுத்தவில்லை.

"ஷீலா, சுரேஷ் ஏன் தற்கொலை செய்தார் எண்டு எனக்கு இன்னும் புதிராக இருக்குது." பாஸ்கரன் மெல்ல இழுத்தான்.

"இந்த ஆம்பிளைகளே இப்படித்தான். முட்டாள்தனமாக நடந்திட்டு, முட்டாள்தனமாக முடிவு எடுப்பினம்." வசந்தா சொன்னாள்.

"சுரேஷுக்கு எப்பவும் ஒரு 'கொம்ப்ளெக்ஸ்' இருந்தது. எங்களுக்கு பிள்ளையள் இல்லை எண்டபடியால 'டொக்டரிற்ற' 'செக் அப்' செய்வம் எண்டு எத்தனை தரம் சொல்லி இருப்பன்? கடைசி வரைக்கும் வர இல்ல. தற்செயலாக 'செக் அப்' செய்து அவருக்கு தகப்பனாகும் தகுதி இல்லை எண்டு 'டொக்டர்' சொல்லிவிடுவார் எண்ட பயம் இருந்தது."

"அதை 'டெஸ்ட்' பண்ணவா நிரூபாவோட தொடர்பு கொண்டார்" என்று கேட்டு பாஸ்கரன் சிரித்தான்.

ஷீலா ஒன்றும் கூறவில்லை. சில வினாடி மௌனத்தின் பின் பாஸ்கரனை நோக்கினாள். "பாஸ்கரன், எனக்கு ஒரு 'ஹெல்ப்' செய்வீங்களா?"

"என்ன?"

"என்ர 'விசா'வை 'எக்ஸ்டென்ட்' பன்றதோடே, ஒரு வேலையும் எடுத்துத் தாங்க. சும்மா வீட்டில இருந்து, காச எடுக்க எனக்கு விருப்பமில்ல. உழைச்ச காச சம்பாதிக்க வேணும் எண்டு ஆசையா இருக்குது. அதோட வீட்டில சும்மா இருக்கவும் 'போர்' அடிக்குது."

"பார்ப்பம்" என்றான் பாஸ்கரன்.

50

பெரிய வெள்ளிக்கிழமை

ஒவ்வொரு வருடமும் பெரியவெள்ளி தினத்தன்று தேவாலயத்திற்குச் செல்வது ரேகாவின் வழக்கம். அன்று அவளையும், பற்றிஷியாவையும் தேவாலயத்தின் முன் இறக்கி விட்டு பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்றார் கிருஷ்ணராஜ்.

ரேகா தேவாலயத்திற்குச் சென்றாள். வழியில் வண பிதா, ஜோசப்பிள்ளை எதிர்ப்பட்டார். "ரேகா, நீ ஒவ்வொரு 'சண்டேயும்' 'சேர்ச்'கக்கு வாறியோ, இல்லையோ பெரிய வெள்ளிக்கிழமை எப்படியும் வந்துவிடுவாய். 'தட் வே யூ ஆர் கிரேட்'."

"ஃபாதர்', எப்படியாவது ஒரு முறை வந்தால் போதும் தானே?"

"நோ.....நோ'..... ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வரவேணும். 'யூ மஸ்ட் பீ ஏ குட் கிறிஸ்தியன்'."

"ஓகே ஃபாதர், ஐ வில் ட்ரை'."

"தட்ஸ் குட்'."

ரேகா தேவாலயத்தை அடைந்தாள். வண பிதா ஒருவர் மெழுகுதிரிகளைக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்த வெள்ளை நீண்ட அங்கிக்குள் அடைந்திருந்த உருவத்தைக் கண்டதும், ரேகா திடுக்கிட்டாள். 'ஜெபா.....' அவள் உள்ளம் அலறியது.

மெழுகுதிரிகளை ஏற்றிவிட்டு திரும்பிய ஜெபநேசன், தனக்குப் பின்னால் நின்ற ரேகாவையும், அவளுக்கு அருகில் நின்ற பற்றிஷியாவையும் கண்டு அதிர்ந்து விட்டான். அவன் முகம் இருளடைந்தது. பின் தன்னைச் சுதாகரித்த வண்ணம் ரேகாவிடம் வந்தான். பற்றிஷியாவை பார்த்தான். பற்றிஷியா அவனை மிரள மிரளப் பார்த்தாள்.

"உன்ர பிள்ளையா?"

"இல்ல, எங்கட பிள்ளை....."

சில வினாடிகள் பற்றிஷியாவை ஆசையுடன் பார்த்தபடி நின்றான். பின் ரேகாவை நோக்கி "வா ரேகா, வெளியில போவம்" என்றபடி தேவாலயத்தின் பின் கதவால் வெளியேறினான்.

ரேகாவும், பற்றிஷியாவும் ஜெபநேசனைத் தொடர்ந்து சென்றனர். மரநிழலில் நின்றான் ஜெபநேசன். அவன் பார்வை பற்றிஷியாவிலேயே பதிந்திருந்தது.

"ரேகா, என்னை பற்றிஷியாவுக்கு அறிமுகம் செய்த வைக்கமாட்டியா?"

"'வெரி ஸொரி' ஜெபா. அப்பா ஆர் எண்டு தெரியாமல் அவள் வளர்ந்திட்டாள். இனி அறிமுகம் செய்து வைச்சு என்ன பிரயோசனம்?"

"பரவாயில்லை. நானே என்னை அறிமுகம் செய்யுறன். பற்றிஷியா நான்தான் உன்ர அப்பா"

"'நோ' என்ற அப்பா நீங்க இல்ல. அப்பா எண்டால் ஏன் இதுவரை என்னை பார்க்க வர இல்ல" என்று பற்றி வினா கத்தினாள்.

"பார்த்தீங்களா? பிள்ளை சொல்லுறதை. இதுக்குத்தான் அவளுக்காகவாவது சேர்ந்து வாழுவம் எண்டு சொன்னான். நீங்கள் கேட்டால் தானே?"

"என்ற ஆணவத்தினால எனக்கே நான் குழிதோண்டிப் போட்டன்."

சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. ஜெபநேசன் தலை குனிந்தபடி நின்றான்.

"ஜெபா, 'சேர்ச்சு'க்கு ஊழியம் செய்யறது எண்டு முடிவு எடுத்திட்டீங்களா?"

"ஓமோம்."

"ஏன்?"

"வாழ்க்கையில் கிடைச்சதை என்னால வைச்ச காப்பாத்த முடியல்ல. கிடைக்க முடியாததை அடைய முற்பட்டு தோல்வி அடைஞ்சிட்டன். முன்னையதும் தோல்விதான். பின்னையதும் தோல்வி தான். வாழ்க்கையில் வெற்றிகள் பலதைக் கண்ட ஒருத்தன், அடுத்தடுத்து வரும் தோல்விகளை தாங்கிக் கொள்ளுது கஷ்டம். தாங்க முடியாத நிலையில் என்ற வாழ்க்கையை ஊழியம் செய்யுறதில கழிக்கிறது எண்டு தீர்மானிச்சிட்டன்."

ரேகா ஒன்றும் கூறாமல் நின்றாள்.

கீதங்களைப் பாடும் போது, ரேகாவின் குரல் உயர்ந்திருந்தது. ○○○○

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

- யோகாணி கொழுப்புக்குப் போகிறாள் 1992 - நாவல்
- இவர்களும் வாழ்கிறார்கள் 1993 - நாவல்
- இலட்சியப் பயணம் 1994 - நாவல்
- அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சை 1994 - நாவல்
- மௌன ஓவங்கள் 1995 - நாவல்
- வடக்கும் தெற்கும் 1996 - நாவல்
(மக்கள் சமாதான இலக்கிய மன்றத்தினால் நடத்தப்பட்ட நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசும், அரசு கரும மொழிகள் திணைக்களம் நடாத்திய போட்டியில் கல்வி ஆராய்ச்சி தொடர்புத் துறையில் மூன்றாம் பரிசும் பெற்ற நாவல்)
- இன்றல்ல நாளையே கல்யாணம் 1996 - நாவல்
- சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை 1996 - நாவல்
- சுதந்திரக் காற்று 1994 - சிறுகதைப் தொகுப்பு
- பஞ்சம் 1995 - சிறுகதைப் தொகுப்பு
- Air of Freedom 1996
(மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 11 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு)
- திடீரல்லே வா ருடீ 1996
(மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஏழு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு)

விரைவில் வெளிவரவிருப்பவை

- சிவபுரத்து சைவர்கள் நாவல்
- படித்து மகிழ பயன்மிகு பத்துக் கதைகள் சிறுவர் சிறுகதைகள்
- ஓடும் ஓடும்
("வடக்கும் தெற்கும்" நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு)

திருமண பந்தத்தை - அதன் விளைவுகளையும், நடை முறையையும் ஒட்டி தேவையற்ற போது முறிக்கவும், பிரிக்கவும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு என்று சட்டம் சொல்கிறது. சமூகம் அனுமதிக்கத் தயங்கினாலும் சட்டம் என்றுமே தயங்காது. ஆனால், சட்டத்திற்கும் ஒரு வரையறை இருக்கிறது. அந்த வரையறையை மீற சட்டம் அனுமதிக்காது.

தமது தீர்மானத்தைச் சமூகத்தினர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், அவர்கள் எங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தலையிட யார் என்ற வினாவைத் தொடுத்து, தமது திருமண வாழ்வில் தொலைந்ததை மீட்கும் நிலைக்கு ஆண், பெண் என்ற இரு சாராருமே தம்மை உட்படுத்துகின்றார்கள். இவர்கள் சமூகத்தின் வரையறைக்குள் - உணர்ச்சிகளை மழுங்கடித்த நிலையில் வாழ்வதைவிட, அந்த வரையறையைத்தாண்டி, தம் மனதுக்கு பிடித்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, அதைச் செழிப்பாக்குகின்றார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியுள்ளது. நிம்மதியும் உள்ளது. அர்த்தமும் உள்ளது. இக் கூற்று மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

குடும்பம் என்ற பதத்திற்குள் புகுந்த பின், அந்தக் கட்டுக்கோப்பினுள் கட்டுப்பட்டு, தமது உணர்ச்சிகளை மழுங்கடித்து, நடைப்பிணமாக வாழ்வதை விட, கட்டுக்கோப்பை மீறுவது தவறா? இதற்கு தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டுமா? குடும்பம் என்று வந்து விட்டால், உணர்ச்சிகளை அடக்கி, பெட்டிப்பாம்பாக வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதா? இதையிட்டு ஆராய்ந்தால் எண்ணற்ற கேள்விகள் பிறக்கும். பதில்களும் பிறக்கும். ஆனால், எது சரி, எது தவறு என்று ஒரு தீர்மானத்தை இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களோ அல்லது அவர்களின் வரையறையான சமூகமோ எடுக்க முடிவதில்லை என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இந் நாவலில் இவ்விதமான சூழ்நிலைகளில் தவித்து, தத்தளித்து, அதற்கு மாற்று வழியைத் தேட முற்படும் கதாமாந்தர்கள் உலா வருகின்றார்கள். அவர்களது முடிவுகள் சரியாகவும் இருக்கலாம். தவறாகவும் இருக்கலாம். இது இந் நாவலை வாசிக்கும் வாசகர்களின் மனப் போக்கினைப் பொறுத்ததாகும்.